

РЕЙЧЪЛ КЕЙН СТЪКЛЕНИ КЪЩИ

Част 1 от „Вампирите от Морганвил“

Превод от английски: Катя Радославова, 2010

chitanka.info

1

В деня, в който Клеър бе приета в Стъклената къща, някой ѝ открадна прането.

Клеър пхна ръка в скапаната разнебитена пералня, но напипа само влажните гладки стени на барабана и като безвкусна шега — най-грозния чифт бельо, което имаше, плюс един къс чорап. Тя, разбира се, бързаше — на последния етаж на Хауърд Хол, където бяха най-евтините и най-овехтели стаи в най-евтиното и най-овехтяло общежитие, имаше само две перални. Две перални, две сушилни, и си направо късметлия, ако поне едната работи и не ти глътне монетите. Забравй за връщане на ресто от банкноти. Не бе виждала машината да работи с банкноти, поне не през последните шест седмици, откакто пристигна да учи тук.

— Не — изстена тя на глас и се подпря на пералнята, за да надникне в тъмната, тук-там ръждива вътрешност. Миришеше на мухъл и на евтин прах за пране. Даже и по-щателният оглед не помогна.

Един скапан чифт бельо, орфанно по шевовете. И един къс чорап.

Нямаше го всичкото бельо, което бе носила през последните две седмици. Всички дрехи, които всъщност ѝ харесваше да носи.

— Не! — изкрещя Клеър в барабана на пералнята, ехото се върна, тя се отдръпна и силно ритна пералнята във вдлъбнатината, направена от всички разочаровани студенти преди нея. Задушаваше се. Имаше и други дрехи, малко, но бяха за краен случай, от рода на „О, боже, за нищо на света не искам да ме видят с това“. Твърде къси панталони, в които изглеждаше селяндурски, твърде големи и тъпи ризи, сякаш майка ѝ ги е избирала. Което си бе истина.

След последната поръчка пица и покупката на още някоя книга за часовете на професор Клулис Юлис, който още не бе решил какво ще преподава, ѝ бяха останали около триста долара, които трябваше да ѝ стигнат, мм... за месеци.

Предполагаше, че ако потърси, може да си намери някакви дрехи, за които няма да ѝ отидат всичките пари. В крайна сметка, центърът на Морганвил, Тексас, бе столица на магазините за евтини стоки. Ако допуснем, че намери нещо, което би се примирила да облече.

Мама каза, че ще стане така, помисли си тя. Трябва да мисля. Да запазя самообладание.

Клеър се строполи в оранжев пластмасов стол, тръшна раницата си на изтъркания балатум и зарови глава в шепи. Лицето ѝ гореше, тя трепереше, знаеше, просто знаеше, че ще се разплаче. Ще се разплаче като бебе, за каквото всички я смятаха, твърде малка, да е тук, и твърде малка, да е далеч от мама.

Гадно е да си умен, виж докъде те докарва.

Тя сподави хълцането си и се облегна, като се мъчеше да не се разплаче на глас (защото щяха да я чуят). Запита се дали да не звънне на мама и татко за още малко пари, или да използва кредитната карта, която бе „за спешни случаи“.

Тогава видя бележката. Не точно бележка, по-скоро графити, но написаното на сивата тухлена стена над пералните бе за нея:

„Драга тъпачке, намерихме боклук в пералнята и го изхвърлихме в шахтата за боклук. Ако си го искаш, спусни се да си го вземеш.“

— По дяволите — пое си дъх Клеър и пак примигна, за да не потекат сълзите ѝ, този път по друга причина. Заслепяващ, глупав гняв. Моника. Е, Моника и моникоподобните ѝ приятелки. Защо все ставаше така, че готините подлярки винаги движеха на тумби, като хиени? И защо, при тези лъскави коси, дълги загорели крака и с повече пари, отколкото счетоводителите на бащините им фирми имаха, се заядоха точно с нея? Отговорът ѝ бе известен.

Направи Моника на глупачка пред приятелите ѝ и пред някои от готините по-големи колежани. Не че бе особено трудно. Просто минаваше и чу Моника да казва, че Втората световна война била „оная тъпа Китайска война“.

И съвсем импулсивно каза:

— Не е така.

Абсолютно всички, които се бяха излегли по канапетата във фоайето на общежитието, я погледнаха с такава искрена изненада, сякаш автоматът за безалкохолни напитки е проговорил, Моника, нейните приятели и трима от суперготините по-големи момчета от другото общежитие.

— Втората световна война — впусна се в подробности тя, изплашена и несигурна как да се измъкне от създалата се ситуация. — Ами, исках да кажа, че не става дума за Корейската война. Тя е била по-късно. Втората световна е била с германците и японците. Нали сте чували за Пърл Харбър?

И всички погледнаха Моника и се засмяха, а Моника се изчерви... не много, но достатъчно, за да развали идеалния си грим.

— Да запомня да не купувам есета по история от теб — каза най-готиното момче. — Кой тъпанар не знае това? — Въпреки че Клеър беше сигурна, че всъщност никой от тях не знае. — Китайска, да бе!

Клеър видя гнева в очите на Моника, бързо прикрит със смях и флиртуване. За момчетата Клеър отново не съществуваше.

За момичетата тя бе абсолютно непозната и адски нежелана. Цял живот се бореше с това. Да си умна, дребна и с обикновена външност не е печелившата карта в живота, трябва да се бориш за всяко нещо. Все някой ти се присмива, бие те или те пренебрегва, или всичко това, взето заедно. Като дете мислеше, че да ти се присмиват, е най-лошото нещо, но след първите два конфликта в училищния двор, побоят се изкачи на първо място. През по-голямата част от краткия й, двугодишен опит в гимназията пренебрежението беше далеч по-лошо. Тя постъпи в гимназията година преди останалите и завърши година преди тях. Това не се хареса на никого.

Освен на учителите.

Проблемът бе, че Клеър наистина обичаше училището. Обичаше книгите, четенето и ученето на разни неща — е, разбира се, не висша математика, но почти всичко друго. Физика. Кое нормално момиче обича физика? Откачалките. Онези, които нямат шанс да станат готини.

А честно казано, какво е да си готин? Това е смисълът на живота. Както Моника доказва, когато Земята спря да се върти за няколко

секунди около нея, за да забележат всички Клеър, но после отново се завъртя около хубавиците.

Не е честно! В гимназията се впрегна и си скъса задника от учене. Дипломира се с пълно отличие, изкара достатъчно висок успех на зрелостните изпити, за да кандидатства за прием в престижните колежи, в прочутите, там, където да си умница и особнячка, не бе непременно недостатък. (Но, разбира се, в тези училища вероятно също имаше готини, високи и дългокраки умници и особнячки).

Нямаше значение. Мама и татко само хвърлиха поглед на купчината възторжени одобрителни отговори от университети като Техническият институт на Масачузетс, Калифорнийският технически институт и университета Йейл, и твърдо отказаха. В никакъв случай шестнайсетгодишната им дъщеря (почти седемнайсет, както все настояваше тя, макар че не бе права) нямаше да хукне да учи на цели 3000 мили от дома. Или поне не веднага (Клеър неуспешно бе опитвала да им внуши идеята, че нищо не би съсипало академичната ѝ кариера така, както ако се прехвърли в някое от тези учебни заведения от Тексас Препри Юнивърсити, по-известен просто като ТПЮ.)

И ето я сега, забита на тоя тъп последен етаж в тъпото общежитие, в тъпия колеж, където осемдесет процента от студентите се местеха след първите две години, или прекъсваха, а моникоподобните крадяха мокрото ѝ пране и го хвърляха в шахтата за боклук само защото Моника не си правеше труда да научи нещо за една световна война, достатъчно значима, за да се отбелязва с римска цифра.

Не е честно — негодуваше тя. *Имах план! Истински план!* Моника спеше до късно, а тя бе станала рано само за да изпере, докато купонджиите още спят непробудно, а усърдните студенти бяха заминали на занятия. Реши, че може да остави прането за няколко минути и междувременно да си вземе един бърз душ — друго страшно преживяване, — но не бе ѝ хрумнало, че някой може да направи нещо толкова долно.

Като преглътна хълцането си, тя отново забележа колко тихо е тук горе. Страховито и безлюдно — половината от момичетата спят, а другата половина ги няма. Дори когато бе претъпкано и шумно, общежитието си оставаше зловещо. Старо, разнебитено, изпълнено със сенки, ъгли и местенца, където подлярките се спотайват. Всъщност

това описание важеше за целия град. Морганвил беше малък, стар и пращен град, изпълнен със зловещи дребни странности. Като например факта, че уличното осветление работеше през половината от времето и лампите бяха твърде далеч една от друга, когато светеха. Или твърде щастливото изражение на хората в магазините на студентския град. Ужасно щастливи... Или например факта, че въпреки прахоляка, целият град бе чист — без боклуци, без графити, без просяци в малките улички.

Странно.

Тя почти чуваше майка си да казва:

— Мила, просто си на непознато място. Всичко ще се оправи. Старай се повечко.

Майка ѝ все така говореше и Клеър се стараеше да не показва колко ѝ е трудно да следва съветите ѝ.

Е, можеше само да се опита да си върне нещата.

Клеър преглътна още няколко пъти, избърса очите си, надигна тежката раница и я метна през рамо. Загледа се в мокрите бикини и в чорапа, които стискаше в дясната си ръка, после бързо дръпна ципа на предния джоб на раницата и ги напъха вътре. Боже, ако тръгне да ги разнася така, това ще унищожи цялото самообладание, което ѝ е останало.

— Ха! — чу се нисък, самодоволен глас от отворената врата срещу стълбите. — Я вижте кой е тук. Клошарката.

Клеър застина, с ръка на ръждясалия железен парапет. Вътрешният ѝ глас ѝ подсказваше да бяга, но той винаги я съветваше така: „Бий се или бягай“ — бе го прочела в книгите. Бе уморена от бягане. Обърна се бавно, докато Моника Морел излизаше от стаята — не нейната, отново бе влязла с взлом в стаята на Ерика. Постоянният ѝ антураж — Дженифър и Джина, също излязоха и заеха позиции от двете ѝ страни. Бойци с джапанки, плитки джинси и с френски маникюр.

Моника зае предизвикателна поза, нещо, в което много я биваше, и Клеър трябваше да ѝ го признае. Висока почти метър и осемдесет, с дълга, черна лъскава като атлаз коса и с големи сини очи, подчертани с подходящо количество очна линия и спирала. Идеална кожа. Лице с овал на модел, с високи скули и сочни устни. И ако това бе тяло на

модел, то можеше да се сравни с моделите на Виктория Сикрет — само плавни извивки.

Беше богата, беше хубава, но доколкото Клеър разбираше, това не я правеше щастлива. Онова, което сега всъщност придаваше блясък на тези големи сини очи, бе идеята да потормозят Клеър още малко.

— Първият ти час не е ли започнал вече? — запита Моника. — Или поне първият ти цикъл?

— Може би търси дрехите, които бе оставила тук — добави Джина и се засмя. Дженифър също се засмя. Клеър можеше да се закълне, че очите им, красивите им искрящи очи, просто блестяха от радост, че я карат да се чувства гадно.

— Помиярка.

— Дрехи? — Моника скръсти ръце и се престори, че мисли. — Имаш предвид ония парцали, които изхвърлихме? С които беше задръстила пералнята?

— Да, точно така.

— Не бих ги облякла дори на тренировка.

— В такива дрехи не бих чистила и мъжката тоалетна — изтърси Дженифър.

Подразнена, Моника се обърна и я сръга.

— Да бе, ти знаеш всичко за мъжката тоалетна, нали? В девети клас не оправи ли Стийв Гилеспи в тоалетната? — Тя изимитира смукане и всички отново се засмяха, макар Дженифър да имаше сконфузен вид. Клеър усети, че страните ѝ пламват, въпреки че този път обидата не бе за нея. — За бога, Джен, Стийв Гилеспи! Затваряй си устата, ако не можеш да измислиш нещо, с което няма да се изложиш.

Дженифър, разбира се, насочи гнева си към по-безопасна мишена. Клеър. Тя се спусна и блъсна Клеър назад, към стълбите.

— Върви вече да си вземеш тъпите дрехи! Писна ми да те гледам, с тая бледа кожа...

— Да бе, малката, да си чувала за слънце? — Джина направи гримаса.

— Внимавай какво говориш — озъби се Моника, което беше странно, защото и трите имаха най-хубавия тен, който можеш да си купиш.

Клеър се опита да запази равновесие. Тежката раница я дърпаше надолу и тя сграбчи парапета. Джен отново ѝ налетя и заби дланта си

силно и болезнено в ключицата на Клеър.

— Престани! — извика Клеър и отблъсна ръката на Джен. Силно.

Последва секунда пълно мълчание, после Моника много тихо каза:

— Ама ти току-що удари приятелката ми, тъпа кучко? Мислиш ли, че ще ти се размине, ако ги вършиш такива тук?

Тя пристъпи и зашлеви Клеър през лицето толкова силно, че го разкървави, и пред очите на Клеър заиграха пламъци; всичко почервения и пламна.

Клеър пусна парапета и на свой ред зашлеви Моника през сочните устни, и за нищожна част от напрегнатата секунда се почувства добре, но Моника изсъска като опарена котка, а на Клеър ѝ стигна времето само да си помисли: *По дяволите, не биваше да го правя.*

Не видя приближаващия се към нея юмрук. Дори не почувства удара, само изпита объркване и смут, но тежестта на раницата на рамото ѝ я дърпаше и тя залитна.

Почти успя да се задържи, но със злобна усмивка Джина се протегна и я бутна надолу по стълбите; след нея остана само празно пространство.

Удари се във всяко стъпало до самия край на стълбите. Раницата ѝ се отвори и книгите се разпиляха, докато тя се търкаляше надолу, а отгоре Моника и моникоподобните се заливаха от смях, дюдюкаха и се поздравяваха, но тя виждаше само откъслечни резки движения, като от стопкадри на филмова лента.

Сякаш измина цяла вечност, преди да тупне и спре на пода, но главата ѝ се удари в стената с отвратителен тъп звук и всичко потъна в мрак.

В този мрак тя запомни още нещо — гласа на Моника с тих и злобен шепот:

— Довечера. Ще си го получиш, откачалка такава. Ще се погрижа.

Сякаш бяха минали само няколко секунди, но когато дойде на себе си, до нея бе коленичил някой, не Моника или някоя от маникюрената ѝ мафия, а Ерика, която живееше на горния етаж, през четири стаи от Клеър. Ерика изглеждаше напрегната, бледа и

изплашена и Клеър се опита да се усмихне, защото така се прави, когато някой е изплашен. Не усещаше болка, преди да се размърда, но после главата ѝ щеше да се пръсне. Усети жестока болка в темето и когато се протегна да докосне мястото, напипа твърда буца. Но кръв нямаше. Заболя я повече, когато натисна мястото, но не до такава степен, че да извика „О, боже, фрактура на черепа!“, или поне се надяваше да не е така.

— Добре ли си? — запита я Ерика, като безпомощно размахваше ръце във въздуха, докато Клеър с мъка се изправи до седнало положение и се подпря на стената. Клеър крадешком хвърли поглед към стълбите зад гърба ѝ и ги огледа от горе до долу. На хоризонта не се виждаше Моника. Никой друг не бе излязъл да види какво става — повечето се страхуваха да не се забъркат в някоя каша, а на останалите просто не им пукаше.

— Да — каза тя и неуверено се засмя. — Май се спънах.

— Трябва да отидеш до лечебницата. — В колежа наричаха така университетската клиника. — О, боже, май ти трябва линейка или нещо такова.

— Не, не, добре съм. — Щеше ѝ се да е така, и макар че цялото тяло адски я болеше, изглежда, нямаше нищо счупено. Клеър се изправи на крака, примигна от болката в глезена и си взе раницата. От нея се изсипаха тетрадки. Ерика сграбчи няколко и ги напъха обратно, после пъргаво изтича по стълбите и събра разпилените учебници.

— По дяволите, Клеър, трябва ли ти всички тия глупости? По колко часа имаш на ден?

— Шест.

— Ти си луда! — След като свърши доброто си дело, Ерика отново възприе неутралното отношение, което всички неготини момичета в общежитието бяха проявили към нея. — По-добре иди на лекар, сериозно говоря. Изглеждаш ужасно!

Клеър лепна една усмивка на лицето си и я задържа, докато Ерика се изкачи по стълбите и започна да се оплаква, че ключалката на вратата на стаята ѝ е счупена.

Довечера — Моника се бе навела и прошепнала, — *ще си го получиш, откачалка такава!* Не бе извикала никого и не се бе опитала да разбере дали Клеър не си е счутила главата. Не ѝ пукаше, ако Клеър умре.

Не, не е вярно. Проблемът е, че даже ѝ се искаше Клеър да бе умряла.

Клеър усети вкус на кръв. Устната ѝ бе сцепена и кървеше. Тя избърса кръвта с опакото на ръката си, после с края на тениската и се сети, че има само нея за обличане. Трябва да слеза в мазето и да си взема дрехите от боклука. Мисълта да слезе долу сама, да отиде където и да е сама в това общежитие, изведнъж я ужаси. Моника чакаше. А другите момичета нямаше да се намесят. Дори Ерика, която бе най-милата в цялото общежитие, се страхуваше да застане открито на нейна страна. По дяволите, те тормозеха и Ерика, но тя вероятно се радваше, че се появи Клеър и сега отнася най-гадния тормоз. Това тук не приличаше на отношението към нея в гимназията, където получаваше презрение и понякога жестокости — това бе по-лошо, много по-лошо. А тук дори нямаше приятели. Ерика бе най-добрата, която бе успяла да си намери, но Ерика се тревожеше повече за счупената си врата, отколкото за счупената глава на Клеър.

Бе сама. И, за разлика от преди, сега се страхуваше. Бе много, много изплашена. Това, което бе видяла в очите на мафията на Моника, не бе просто обичайната ленива заплаха на готините момичета към безличните. Бе по-лошо. И преди я бяха блъскали, щипали, спъвали, подло осмивали, но тези повече приличаха на лъвици, готови да убият плячката.

Ще ме убият.

Тя заслиза разтреперана по стълбите, всяка крачка ѝ причиняваше ужасна болка, и се сети, че бе ударила Моника толкова силно, та остана следа.

Да. Ще ме убият.

Ако на идеалното лице на Моника се появи синина, и съмнение не можеше да има.

2

Ерика беше права, че лечебницата е мястото, което бе най-разумно да посети първо. Лекарят превърза глезена на Клеър, направи му леден компрес и се намръщи заради появилите се синини. Нямахше нищо счупено, но щеше да ходи със синини дни наред. Лекарят ѝ зададе няколко дежурни въпроси за гаджета и други такива, и понеже тя чистосърдечно отрече предположението гаджето ѝ да я е пребило, той просто сви рамене и ѝ каза да внимава къде стъпва.

Написа ѝ извинителна бележка за отсъствията от часовете и ѝ даде обезболяващи, след което я посъветва да си върви вкъщи.

Нямаше начин да се върне в общежитието. Всъщност нямаше много вещи в стаята си — няколко книги, няколко снимки от дома, няколко плаката... не бе имала време да я възприеме като свой дом, и по незнайни причини там никога не се бе чувствала в безопасност. Някак си ѝ приличаше на... склад. Склад за деца, които, така или иначе, щяха да си заминат.

Тя закуцука към вътрешния двор на колежа, който представляваше голямо открито циментово пространство с няколко разнебитени стари пейки и маси, заобиколено от всички страни от ниски, непривлекателни сгради, повечето от които просто приличаха на кашони с прозорци. Вероятно проекти на студенти по архитектура. Бе чула слух, че преди няколко години една от сградите се срутила, бе чула и други: че пазачът бил обезглавен в лабораторията по химия и че духът му блуждае наоколо, както и че зомбита скитат в парка след здрач. Но тя не им отдаваше голямо значение.

Вече бе късно следобед и на двора нямаше много студенти поради липсата на сянка — „грандиозен“ проект, като се има предвид, че през септември температурите все още се движеха над 30 градуса. Клеър си взе от будката университетския вестник, внимателно седна на нагорещената пейка и го отвори на раздел „Квартири“. И дума не можеше да става за стая в общежитие: само Хауард Хол и Ленсдейл Хол приемаха момичета под 20 години. Твърде малка бе да се класира

за смесените общежития. Глупавите правила вероятно са писани, когато момичетата са носили кринолини, си помисли тя и прескочи обявите за стая в общежитията, докато не стигна до тези, които бяха извън студентския град. Не че всъщност ѝ позволяваха да живее извън студентския град, без съмнение родителите ѝ направо ще откачат, ако разберат. Но ако трябваше да избира между Моника и капризите на родителите си, би предпочела второто. В крайна сметка най-важното бе да се настани някъде, където да се чувства в безопасност, където ще може да учи на спокойствие.

Нали така?

Тя бръкна в раницата, намери мобилния си телефон и провери за обхват. А той бе наистина слаб в Морганвил, който се намираще на сред прерията, на сред Тексас, направо на край света, освен ако не си се запътил за Монголия или някъде там. Две чертички. Не е кой знае какво, но ще свърши работа.

Клеър започна да набира. На първия номер ѝ казаха, че вече са си намерили квартирант и ѝ затвориха, преди дори да успее да каже „благодаря“. На втория номер се обади някакъв възрастен чудак. На третия улучи странна възрастна дама. На четвъртия, е, този направо си бе откачалка.

Петата обява гласеше:

„Трима съквартиранти търсят четвърти. Огромна стара къща. Гарантирана самостоятелност, приемлив наем и удобства.“

Хубаво, обаче тя не бе сигурна, че може да си позволи „приемлив наем“, по-скоро търсеше „адски евтин“, но поне обявата изглеждаше по-нормално от другите. Трима съквартиранти. Това означаваше още трима, които може би ще се застъпят за нея, ако Моника и компания дойдат дадушат наоколо... или поне ще се грижат за къщата. Хмммммм.

Позвъни и попадна на телефонен секретар с любезен, млад мъжки глас.

— Здравейте, свързахте се със Стъклената къща. Ако търсите Майкъл, той спи по цял ден. Ако търсите Шейн, желаем ви късмет,

защото никога не знаем къде, по дяволите, е той... — чу се смях поне от двама души. — И ако търсите Ева, най-вероятно ще я намерите на мобилния ѝ телефон или в кафенето. Но, хей! Оставете съобщение. Ако искате да се пробвате за стаята, наминете. Намира се на улица „Уест Лот № 716.“ — Напълно различен глас, женски, каза весело през смях: — Просто търси голямата къща. — А после трети мъжки глас добави: — Там, където улица „Отнесени от вихъра“ се пресича с улица „Семейство Манстърс.“ — Чу се още смях и после звуков сигнал.

Клеър примигна, прокашля се и каза:

— Ами... здравейте. Казвам се Клеър. Клеър Денвърс. И, въъ, се обаждам за, въъ, въпросната стая. Извинете. — И затвори изплашена. Тези тримата звучаха... нормално. Но, изглежда, са си много близки. А съдейки по опита си, група приятели като тази не допускаха непълнолетни, недорасли, безинтересни особи като нея. Не изглеждаха злобари, а просто самоуверени. Нещо, което тя не беше.

Провери останалите обяви в списъка и усети, че сърцето ѝ се свива от уплаха. *Боже, мъртва съм.* Не можеше да спи тук, навън на пейката, като някакъв бездомен нещастник, а не можеше и да се върне в общежитието. Трябваше да направи нещо.

Добре, помисли си тя и затвори телефона, след което отново го отвори, за да извика такси.

Улица „Уест Лот“ № 716. Където „Отнесени от вихъра“ се пресича със „Семейство Манстърс“.

Може би щяха да я съжалят дотолкова, че да я приютят поне за една-единствена нощ.

* * *

Таксиджията — за когото тя предположи, че е единственият шофьор на такси в Морганвил, в който, като изключим студентския град, разположен на края на града, живееха само около 10 000 човека — се появи чак след около час. Клеър не бе се качвала на кола, откакто родителите ѝ я докараха в града. Също така не бе излизала толкова далеч извън студентския град, освен да си купи учебници втора употреба за часовете.

— Среца ли имаш? — попита таксиджията. Тя се бе загледала през прозореца във витрините на магазините: дрехи втора употреба, книги втора употреба, магазини за компютри, и магазини, които продаваха единствено дървени гръцки букви. Всички задоволяваха нуждите на колежа.

— Не — каза тя. — Защо?

Таксиджията сви рамене.

— Обикновено вие, децата, се събирате с приятели. Ако си търсиш забавления...

Тя потръпна.

— Не, аз... да, ще се срещна с едни хора. Бихте ли побързали?

Той изсумтя, зави надясно и таксито направо се пренесе от студентския град в Зловещия град. Тя не разбра точно как се случи — сградите бяха доста еднакви, но изглеждаха безцветни и стари, и малкото хора, които се движеха по улиците, вървяха бързо и с наведени глави. Дори тези, които вървяха по двама или трима, не си бърбяха. Когато таксито минаваше край тях, вдигаха поглед и после отново поглеждаха надолу, сякаш са очаквали друга кола.

Майка водеше за ръка малко момиченце, което махна леко с ръка, когато таксито спря на светофар. Клеър също му помаха.

Майката на момичето вдигна поглед разтревожена и припряно набута детето си в черната паст на магазин за електроуреди втора употреба. *Леле* — помисли си Клеър. — *Наистина ли изглеждам толкова страшно?* Може би да. Или може би в Морганвил просто бяха свръхгрижовни към децата си.

Странно, като се замисли, нещо му липсваше на тоя град. Обяви. Цял живот ги бе гледала залепени на телефонните стълбове — обяви за изгубени кучета, изчезнали деца или възрастни.

А тук нямаше нищо. Абсолютно нищо.

— Улица „Лот“ — съобщи таксиметровия шофьор. Колата изскърца и спря. — Десет и петдесет.

За возене пет минути? — помисли Клеър удивена, но плати. Тя реши, че ще покаже яда си като го застреля с пръст, след като таксито потегли, но той изглеждаше опасен, а и тя бе от момичетата, които не постъпват така. Обикновено. Но днешният ден бе ужасен.

Отново метна раницата на гръб, улучи една синина на рамото си и едва не изпусна тежката раница на крака си. Сълзи засмъдяха в очите

й. Изведнъж се почувства изморена, разтреперана, изплашена. В студентския град поне обстановката ѝ бе някак близка, но тук градът ѝ се стори чужд. — Познато чувство.

Морганвил бе изпечен от слънцето до кафяво, обрулен от вятъра и времето. Горещото лято отстъпваше пред горещата есен, а листата на дърветата — наличните, изглеждаха с опърлени краища и сухи, и шумоляха на вятъра като хартия. Улица „Уест Лот“ се намираше близо до това, което минаваше за център на града, вероятно стар жилищен квартал. Къщите, които се виждаха, не бяха нищо особено — провинциални къщи, избелялата боя на повечето от които се лющеше.

Тя се загледа в номерацията и осъзна, че стои пред № 716. Обърна се и се огледа, пое изненадано дъх, защото, което и да бе момчето от телефонния секретар, бе дало адски правилно описание. Къщата приличаше на снимачна площадка с декори, сякаш са снимали филм за Гражданската война. Големи посивели колони. Широка предна веранда. Два етажа с много прозорци.

Мястото бе огромно. Е, не чак огромно, но по-голямо, отколкото си го бе представяла. Достатъчно голямо, за да бъде общежитие на студентско братство и съвсем подходящо за целта. Просто си представяше гръцките букви над вратата.

Изглеждаше безлюдно, но, честно казано, всички къщи по улицата изглеждаха така. Късен следобед, хората още не са се прибрали от работа. Няколко коли проблясваха на жаркото слънце, но лъскавината им бе убита от слой прах. Пред №716 обаче нямаше коли.

Това бе много лоша идея — помисли си тя и сълзите ѝ се появиха отново, примесени със страх. Как да постъпи? Да почука на вратата и да помоли да я вземат за съквартирант? Ама това е много унижително! В най-добрия случай ще я помислят за жалка, в най-лошия — за откачена. Не, глупаво бе, а отгоре на всичкото дори профука пари за такси.

Бе горещо, бе уморена, всичко я болеше, имаше домашни за писане, нямаше къде да спи, и изведнъж ѝ се насъбра много.

Клеър пусна раницата на земята, зарови насиненото си лице в шепи и се разхълца като бебе. *Ревлива откачалка*, представи си как Моника го казва, но това я разплака още по-неудържимо и изведнъж идеята да се върне в къщи, при мама и татко, в стаята, която винаги бе

отворена за нея, ѝ се стори по-добра, по-добра от всичко друго в този страшен, откачен свят...

— Хей — чу тя момичешки глас и някой я докосна по лакътя. — Хей, добре ли си?

Клеър извика и подскочи, стъпи рязко на навехнатия си глезен и едва не се просна на земята. Момичето, което я бе изплашило, се протегна и я хвана за ръката, за да я задържи, но самата тя изглеждаше истински изплашена.

— Извинявай! Боже, толкова съм недодялана. Добре ли си?

Не бе Моника, Джен или Джина, не бе я виждала в студентското градче. Момичето имаше готически вид. Не в лошия смисъл — нямаше намусеното изражение, което сякаш казваше „Аз съм толкова негодина, че чак изглеждам готино“, с което Клеър бе запомнила повечето от готическите си съученички от гимназията. Но боядисаната черна коса с рошава прическа, бледият грим, наситената очна линия и многото спирала на миглите, чорапогащникът на червено и черно райе, тежките черни обувки и черна плисирана минипола — всичко това съвсем определено издаваше, че е привърженик на тъмната страна.

— Казвам се Ева — каза момичето и се усмихна. Имаше мила, странна усмивка, която накара Клеър да се засмее на шеговитата ѝ забележка. — Да бе, представи си, наистина са ме кръстили така. Сякаш са знаели какво ще излезе от мен. — Усмивката ѝ изчезна и тя огледа по-внимателно лицето на Клеър. — Лелее! Боже, хубаво са ти насинили окото. Кой те удари?

— Никой — отговори веднага Клеър, без да се замисля, макар да бе абсолютно сигурна, че нямаше начин Ева, с готическия вид, да е приятелка с превзетата Моника. — Просто злополука.

— Да бе, — съгласи се тихо Ева. — И на мен са ми се случвали такива злополуки, да попадам на юмруци и тем подобни. Както казах, аз съм си непохватна. Добре ли си? Трябва ли ти лекар или нещо друго? Мога да те закарам.

Тя посочи към улицата и Клеър осъзна, че докато горко бе ридала, една стара трошка — черен кадилак, който си имаше и перки на задния капак, бе паркиран до бордюра. На огледалото висеше череп с весел вид и Клеър бе сигурна, че задната броня е облепена със стикери на никому неизвестни банди.

Ева вече ѝ харесваше.

— Не — каза и ядосано избърса очи с опакото на ръката. — Виж, съжалявам. Имах ужасен ден. Дойдох да питам за стаята, но...

— А, да, стаята. — Ева щракна с пръсти, сякаш бе забравила за това, и подскочи няколко пъти въодушевено. — Чудесно! Дойдох си през почивката, работя в „Комън граундс“, кафенето, знаеш ли го?... А Майкъл няма скоро да стане, но ти може да влезеш и да разгледаш къщата, ако искаш. Не знам дали Шейн е тук, но...

— Не знам дали трябва...

— Трябва. Наистина трябва. — Ева направи гримаса. — Не можеш да си представиш какви нещастници се опитват да се намъкнат. Сериозно говоря. Откачалки. Ти си първият нормален човек досега и Майкъл ще ми скрита задника, ако те оставя да си идеш, без дори да се опитам да се спазарим.

Клеър примигна. Някак си смяташе, че тя трябва да им се моли да я вземат, а и „нормална“? Ева я смяташе за нормална?

— Разбира се — чу се да казва. — Да, бих искала.

Ева грабна раницата ѝ и я метна на рамо върху черната си чанта с форма на ковчег и със сребристи елементи за украса.

— Ела с мен. — И припна по алеята до великолепната предна веранда в южен готически стил, за да отключи вратата.

Отблизо къщата изглеждаше стара, но не и порутена, по-скоро овехтяла, прецени Клеър. Би могла да се боядиса тук-там, и железните столове можеха да се боядисат. Предната врата всъщност бе двойна, с голям витраж в горната част.

— Ехо — извика Ева и тръшна раницата на Клеър на масата в коридора, до нея остави и чантата си, а ключовете сложи в пепелник с вид на антика с желязна маймуна на дръжката. — Съквартиранти! Дойде жив човек.

Докато вратата се затваряше с трясък зад гърба ѝ, на Клеър ѝ хрумна, че тези думи могат да се тълкуват по няколко начина, един от тях бе в духа на „Тексаско клане“, а това не бе добре. Спря да се движи, замръзна на мястото си и се огледа.

Поне във вътрешността на къщата нямаше нищо отявено страховито. Много дърво, чисто и обикновено. По ъглите имаше паднала боя, очевидно в къщата се живее много отдавна. Миришеше на препарат с лимон и... на чили.

— Ехо! — пак извика Ева и затропа с тежките си обувки по коридора. Той завършваше с врата към по-голяма стая, където Клеър забеляза големи кожени канапета и рафтове с книги като в истински дом. Може би така изглеждаха квартирите извън студентския град. Ако е така, това е много по-добре от живота в общежитието. — Шейн, надушвам чилито, знам, че си тук! Извади си слушалките от ушите!

А и просто не можеше да си представи „Тексаско клане“ да се случва в такава стая. Това бе добре. Или пък съквартиранти серийни убийци да се занимават с нещо толкова обикновено като готвене на чили. Вкусно чили, ако се съди по миризмата. С... чесън?

Направи колебливо няколко крачки в коридора. Стъпките на Ева се чуваха откъм друга стая, може би от кухнята. В къщата бе много тихо. Нищо не се появи да я изплаши и Клеър продължи, като пристъпваше внимателно, и стигна чак до голямата стая.

Едно момче, което се бе излегнало на дивана, както само момчетата правят, се прозя и седна, като разтриваше главата си. Когато Клеър отвори уста — дали да поздрави, или да извика за помощ, не бе сигурна — той я остави безмълвна и изненадана, като ѝ се ухили и сложи пръст на устните си, за да ѝ подсказе да мълчи.

— Хей — прошепна той. — Аз съм Шейн. Как е? — Примигна няколко пъти и без да промени изражението си, каза: — Леле, ама че гадно ти е насинено окото. Боли, нали?

Тя леко кимна. Шейн свали краката си от дивана и седна, като я наблюдаваше, опрял лакти на коленете, а ръцете му свободно се полюшваха. Косата му бе кестенява, подстригана на неравни пластове, което не успяваше да му придаде напълно пънкарски вид. Бе по-голям, поне по-голям от нея. Осемнайсет? Готино момче, високо, при това. И достатъчно едро, за да я накара да се почувства по-дребна от обикновено. Остана с впечатление, че очите му са кафяви, но не смееше да задържи погледа си върху тях за повече от секунда.

— Предполагам, ще ми кажеш, че другото маце изглежда по-зле — каза Шейн.

Тя поклати глава отрицателно и потрепна, защото от движението я заболя още повече.

— Не, аз. Хм, а ти как позна, че е...?

— Мацка? Лесно. При твоя ръст, ако момче те бе ударило толкова силно, че да остави подобна синина, сигурно щеше да си в

болница. Как стана? Не приличаш на човек, който си търси белята.

Почувства, че може би трябва да се обиди от тези думи, но, честно казано, цялата работа ѝ приличаше на някакъв странен сън. Може би изобщо не се бе свестила. Може би лежеше в кома в болница, а Шейн беше нейната версия на Чеширския котарак от „Алиса в страната на чудесата“.

— Аз съм Клеър — каза тя и тронаво помахаша. — Здравей.

Той кимна към едно кожено кресло. Тя се настани, краката ѝ висяха, и почувства, че я обзема странно облекчение. Почувства се като у дома си, въпреки че не бе така, и бе започнала да мисли, че няма как да стане. Не ѝ бе мястото тук. Всъщност, не че можеше да си представи на кого му е мястото тук.

— Искаш ли нещо? — изведнъж запита Шейн. — Кола, може би? Чили? Билет обратно за дома?

— Кола — каза тя и изненадващо добави, — и чили.

— Страхотен избор. Мое дело. Чилито, не колата. — Той се надигна от дивана, и, доста отпуснато за ръста си, зашляпа бос към кухнята, където Ева бе отишла. Клеър чуваше приглушените им гласове, докато те разговаряха, и се отпусна, бавно и постепенно, в меката прегръдка на стола. Досега не бе забелязала, че в къщата бе прохладно, и лениво въртящият се вентилатор на тавана облъхваше с хладен въздух пламналото ѝ от болка лице. Беше ѝ приятно.

Отвори очи при шума от шляпащите обувки на Ева, която се върна в стаята. Носеше поднос с бутилка кока-кола, купа, лъжица и пакет с лед. Тя постави подноса на масичката за кафе и я бутна с крак към Клеър.

— Първо леда — каза. — Не се знае какво слага Шейн в чилито. Бъди предпазлива.

Шейн се върна и се плъсна отново на дивана, като отпиваше от своята бутилка с газирана вода. Ева му отправи раздражен поглед.

— Да бе, благодаря, че донесе и на мен. — Черният грим подчерта гримасата ѝ. — Тъпанар.

— Не бях сигурен дали не искаш да го поръся с малко прах за зомбита, или нещо такова. Ако случайно тази седмица ядеш.

— Тъпанар. Хайде, яж, аз сама ще си взема.

Клеър взе лъжицата и внимателно опита от чилито, което бе гъсто, мазно и пикантно, с доста чесън. Всъщност бе вкусно. Бе

свикнала с храната в стола, а тази бе... лелее. Не беше като нея. Шейн я наблюдаваше с повдигнати вежди, докато тя нагъваше чилито.

— Вкусно е — промърмори Клеър. Той лениво козирува. Докато тя преполови купичката, Ева се върна с поднос за себе си, който тръсна на другия край на масичката. Седна на пода, кръстоса крака и започна да се храни.

— Не е зле — каза най-после. — Поне този път не си сложил от оня сос „О, боже!“

— За себе си направих с него — отговори Шейн. — В хладилника върху кутията има лепенка с надпис „Внимание: биориск“, така че не се оплаквай, ако се подлютиш. Къде намери заблудената овца?

— Пред къщата. Дошла е да види стаята.

— И първо си я набила, за да се увериш, че е издръжлива.

— Цуни ме, майсторе на чили.

— Не й обръщай внимание — обърна се той към Клеър. — Мрази работните дни. Страхува се да не хване тен от слънцето.

— Да бе, а Шейн просто мрази работата. Та как се каваш?

Клеър понечи да отговори, но Шейн я изпревари, очевидно доволен да си го върне на съквартирантката.

— Клеър. Ама ти дори не си я питала? И една мацка я пребила. Някаква мръсница в общежитието. Знаеш го що за място е.

Те се спогледаха. Продължително. Ева се обърна към Клеър.

— Вярно ли е? Пребили са те в общежитието?

Тя кимна, като бързо напъха храна в устата си, за да не може да отговори.

— Е, това минава всички граници. Нищо чудно, че търсиш квартира.

Последва ново кимване.

— Не си взела много багаж.

— Нямам много — каза тя. — Само книгите и още няколко неща в стаята ми. Но не искам да се връщам за тях. Не и тази вечер.

— Защо не? — Шейн бе грабнал една опърпана бейзболна топка от пода и я хвърли към високия таван, като едва не уцели въртящите се перки на вентилатора. Хвана я без усилие. — Още те търсят, за да те бият?

— Да — каза Клеър и погледна към бързо изчезващото чили. — Предполагам. Не е само тя, има и приятелки. А аз нямам. Онова място просто... е зловещо.

— Познато ми е — каза Ева. — На практика и тук е същото.

Шейн се престори, че хвърля бейзболната топка по нея. Тя се престори, че я избягва.

— По кое време става Майкъл?

Шейн отново се престори, че хвърля.

— По дяволите, Ева, не знам. Обичам пича, но не се любя с него. Иди, хлопни на вратата и го питай. А сега ще се приготвям.

— За къде? — запита Ева. — Нали няма пак да излизаш?

— Напротив. Отивам на боулинг. Казва се Лора. Ако искаш подробности, ще ти се наложи да си свалиш видеото, като другите.

Шейн се изправи от дивана и зашляпа към широкото стълбище за втория етаж. Където, реши Клеър, се намираха спалните.

— Довиждане, Клеър.

Ева се обади обезсърчена.

— Чакай малко. Какво мислиш? Смяташ ли, че може да се нанесе тук?

Шейн махна с ръка.

— Все ми е едно. Що се отнася до мен, става. — Хвърли бърз поглед на Клеър и крива, но странно сладка усмивка заигра на устните му и изтича по стъпалата. Движеше се като спортист, но без перченето, с което бе свикнала. Всъщност, доста секси.

— Мъже — рече Ева. — По дяволите, ще е хубаво да има още едно момиче тук. Винаги казват „Да, добре“, а после, като се стигне до чистене и миене на чиниите, всички се изпаряват. Не че трябва да си като чистачка тук или нещо такова, но просто трябва да им крещиш, докато си свършат работата.

Клеър се усмихна, поне опита, но цепнатата ѝ устна пулсираше от болка и тя усети, че коричката на раната пак се пука. По брадичката ѝ потече кръв, тя грабна салфетката, която Ева бе сложила на подноса, и я притисна към устната си. Ева мълчаливо я наблюдаваше, намръщи се, после стана от пода, взе пакета лед и внимателно го сложи на подутина на главата ѝ.

— Как е? — попита тя.

— По-добре. — Ледът почти веднага започна да притъпява болката, а храната вече сгряваше стомаха ѝ. — Хм, предполагам трябва да попитам за стаята...

— Ами трябва да се видиш с Майкъл и той трябва да одобри, но Майкъл е сладур. Той е собственикът. Е, семейството му де. Мисля, че преди две години са се преместили и са му оставили къщата. По-голям е от мен с около шест месеца. Всички сме на около осемнайсет. Майкъл е нещо като старши.

— Наистина ли спи през деня?

— Да. Искам да кажа, и аз обичам да спя през деня, но той си е направо вманиачен. Веднъж го нарекох вампир, защото не обича да будува през деня. Ама изобщо. Не му стана смешно.

— Сигурна ли си, че не е вампир? — попита Клеър. — Гледала съм филми. Вампирите са потайни.

Тя просто се шегуваше. Ева не се усмихна.

— О, напълно. Първо, яде чилито на Шейн, което, бог ми е свидетел, съдържа толкова чесън, че може да взриви десетина първокласни Дракули. А веднъж го накарах да докосне кръст. — Ева отпи голяма глътка кола.

— Какво си направила? Накарала си го?

— Ами да, разбира се. Едно момиче винаги трябва да е предпазливо, особено тук. — Клеър я изгледа неразбиращо и Ева отново завъртя очи. Клеър беше сигурна, че това ѝ е любимата мимика. — В Морганвил, нали се сецаш?

— За какво?

— Искаш да кажеш, че не знаеш? Как така не знаеш?

Ева остави бутилката с кола и застана на колене, като се подпря на лакти на масичката за кафе. Изглеждаше сериозна под дебелия слой грим. Очите ѝ бяха тъмнокафяви, със златисто по края.

— Морганвил е пълен с вампири.

Клеър се засмя.

Но Ева не се засмя. Просто гледаше с широко отворени очи.

— Хм... шегуваш се.

— Колко души завършват ТПЮ всяка година?

— Не знам. Тъп колеж е, повечето се прехвърлят.

— Всички напускат. Или поне вече не се появяват, нали така? Не мога да повярвам, че не знаеш. Когато се нанесе, никой ли не ти каза

каква е причината? Виж, вампирите управляват този град. Те командват. Или си с тях, или не си. Ако работиш за тях, ако се преструваш, че не съществуват и ги няма и извърщаш поглед, когато се случват разни неща, ти и семейството ти получавате разрешение за преминаване. Получавате *Защита*. В противен случай... — Ева прекара пръст върху гърлото си и изблеци очи.

Да бе, помисли си Клеър и остави лъжицата. Нищо чудно, че никой не е наел стаята при тези хора. Те са откачени. Лошо. Като изключим шантавата част, тя ги хареса.

— Мислиш, че съм хахо — каза Ева и въздъхна. — Разбирам. И аз бих си помислила същото, само че израснах в дом със *Защита*. Баща ми работи за водоснабдяването. Майка ми е учителка. Но всички носим това. — Тя протегна ръка. На китката ѝ се виждаше черна кожена гривна с червен знак, непознат на Клеър. Приличаше на китайски йероглиф. — Виждаш ли, моят е червен. С изтекъл срок. Като здравната осигуровка е. Децата са осигурени, докато навършат 18. Аз ги навърших преди шест месеца. — Тя погледна тъжно гривната, после сви рамене, свали я и я остави на подноса. — Предполагам няма смисъл да я нося. Със сигурност няма да заблуди никого.

Клеър просто я погледна безпомощно, като се чудеше дали не е жертва на номер и всеки момент Ева ще се разсмее, ще я нарече идиотка, задето се е вързала, а Шейн ще се държи ту небрежно мило, ту жестоко и ще я избута през вратата, като през цялото време ще ѝ се присмива. Защото нещата в живота не стояха така. Харесваш някого, а после той се оказва откачен, нали? Не можа ли да познаеш?

За другата възможност, Ева изобщо да не е луда, не ѝ се мислеше. Спомни си хората по улицата, които бързаха с наведени глави. И как майката бе дръпнала момиченцето си от улицата заради едно приятелско помахване с ръка.

— Добре. Давай, мисли ме за откачалка — каза Ева и седна на петите си. — Защо да не съм? И няма да се опитвам да те убеждавам в нищо. Просто — след мръкване не излизай без компания. Гледай да е с някой защитен, ако откриеш такъв. Гледай за гривната. — Тя побутна своята с пръст. — Знакът е бял, когато е в сила.

— Но аз... — Клеър се изкашля, като се чудеше какво да каже. „Ако не можеш да кажеш нещо хубаво...“ — Добре. Благодаря. Хм,

Шейн дали...?

— Шейн? Дали е защитен? — Ева изсумтя. — Ами! Дори да беше, в което се съмнявам, няма да си признае, а и не носи гривна или нещо друго. Майкъл, Майкъл също не е, но има стандартна защита за къщите. Тук сме нещо като изгнаници. Когато сме заедно, също ни дава сигурност.

Бе шантаво да водиш такъв разговор, докато ядеш чили и пиеш кола, и си с леден компрес на главата. Клеър се прозя, неочаквано и за самата нея. Ева се засмя.

— Приеми го като приказка за приспиване — каза тя. — Слушай, нека ти покажа стаята. В най-лошия случай ще полежиш малко, докато подейства компресът с лед, и после изчезваш. Или пък се събуждаш и решаващ, че искаш да говориш с Майкъл, преди да си тръгнеш. Ти решаващ.

Обзе я нов пристъп на хлад и тя потръпна. Вероятно се дължи на удара по главата и на умората. Бръкна в джоба си, намери хапчетата, които ѝ предписа докторът, и изпи едно с последната глътка кола. После помогна на Ева да занесе подносите в кухнята, която бе огромна, с каменни мивки и старинни излъскани плотове и с два съвременни уреда — печка и хладилник — напъхани нелепо в ъглите. Чилито бе сготвено в почернял тиган и още къкреше.

Като измиха чиниите, подредиха приборите и изхвърлиха боклука, Ева вдигна от пода раницата на Клеър и я преведе през дневната, после по стълбите към втория етаж. На третото стъпало Ева се обърна разтревожена и попита:

— Хей, ще можеш ли да изкачиш стъпалата? Защото, нали...

— Добре съм — излъга Клеър. Глезенът адски я болеше, но тя искаше да види стаята. После, дори и да я изхвърлеха, искаше да поспи поне още веднъж в легло, колкото и старо и неравно да е то. До горе имаше тринайсет стъпала. Тя изкачи всичките, макар да остави отпечатъци от изпотените си пръсти по парапета, който Шейн не бе докоснал, когато се качи преди това.

Стъпките на Ева заглъхваха в скъпия овехтял килим на цветни шарки, който бе прострян по средата на лъснатия дървен под. На етажа се виждаха шест врати. Докато минаваха край тях, Ева сочеше и обясняваше:

— Първата врата е стаята на Шейн. На Майкъл е втората врата. И третата е негова, тя е с двойни размери. Следва голямата баня. Втората баня е на долния етаж, тя е нещо като резервна при спешност, когато Шейн е вътре и му трябва около час, за да си нагласи косата с пяна.

— Цуни ме! — извика Шейн зад затворената врата. Ева удари с юмрук по нея и поведе Клеър към последните две от поредицата. — Тази е моята. Твоята стая е в края.

Подготвена за разочарование, Клеър отвори вратата и изненадано пое дъх. Първо, бе огромна. Три пъти по-голяма от стаята в общежитието. Второ, беше ъглова, с три, цели три прозореца, на които сега бяха с пуснати щори и завеси. Леглото не бе с миниатюрен размер като в общежитието, а с голям матрак, с големи дървени колони по краищата, тъмни и солидни. На едната стена имаше гардероб, достатъчно голям да събере, ами четири или пет пъти повече дрехи, отколкото Клеър някога е имала. Плюс килер. Плюс...

— Това телевизор ли е? — запита тя с плах гласец.

— Да. Със сателитна. Можеш да се включиш, освен ако не искаш да го изнесеш от стаята. О, има и интернет. Ей там. Но трябва да те предупредя, че следят трафика. Трябва да внимаваш какво пишеш в имейлите и разни такива. — Ева остави раницата върху шкафа. — Не се налага да решаваш веднага. Първо трябва да си починеш. Заповядай, ето ти компреса. — Тя последва Клеър до леглото, помогна ѝ да отгърне завивките и щом Клеър си събу обувките и си легна, я зави, като майка, и постави компреса на главата ѝ. — Когато станеш, Майкъл ще се е събудил. Аз трябва да се връщам на работа, но всичко е наред. Наистина.

Клеър ѝ се усмихна, малко замаяно, обезболяващите вече действаха. Пак ѝ стана студено.

— Благодаря ти, Ева — каза тя. — Това е... лелее.

— Да, имаш нужда от малко лелее днес — сви рамене Ева и я дари с ослепителна усмивка. — Приятни сънища. И не се притеснявай, вампирите няма да влязат тук. Къщата има закрила, макар ние да нямаме.

Клеър помисли върху думите ѝ за малко, докато Ева излезе от стаята и затвори вратата, а после съзнанието ѝ се зарея щастливо,

докато отбелязваше колко е мека възглавницата и колко е удобно леглото, и колко меки и свежи са чаршафите...

Сънува много странен сън: тиха стая, някой с блед вид тихичко седи на кадифен диван, разлиства книга и плаче. Тя не се изплаши, но на няколко пъти ѝ стана студено, а къщата — къщата бе изпълнена с шепот.

След известно време потъна в по-дълбок мрак и вече не сънуваше.

В сънищата ѝ нямаше нито Моника, нито дори вампири.

3

Събуди се в тъмното и изплашено се сепна, като бутна компреса, който тупна от възглавницата на пода — ледът се бе разтопил и водата се плискаше в плика. В къщата бе тихо, с изключение на скърцането и плашещите шумове, които обикновено се чуват из къщите. Навън вятърът шумолеше в сухите листа на дърветата и тя чу музика, която идваше отнякъде извън спалнята.

Клеър се измъкна от леглото, опипа с ръка за лампа, намери такава до леглото — стил Тифани, много хубава — и шарената ѝ светлина прогони кошмарните страхове, които я преследваха. Музиката бе бавна, нежна и мечтателна, само инструментално изпълнение на китара. Обу си обувките, погледна се в огледалото и ужасно се стресна. Лицето адски я болеше и причината бе очевидна — дясното ѝ око бе отекло, а кожата около него бе посиняла. Цепнатата ѝ устна лъщеше и бе неприятно подута. Лицето ѝ, обичайно бледо, изглеждаше още по-бледо. След спането късата ѝ коса със закачлива подстрижка имаше ужасен вид, но тя прокара пръсти през нея и я пооправи донякъде. Не си падаше по гримове, макар и да бе свивала тези на майка си да ги пробва, но днес не би ѝ навредил малко фон дьо тен и руж, изглеждаше опърпана, съкрушена и бездомна.

Ами то си бе самата истина.

Клеър си пое дълбоко дъх и отвори вратата на стаята. В коридора светеше мека златиста светлина, музиката идваше от дневната на долния етаж. Тя погледна часовника, окачен на стената на другия край на коридора — минаваше полунощ, спала бе повече от осем часа.

И бе пропуснала часовете си. Не че държеше да се покаже в този вид, дори да не я бе толкова страх, че Моника я дебне, но по-късно ще трябва да се захване с учебниците. Добре поне, че учебниците не можеха да се „захванат“ с нея.

Натъртените места не боляха толкова, а всъщност и главата не я болеше особено. Глезенът ѝ бе най-зле, и като слизаше по стълбите, на всяко стъпало я пронизваше остра, рязка болка в крака.

Бе изминала половината стълби, когато видя момчето. То седеше на дивана, където Шейн се бе проснал преди това. В ръцете си държеше китара.

А, *музиката*. Бе решила, че е запис, но тя бе истинска, бе на живо, той свиреше. Не бе слушала изпълнение на живо — не и да се свири на живо по този начин. Той бе... лелее! Бе зашеметяващ.

Наблюдаваше го застинала, а той очевидно още не бе усетил присъствието ѝ. Там просто бяха той, китарата и музиката и ако трябваше да опише какво вижда на лицето му, щеше да използва някоя поетична дума, като копнеж, например. Бе рус, подстриган като Шейн, с небрежна прическа. Не бе толкова едър и мускулист като него, макар да бе също толкова висок. Носеше черна тениска, с лого на марка бира. С дънки. И бос. Може би има правило в къщата. Предположи, че при този хубав дървен под това бе добро правило.

Спря да свири и все още с наведена глава се протегна за отворената бира на масата пред него. Вдигна тост в пространството.

— Честит рожден ден, човече! — Отпи три глътки, въздъхна и остави бутилката. — Наздраве за домашния арест. Какво пък толкова. Притежавай или ще те притежават.

Клеър се прокашля. Той се обърна стреснато и я видя да стои на стълбите. Смръщеното му лице се проясни след миг.

— О, ти си тази, за която Шейн ми каза, че иска да поговорим за стаята. Здравей. Ела насам.

Тя слезе, опитвайки се да не куца, и като излезе на светло видя, че бързият му интелигентен поглед оглежда синините ѝ.

Не каза нищо за тях.

— Аз съм Майкъл — рече той. — А ти нямаш осемнайсет, така че разговорът ще е кратък.

Тя бързо седна, сърцето ѝ биеше лудо.

— Уча в колежа. Първи курс — каза тя. — Казвам се...

— Не ме занасяй, а и не ме интересува как се казваш. Нямаш осемнайсет. Ще позная, ако кажа, че и на седемнайсет не си. Тук не вземаме квартиранти нелегално. — Гласът му бе дълбок, топъл, но в този момент и твърд. — Не че това тук е клуб, където се организират оргии, но ние с Шейн трябва да се съобразяваме с тези неща. Съжалявам. Само ни липсва да се настаниш тук и някой да подхвърли, че нещо става...

— Чакай — изтърси тя. — Няма да направя така. Няма да кажа. Не искам да ви вкарвам в беля, просто ми трябва...

— Не — каза той. Остави китарата, сложи я в калъфа и го затвори. — Съжалявам. Не можеш да останеш тук. Правила на къщата.

Знаеше, че така ще стане, но някак си се бе надявала — Ева бе мила, Шейн не се държа ужасно, а и стаята бе хубава, — но изражението в погледа на Майкъл бе категорично. Пълен и безвъзвратен отказ.

Почувства, че устните ѝ треперят, и се мразеше за това. Защо не можеше да се държи като лоша и коравосърдечна кучка? Защо не можеше да се защити, когато ѝ се наложи, без да се разплаква като малко дете? Моника нямаше да ревне. Моника щеше да му отправи някоя хаплива забележка и да му каже, че багажът ѝ е вече в стаята. Моника щеше да тръшне пари на масата и да видим дали ще смее да откаже.

Клеър бръкна в задния си джоб и извади портмонето.

— Колко? — запита тя и започна да отброява банкнотите, които бяха по двайсет долара и затова изглеждаха много. — Триста достатъчни ли са? Мога да намеря още, ако трябва.

Майкъл се облегна изненадан, челото му се смръщи. Взе си бирата, отпи глътка, докато обмисляше.

— Как? — запита той.

— Какво как?

— Как ще намериш още?

— Ще си намеря работа. Ще продам нещо. — Не че имаше много за продаване, но в случай на нужда щеше да прибегне до обаждане на мама. — Искам да остана, Майкъл. Наистина. — Изненада се колко убедено звучеше. — Да, нямам осемнайсет, но, кълна се, няма да ви навлека неприятности. Няма да ви се пречкам. Ходя на занятия и уча. Само това правя. Не съм купонджийка, не съм и кръшкач. Полезна съм. Аз... аз ще помагам с чистенето и готвенето.

Той се замисли върху думите ѝ, загледан втренчено в нея; бе от хората, на които им личи, когато мислят. Бе страшничко, макар и да не го правеше нарочно. В него имаше нещо... зряло. Толкова самоуверен.

— Не — каза той. — Съжалявам, хлапе. Рискът е твърде голям.

— Ева е съвсем малко по-голяма от мен!

— Ева е на осемнайсет! Ти на колко си? — Шестнайсет?

— Почти на седемнайсет! — Ако доста свободно тълкуваш значението на „почти“. — Аз наистина уча в колежа. В първи курс съм, виж, ето ми студентската карта...

Майкъл не погледна картата.

— Ела след година. Пак ще поговорим — каза той. — Виж, съжалявам. Ами общежитието?

— Ще ме убият, ако остана там — отвърна тя и се загледа в заключените си ръце. — Те се опитаха да ме убият днес.

— Какво?

— Другите момичета. Удариха ме и ме блъснаха по стълбите.

Последва дълго мълчание. Чу, че кожата на дивана проскърца, и видя Майкъл клекнал до стола ѝ, опрян на едно коляно. Преди да успее да го спре, той вече опипваше цицината на главата ѝ, като я наклони назад, за да може добре и внимателно да огледа синините и раните.

— Какво?

— Освен това, което виждам ли? Нали няма да вземеш да умреш сега?

Леле, и чувствителен при това.

— Добре съм. Ходих на лекар и каквото там трябва. Това са просто натъртвания. И навехнат глезен. Но те ме блъснаха по стълбите и го направиха нарочно, а тя ми каза... — Изведнъж си спомни думите на Ева за вампири и заговори бързо и несвързано. — Главатарката ми каза, че довечера ще си получа заслуженото. Не мога да се върна в общежитието, Майкъл. Ако ме отпратиш през тази врата, ще ме убият, защото нямам приятели и нямам къде да отида.

Той остана така още няколко секунди, като я гледаше право в очите, и после се върна на дивана. Отвори отново калъфа на китарата и взе в ръце инструмента; тя реши, че това е начинът му да се успокоява — с китара в ръце.

— Тези момичета. Излизат ли денем?

Тя примигна.

— Имаш предвид навън? Разбира се. Ходят на занятия. Е, понякога.

— Носят ли гривни?

Тя пак примигна.

— Имаш предвид като... — Ева бе забравила своята на масата и тя взе кожената гривна с червения знак. — Като тази ли? Не съм

забелязала. Те носят много неща. — Замисли се сериозно и в крайна сметка май си спомни нещо. Но гривните не приличаха на тази. Бяха златни. Моника и моникоподобните ги носеха на китките на дясната ръка. Не бе обърнала внимание. — Може би.

— Гривни с бели знаци ли? — Майкъл зададе въпроса небрежно, но всъщност бе свел глава и се бе съсредоточил върху настройването на китарата. — Спомняш ли си?

— Не. — В гърдите ѝ се надигна някакво чувство, което не бе точно страх, но не бе и вълнение. — Това означава ли, че имат Защита?

Той се поколеба за секунда, достатъчно, та тя да разбере, че е изненадан.

— Имаш предвид презервативи ли? — запита той. — Нали всички ги използваме?

— Знаеш какво имам предвид. — Страните ѝ горяха. Тя се надяваше, че не си личи толкова.

— Не мисля.

— Ева каза...

Погледна я остро и в сините му очи проблесна гняв.

— Ева трябва да си държи устата затворена. Тя самата е в голяма опасност, като се разхожда в тия нейни готически, чудати дрехи. Те мислят, че им се подиграва. Ако я чуят как говори...

— Кой те? — запита Клеър.

Негов ред бе да извърне поглед.

— Разни хора — отговори рязко. — Виж, не искам да ми тежиш на съвестта. Можеш да останеш няколко дни. Но само докато си намериш квартира, разбра ли? И то бързо, няма да отворям приют за бити момичета. Достатъчно са ми тревогите да опазвам от неприятности Шейн и Ева.

За момче, което свири такава хубава музика, звучеше враждебно и страховито. Клеър колебливо сложи парите на масата пред него. Той ги погледна с напрегнато изражение.

— Наемът е сто долара на месец — каза той. — И пазаруваш храна веднъж месечно. За първия месец се плаща предварително. Но ти няма да останеш по-дълго, така че задръж останалото.

Тя преглътна и взе двеста от тристате, които бе отброила.

— Благодаря.

— Не ми благодари. Просто не ни навличай бели. Сериозно говоря.

Тя стана, отиде в кухнята, сипа чили в две купички, сложи ги на подноси, като добави прибори и по една кола, занесе ги в стаята и ги сложи на масичката за кафе.

Майкъл се загледа в тях, после погледна и нея. Тя седна на пода — болеше я — и започна да се храни. След малко и Майкъл си взе купичката и опита от яденето.

— Шейн го сготви — каза Клеър. — Доста е вкусно.

— Да. Чили и спагети, Шейн само това може. Ти можеш ли да готвиш?

— Разбира се.

— Какво например?

— Лазаня — каза тя. — И хамбургери с разни гарнитурни и юфка. И мексиканско тако.

Майкъл се замисли.

— Можеш ли да направиш тако утре?

— Разбира се — отговори тя. — Имам часове от седем до пет, но ще се отбия да напазарувам.

Той кимна, докато непрекъснато ядеше и от време на време я поглеждаше.

— Извинявай — каза накрая той.

— За какво?

— Че се държах като глупак. Виж, просто не мога... Трябва да внимавам. Много да внимавам.

— Не се държиш като идиот. Просто се опитваш да предпазиш приятелите си и себе си. Това е нормално. Така трябва да се постъпва.

Майкъл се усмихна и лицето му се преобрази, стана ангелско и красиво. Боже — помисли тя с удивление, той е страхотен. Нищо чудно, задето се притеснява от това, че е непълнолетна. При такава усмивка момичетата ще му се лепят като мухи!

— Ако живееш в тази къща, значи си ми приятелка — каза той. — Между другото, как се каваш?

— Клеър. Клеър Денвърс.

— Добре дошла в Стъклената къща, Клеър Денвърс.

— Но само временно.

— Да, временно.

Размениха си неловки усмивки и този път Майкъл раздига масата, а Клеър се прибра в стаята, разтвори книгите върху вграденото бюро и започна да учи.

Заслушана в неговата музика, нежен и прочувствен съпровод на настъпващата нощ, тя потъна в света, който обичаше.

4

Настъпи ранно и ясно утро. Клеър се събуди от миризмата на пържен бекон. С неуверени стъпки отиде до банята в дъното на коридора, като се прозяваше, без да съзнава, че е доста оскъдно облечена, само по дългата си тениска, докато изведнъж се сети: *О, боже, тук живеят и момчета*. За щастие, никой не я видя и банята бе свободна. Някой вече я бе ползвал тази сутрин, огледалата все още бяха замъглени от пара и стените на голямата баня в черно и бяло блестяха от капчици вода. Обаче ухаеше на чисто и на плодове.

Уханието на плодове беше от шампоана, разбра тя, докато си сапунисваше и изплакваше косата. Когато забърса огледалото и се огледа, видя синините по бледата си кожа. *Можех да умра*. Беше извадила късмет.

Навлече отново тениската и хукна към стаята си, за да вземе бикините, които вчера бе спасила от пералнята. Те бяха още влажни, но тя ги облече, а после нахлузи и дънките си.

Хрумна ѝ да отвори килера и там намери стари дрехи, натъпкани в дъното. Повечето бяха тениски с рок банди, за някои не бе чувала, а за други знаеше, че са много стари. Имаше и няколко пуловера. Тя съблече изцапаната с кръв тениска, навлече една избеляла черна и, след като помисли малко, заряза обувките си на пода.

На долния етаж Ева и Шейн спореха в кухнята как се приготвят бъркани яйца. Ева каза, че трябва мляко.

Шейн каза, че млякото е за котките. Клеър мина безшумно край тях, отиде до хладилника и извади кутия портокалов сок. Наля си малко в чаша, после безмълвно поднесе кутията и на тях. Ева я взе, наля си и я подаде на Шейн.

— Значи, — попита Шейн — Майкъл не те изхвърли?

— Не.

Шейн кимна бавно. Той бе по-едър и по-висок, отколкото го помнеше, и кожата му имаше златистокафяв тен, сякаш през лятото е прекарал много време на слънце. Косата му имаше същия бронзов

блясък. Изрусена от слънцето, докато на Майкъл бе естествено руса. Е, добре. И двамата са много секси. Съжали, че си е помислила такива неща, но поне не ги бе изрекла на глас.

— Трябва да знаеш нещо за Майкъл — каза той. — Не обича да рискува. Не бях сигурен, че ще ти разреши да останеш. Ако го е направил, значи е усетил добро излъчване у теб. Не злоупотребявай с това, защото, ако го направиш, няма да съм никак доволен. Схвана ли?

Ева безмълвно ги наблюдаваше и Клеър си помисли, че да не участва в разговора, е напълно ново преживяване за нея.

— Той ти е приятел, нали?

— Той ми спаси живота — отвърна Шейн. — Бих умрял за него, но би било много тъпо, ако взема да му благодаря. И така. Винаги ми е бил приятел, но ми е повече като брат. Затова не му навличай неприятности.

— Няма — каза тя. — Не се слага мляко в яйцата.

— Виждаш ли? — Шейн отиде до плота и започна да чупи яйцата в една купа. — Казах ти.

— Предателка — въздъхна Ева и разбърка бекона с вилица. — Добре. И така, как беше с Линда снощи?

— Лора.

— Все едно. Не че трябва да помня имената на момичетата, с които се срещаш за по една нощ.

— Много я бива!

— Боже, ти си голямо разочарование, Шейн. Говори най-последно!

Шейн погледна с усмивка към яйцата.

— Ей, не пред хлапето. Получи ли бележката?

— Хлапе? — Това бе обидно. Клеър остави чиниите на плота малко по-рязко. — Бележка?

Шейн ѝ подаде сгънат лист хартия. Бележката бе кратка и мила, и подписана от Майкъл. В нея им казваше, че Клеър е непълнолетна, и двамата трябва да я наглеждат, докато е в къщата.

Странно. Клеър не беше сигурна дали да е ядосана, или поласкана. Като размисли, май бе ядосана.

— Не съм хлапе — каза разпалено на Шейн. — Аз съм само година по-малка от Ева!

— А момичетата са много по-зрели — мъдро кимна Ева. — Така че, ти си с около десетина години по-голяма от Шейн.

— Сериозно говоря — настоя Клеър. — Не съм хлапе!

— Както кажеш, хлапе, — мило каза Шейн. — Горещата глава. Това просто означава, че не трябва да ме слушаш да ти се оплаквам, че не ми се е отворил парашута.

— Ще кажа на Майкъл — предупреди го Ева.

— За това колко малко секс съм правил? Давай.

— Няма бекон за теб.

— Тогава няма яйца и за двама ви.

Ева го погледна мрачно.

— Размяна?

Погледнаха се предизвикателно, размениха си тиганите и започнаха да си сипват.

Клеър тъкмо щеше да се присъедини, когато се чу звънецът на външната врата — весел звънлив звук. Не звучеше страшно, но Ева и Шейн замръзнаха и се спогледаха, а това вече си бе страшно. Шейн остави чинията си на мраморния плот, облиза мазнината от бекон по пръстите си и каза:

— Скривай я.

Ева кимна. Тя също остави чинията си на плота, хвана Клеър за ръка и набързо я поведе към килера — през една врата, полускрита в сянката на неуместно поставения хладилник. Килерът беше голям, тъмен и пращен, рафтовете бяха отрупани със стари консерви от сладки картофи и аспержи и стъклените буркани със стари сладка. Имаше лампа, но Ева не я включи. Тя се протегна зад една редица плодови консерви със съмнителен вид и натисна някакъв ключ. Последва стържещ звук, после изщракване и част от задната стена се отвори.

Ева я бутна настрана, протегна се, взе едно фенерче и го подаде на Клеър.

— Влизай вътре! — нареди тя. — Ще светна лампата тук, но ти не включвай фенерчето, ако чуеш гласове. Светлината може да се забележи през пролуките.

Клеър кимна, леко замаяна, и се наведе, за да пропълзи през малкия отвор в... голяма празна стая, с каменен под и без прозорци. Няколко паяжини по ъглите и много прах, иначе не беше зле.

Но когато Ева затвори вратата и я обгърна мрак, Клеър бързо светна фенерчето, отиде до най-близкия ъгъл и коленичи там, като

дишаше тежко и учестено.

Само преди минута се смееха за бекона и яйцата и изведнъж... какво, по дяволите, се случи и защо в тази къща има тайна стая? Стая без други входове и изходи, доколкото можеше да прецени.

Дочу далечни гласове и бързо изгаси фенерчето. Лошо. Никога не се бе страхувала от тъмното, но през всичкото време не е чак толкова тъмно... имаше звезди, лунна светлина, улични лампи.

Тук цареше непрогледен мрак и тя замръзна при мисълта, че до нея може да се намира нещо, което се протяга да я хване, а тя не го вижда.

Клеър прехапа силно устна, стисна здраво фенерчето и се плъзна по стената, докато ръката ѝ не докосна дървената врата, през която бе влязла. Покрай вратата се процеждаше малко светлина, слаб проблясък, но достатъчно, за да успокои тупкащото ѝ сърце.

Гласове. На Шейн и нечий друг. Мъжки глас, по-плътен от този на Шейн.

— ... дежурна проверка.

— Сър, тук не живее никой, освен тези в списъка. Само ние тримата.

Шейн звучеше покорно и почтително, което не бе типично за него. Не че го познаваше толкова добре, но той си бе отворко.

— Ти кой си? — запита гласа.

— Шейн Колинс, сър.

— Извикайте третия — каза гласът.

— Е, бих го направил, но... Майкъл го няма. Ще се върне чак довечера. Искате ли да проверите отново...?

— Остави. — Клеър напрегна слух и чу шумолене на хартия. — Ти си Ева Росър.

— Да, сър. — Ева звучеше почтително, но рязко.

— Напуснала си къщата на родителите си преди осем месеца?

— Да, сър.

— Работиш ли?

— В „Комън Граундс“, знаете, кафенето...

Мъжът, който и да бе той, я прекъсна:

— Ти, Колинс. Работиш ли някъде? — очевидно говореше на Шейн.

— В момента съм безработен, сър. Знаете как е.

— Продължавай да търсиш. В Морганвил не обичаме мързеливци. Всеки дава своя принос.

— Да, сър. Ще го запомня, сър.

Кратка пауза. Може би отговорът на Шейн този път бе прозвучал по-дръзко, отколкото е редно. Клеър нарочно забави дишането си, като се опитваше да чуе повече.

— Ти отсъства от града няколко години, момче. Какво те накара да се върнеш?

— Домъчня ми за дома, сър. — Да, гласът му отново звучеше дръзко, и дори Клеър знаеше, че това не е добре. — Липсваха ми старите приятели.

Тя чу как Ева се прокашля.

— Сър, съжалявам, но трябва да съм на работа след половин час...?

Отново се чу шумолене на хартия.

— И още нещо. Ето снимката на момиче, което е изчезнало късно снощи от общежитието. Да сте я виждали?

Двамата отговориха в хор:

— Не.

Сигурно не им е повярвал, защото не изглеждаше убеден.

— Какво има там? — Не изчака отговора, а просто отвори вратата на килера. Клеър трепна и затаи дъх. — Винаги ли оставяте да свети тук?

— Бях отишла за сладко, когато звъннахте, сър, вероятно съм забравила да изгася — каза Ева. Звучеше притеснена. Съжалявам.

Цък. Лампата в килера изгасна и вече никаква светлина не проникваше през пролуките. Клеър едва се сдържа да не ахне. *Не мърдай. Не мърдай.* Усещаше, че той, който и да е, стоеше в тъмното, гледаше и се заслушваше.

Най-накрая го чу да казва:

— Обадете се в полицейския участък, ако видите това момиче. Забъркала се е в някакви неприятности. Трябва да ѝ помогнем да се оправя.

— Да, сър — каза Ева и вратата на килера се затвори. Разговорът се чуваше все по-отдалече и затихваше все повече и повече, докато накрая съвсем заглъхна.

Клеър светна фенерчето, покри го с ръка и го насочи към ъгъла — промъкна се съвсем мъничко светлина, но достатъчно, за да я убеди, че там няма някое злобно зомби, което я дебне в мрака. И след това зачака. Стори ѝ се, че мина много време, преди да чуе две резки почуквания на преградата. Тя се отвори и в стаята нахлу ярка изкуствена светлина. Белият фон дьо тен на Ева и черната очна линия я правеха още по-страшна от преди.

— Всичко е наред — каза тя и помогна на Клеър да излезе от тайната стая. — Отиде си.

— О, по дяволите, нищо не е наред, — каза Шейн зад нея. Той бе кръстосал ръце на гърдите си и намръщено се люшкеше напред-назад. — Тези идиоти имат снимката ѝ. Те я търсят. Какви си ги забъркала, Клеър? Наръгала си с нож кмета или какво?

— Нищо! — изломоти тя. — Аз... аз не знам защо... може би просто се тревожат, защото ме нямаше в общежитието снощи.

— Разтревожени? — горчиво се засмя Шейн. — Да бе, сигурно. Тревожат се за теб. Точно така. Трябва да го обсъдя с Майкъл. Ако възнамеряват да претърсят града за теб, или е твърде опасно да останеш в Морганвил, или трябва да ти осигурим защита, и то бързо.

Той го каза по същия начин като Ева.

— Но, може би полицията...?

— Това беше полицията — каза Ева. — Казах ти. Те управляват града. Тия типове работят за вампирите, те самите не са вампири, но са достатъчно страшни и без зъбите. Виж, можеш ли да се обадиш на родителите си? Накарай ги да те вземат от колежа и да те приберат вкъщи.

Да бе. Това би било най-лесното на света, само че би означавало провал, а те няма да повярват нито дума от тия приказки, никога, и ако тя се опиташе да обясни, щеше да свърши натъпкана с лекарства и на лечение за останалата част от живота си. И каквато и да било възможност — и най-малката дори — да влезе в Йейл или Масачузетския технически институт или пък този на Калифорния, щеше да се изпари напълно. Предполагаше, че е тъпо да мисли за нещата по този начин, но те имаха значение за нея.

Вампири? Те нямаха такова значение.

— Но... аз не съм направила нищо! — каза тя и погледна към Шейн, след това към Ева и после пак към Шейн. — Защо ме търсят,

след като не съм направила нищо?

— Животът е несправедлив — рече Шейн с цялата сигурност на по-дългия си с две години житейски опит.

— Знам само, че сигурно си ядосала неподходящите хора. Как се казва момичето? Онази, която те наби.

— Мммоника.

И двамата се вторачиха в нея.

— О, по дяволите — извика Ева ужасена. — Моника Морел?

Лицето на Шейн стана безизразно. Напълно безизразно, с изключение на очите му, в които се четеше нещо много страшно.

— Моника — повтори той. — Защо никой не ми каза?

Ева го наблюдаваше като хапеше устна.

— Извинявай, Шейн. Щяхме, кълна се, мислех, че е напуснала града и е заминала да учи другаде.

Шейн се отърси от обзелото го чувство и сви рамене, сякаш не му пукаше. Но за Клеър бе ясно, че не е така.

— Вероятно не е издържала да не бъде пчелата майка и се е върнала да моли тате да ѝ купи дипломка.

— Шейн...

— Добре съм. Не се тревожи за мен.

— Тя вероятно дори не те помни — смотолеви Ева и после съжали, че го е казала. — Аз... не исках да кажа това. Съжалявам.

Той се засмя и смехът му прозвуча изкуствено и малко разтревожено. Последва кратко неприятно мълчание и Ева смени темата, като решително си взе чинията с изстиналите яйца и бекон.

И изведнъж замръзна и се облещи.

— О, по дяволите — каза тя и сложи ръка на устата си.

— Какво?

Тя посочи чиниите на плота. Тази на Шейн, нейната... и на Клеър.

— Три чинии. Той усети, че има нещо. Казахме му, че Майкъл го няма. Нищо чудно, че продължи да разпитва.

Шейн не каза нищо, но Клеър видя, че се разстрои още повече. Не го показа, но си взе чинията и се отдалечи, мина през дневната и се качи по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж.

Вратата на стаята му на горния етаж се затръшна.

Ева се загледа след него и прехапа устна.

— Значи... Шейн и Моника...? — предположи Клеър.

Ева продължи да гледа към вратата.

— Не е каквото си мислиш — каза тя. — Никога не би докоснал тази мръсница. Учили са заедно в гимназията и Шейн... не се разбирал с нея. Като теб.

Апетитът на Клеър изведнъж изчезна.

— Какво се е случило?

— Той ѝ се опълчил и къщата му изгоряла. Едва не загинал — каза Ева. — Сестра му нямала късмет. Майкъл го извел от града на собствена отговорност, преди да е направил някоя щуротия. Отсъствал няколко години. Върнал се, преди аз да се пренеса тук. — Ева се насили да се усмихне ведро. — Хайде да ядем, че умирам от глад.

Седнаха в дневната, говориха си празни приказки, но не разговаряха за най-важното: какво ще правят.

Защото Клеър усети, че и представа си нямат.

5

Клеър гледаше часовника — стар стенен часовник със стрелки, които бавно приближиха и отминаха 11 часа. *Професор Хамс започва лекцията*, помисли си тя и усети гадене в стомаха. Това бе вторият пореден ден, в който пропускаше занятия. През целия си живот не бе пропускала два учебни дни един след друг. Разбира се, вече бе прочела учебника — два пъти, но лекциите бяха важни. Така научаваш интересните неща, особено в часовете по физика, където се правеха практически упражнения. Лекциите бяха забавната част.

Беше вторник. Което означаваше, че има и лабораторно упражнение по-късно. Не можеш да наваксаш лабораторно упражнение, независимо колко сериозна е причината за отсъствието ти.

Тя въздъхна, насили се да не гледа часовника и отвори учебника по висша математика, втора част — беше се освободила от изпит по първата част, можеше да се освободи и от втората, но реши, че може би ще научи нещо ново, например как се решават линейни уравнения, които винаги я бяха затруднявали.

— Какво, по дяволите, правиш? — бе Шейн. Той стоеше на стълбите и я гледаше втренчено. Не бе го чула да идва, вероятно защото беше бос. Косата му бе разрошена. Може би е спял.

— Уча — отговори тя.

— Ха! — възкликна той, сякаш преди не беше виждал някой да учи. — Интересно. — Оставаха му три стъпала до края, но той прескочи парапета и се просна до нея на кожения диван, пушна телевизора с дистанционното до него и после започна да сменя каналите. — Ще ти пречи ли?

— Не — отговори тя любезно. Лъжеше, но все още не бе готова да се държи откровено. Това бе първият ѝ ден.

— Чудесно. Ще си дадеш ли почивка?

— Почивка?

— Това означава да спреш да учиш... — той наклони глава на една страна и погледна учебника — или, каквото и там да правиш, и всъщност да се позабавляваш. Там, откъдето идвам, това е обичай. — Той пушна нещо пластмасово над отворения учебник и то тупна в средата му. Клеър се стресна и взе с два пръста джойстика. — О, я стига. Не ми казвай, че никога не си играла видеоигра.

Честно казано, бе играла. Веднъж. Не й хареса особено. Сигурно е разбрал по изражението ѝ, защото поклати глава.

— Това е тъжно. Трябва да си починеш. Добре, имаш избор: ужаси, екшън, автомобилни състезания или война.

Тя изтърси:

— Само това ли предлагаш?

Той се обиди.

— Ти пък да не искаш момичешки игри? Не и в моя дом. Нищо, аз ще избира. Ето, „Първият стрелец“. — Издърпа една кутия от купчината до дивана и зареди диска в устройството. — Спокойно. Трябва само да дърпаш спусъка. Повярвай ми, нищо не може да те накара да се почувстваш по-добре, както малко виртуално насилие.

— Ти си луд.

— Хей, докажи, че греша, освен ако смяташ, че не можеш да играеш. — Докато говореше, той не я гледаше, но тя все пак се засегна. — Може би не те бива за тази работа.

Тя затвори учебника по висша математика II част, взе джойстика и се загледа в цветните графики, които се зареждаха на екрана.

— Покажи ми какво трябва да правя.

Той се усмихна бавно.

— Прицелваш се и стреляш. Опитай се да не ми пречиш.

Прав беше. Винаги бе смятала, че е гадно да висиш пред телевизора и да убиваш виртуални чудовища, но бе забавно, по дяволите. Не след дълго тя подскачаше, когато разни същества изскачаха от ъглите на екрана, и викаше като Шейн, когато някое чудовище падаше убито, увеличавайки резултата в нейна полза.

Когато загуби играта и на екрана внезапно се появи озъбеното лице на зомби и размазани червени петна, тя усети студени тръпки по гърба си.

— Опа — каза Шейн и продължи да стреля. — Съжалявам. Един път ти си зомбито, друг път си храната. Добър опит, хлапе.

Тя остави джойстика на възглавниците на дивана и се загледа в неговата игра.

— Шейн? — най-после запита тя.

— Задръж... по дяволите, разминах се на косъм. Кажи?

— Относно Моника... как попадна в нейния...

— Черен списък ли? — довърши той и изстреля няколко десетки куршума в налитащото зомби с бална рокля. — Не е нужно голямо старание, достатъчно е да не лазиш пред нея всеки път, когато влезе в стаята. — Според нея, това не бе точен отговор. — Ти какво направи?

— Ами... изложих я пред приятелите й.

Той натисна някакво копче, спря играта по средата и се обърна към нея:

— Какво си направила?

— Е, тя каза, че Втората световна война се отнася за китайците, и...

Шейн се засмя. Смехът му бе хубав, силен и изпълнен с енергия и тя притеснено му се усмихна в отговор.

— По-решителна си, отколкото изглеждаш, Кей. Добро попадение. — Той протегна ръка. Тя стеснително я плесна. — Боже, това е по-трагично, отколкото историята с видеоиграта. Дай пак лапа.

Те пак се поздравиха, за негово удоволствие тя овладя този поздрав доста добре и той отново пусна играта.

— Шейн? — обърна се към него тя.

Този път той въздъхна:

— Дааа?

— Извинявай, но... сестра ти...

Мълчание. Не я погледна и с нищо не показа, че я е чул. Просто продължи да убива.

Беше добър.

Самообладанието на Клеър се изпари. Тя се върна към учебника. Някак си вече не бе толкова вълнуващо. След половин час го сложи в раницата, изправи се, протегна се и попита:

— Кога става Майкъл?

— Когато си поиска — Шейн сви рамене. — Защо? — Направи гримаса и едва успя да спаси ръката си на екрана да не бъде отнесена.

— Аз... мисля, че мога да се върна в общежитието и да си взема нещата.

Той пак натисна едно копче и екранът отново замръзна по средата на сцената.

— Какво? — Насочи цялото си внимание към нея, което накара сърцето ѝ да подскочи и да забие по-силно. Момчета като Шейн не удостояваха с внимание невзрачни читанки като нея. Не и по този начин.

— Моят багаж, от стаята в общежитието.

— Да, и аз така разбрах. Не ти ли стана ясно, че ченгетата те търсят?

— Е, ако се обадя — каза тя логично, — няма да ме търсят повече. Мога да кажа, че съм преспала на гости някъде. И те ще спрат да ме търсят.

— Това е най-тъпото нещо, което съм чувал някога.

— Не, не е. Ако решат, че съм се върнала в общежитието, ще ме оставят на Моника, нали? Ще минат няколко дни, преди тя да разбере, че няма да се върна. Дотогава може и да забрави за мен.

— Клеър... — Той се намръщи за секунда-две, после поклати глава. — В никакъв случай няма да ходиш там сама.

— Но... те не знаят къде съм. Ако дойдеш с мен, ще разберат.

— А ако ти не се върнеш от общежитието, аз трябва да обяснявам на Майкъл защо съм те пуснал и как са те убили като последна глупачка. Първо правило на филмите на ужасите — никога не се отлъчвай.

— Не мога просто да се крия тук. Имам занятия.

— Зарежи ги.

— Няма начин! — Самата мисъл я ужасяваше. Почти толкова, колкото мисълта да ги разочарова.

— Клеър! Явно не схващаш, но ти си в опасност! Моника не те е блъснала на шега по стълбите. За нея това е просто леко упражнение. Следващият път наистина ще се вбеси.

Тя се изправи и метна раницата си на рамо.

— Отивам.

— Значи си глупачка. А глупакът е неспасяем — каза Шейн категорично и се върна към играта си. Повече не я погледна, продължи да играе, като стреляше още по-настървено. — Не им казвай къде си била снощи. Не ни трябва допълнителни неприятности.

Клеър стисна ядосано зъби, предъвка и преглътна няколко думи. После отиде в кухнята и взе няколко торби за боклук. Докато ги тъпчеше в раницата си, чу входната врата да се отваря и затваря.

— Чумата да ни тръшне! — извика Ева и Клеър чу ясният звън на ключовете ѝ, когато ги остави на масата в хола. — Има ли живи тук?

— Да! — троснато отвърна Шейн. Звучеше толкова ядосан, колкото се чувстваше и Клеър.

— Мамка му — бодро отговори Ева. — Толкова се надявах.

Клеър излезе от кухнята и срещна Ева, която отиваше към коридора. Бе облечена в каре — вълнена пола в червено и черно, черни мрежести чорапи, тежки, лачени обувки с черепи на палците, бяла мъжка риза, тиранти и дълго до земята черно кожено палто. Косата ѝ бе вдигната на две опашки, завързани с панделки на черепи. Тя миришеше на... кафе. Прясно смляно. Имаше няколко кафяви пръски отпред по ризата ѝ.

— О, здравей, Клеър — каза тя и примигна. — Къде отиваш?

— На погребение — отвърна Шейн. Едно зомби на екрана изкрещя и умря по отворителен начин.

— Да? Страхотно! Чие?

— Нейното — каза Шейн.

Ева ококори очи.

— Клеър... ти се връщаш?

— Само да си взема някои неща. Мисля, че ако се вясвам на всеки два дни и хората ме виждат, ще си мислят, че още живея там...

— Ооооо, лоша идея. Много лоша. Не, кукло. Не можеш да се върнеш. Не и сама.

— Защо не?

— Търсят те!

Шейн отново спря играта.

— Мислиш ли, че вече не ѝ го казах? Тя не слуша.

— И ти просто щеше да я оставиш да отиде? И ти си един съквартирант!

— Не съм ѝ майка.

— Не си ли ѝ поне приятел?

Той ѝ хвърли поглед, с който съвсем ясно казваше „млъквай.“ Ева му отвърна с гневен поглед и се обърна към Клеър.

— Наистина. Не можеш просто така... опасно е. Представа си нямаш колко. Ако Моника наистина е отишла при Покровителя си и те е набелязала, не можеш просто така... знаеш, да се мотаеш наоколо.

— Не се мотая — изгъкна Клеър. — Отивам в общежитието си, вземам някои дрехи, отивам на занятия и се прибирам.

— Отиваш на занятия? — Ева безпомощно размаха ръце с лакираните си в черно нокти. — Не, не, не! Никакви занятия! Шегуваш ли се?

Шейн вдигна ръка.

— Ехо? Това вече й го казах.

— Все едно — каза Клеър, мина край Ева и тръгна по коридора към входната врата. Чу Шейн и Ева да си шушукат гневно зад гърба й, но не ги изчака.

Ако почакаше, щеше да загуби кураж.

Беше ранен следобед. Имаше достатъчно време, за да стигне до колежа за останалите занятия, да натъпче няколко дрехи в торбите за боклук, да поздрави достатъчно хора, за да сметнат, че с нея всичко е наред, и да се прибере, преди да се стъмни. А когато паднеше мрак, ставаше опасно, нали? Ако говореха сериозно за вампирските истории.

На които започваше съвсем слабо да вярва.

Отвори входната врата, излезе, затвори я и пристъпи на верандата. От жегата въздухът беше тежък и миришеше остро. Ева трябва да се е сварила в палтото си. Горещият въздух се издигаше на кълба над циментовия тротоар и слънцето изглеждаше като бледа бяла точка на фона на безоблачното небе.

Тя бе на половината път към тротоара, където се виждаше голямата кола на Ева, когато вратата се отвори зад гърба й.

— Чакай! — извика Ева и бързо хукна след нея с развято от топлия вятър палто. — Не мога да те оставя да постъпиш така.

Клеър продължи да върви. Усети парещото слънце върху раната на главата си и върху синините по себе си. Глезенът още я болеше, но не толкова, че да й попречи. Просто трябваше да внимава.

Ева я настигна и застана пред нея, като запристъпва на заден ход, докато Клеър продължи напред.

— Сериозно, Клеър. Това е глупаво, не оставяш впечатление, че си от тези, които имат склонност към самоубийство. Искам да кажа, аз съм такава, знам за какво говоря... добре, спри! Просто спри! —

Протегна ръка с обърната към нея длан и Клеър спря само на няколко сантиметра. — Отиваш. Това го схванах. Нека поне те закарам. Не бива да ходиш пеша. Така ще мога да извикам Шейн, ако... нещо се случи. И поне ще има някой до теб.

— Не искам да ви забърквам в неприятности. — Майкъл бе категоричен по този въпрос.

— Затова Шейн няма да дойде. Той... е, той просто привлича неприятностите, както телевизионен екран — прах. Освен това, по-добре да не се доближава до Моника. Стават нещастия. — Ева отключи колата. — Трябва да извикаш „аз съм отпред!“.

— Какво?

— Трябва да извикаш „аз съм отпред“, за да се добереш до предната седалка.

— Но няма други желаещи...

— Просто ти казвам, да свикваш с идеята, защото ако Шейн беше тук, вече щеше да е седнал отпред и ти щеше да бъдеш на задната седалка.

— Хъм... — Клеър се почувства глупаво, докато се опитваше да го каже. — Аз съм отпред.

— Продължавай с опитите. Трябва да си бърза с реакциите.

Колата беше с гладки, напукани и люещи се кожени седалки, и с колани, които не обещаваха голяма безопасност. Клеър се опитваше да не се пързала много по тапицерията, докато голямата кола се друсаше надолу по тесния, неравен път. Магазините отново ѝ се сториха безинтересни и неприветливи, както ги бе запомнила, а пешеходците пак бяха вгълбени в себе си.

— Ева? — попита тя. — Защо хората живеят тук? Защо не се местят? Ако, сещаш се... вампирите.

— Добър въпрос — каза Ева. — Хората са странни. Или поне възрастните. Децата напускат непрекъснато, но възрастните изцяло затъват. Къщи. Коли. Работа, деца. Веднъж като се устроиш, за вампирите става доста лесно да те държат изкъсо. Много е трудно да накараш възрастните просто да оставят всичко зад гърба си и да си тръгнат. Особено ако са наясно, че направят ли го, няма да живеят дълго. О, по дяволите, залегни!

Клеър откопча колана и се смъкна в тъмното пространство под контролното табло. Не се поколеба, понеже Ева не се шегуваше — в

гласа ѝ се усещаше истински страх.

— Какво има? — едва се осмели да прошепне.

— Полицейска кола — каза Ева, без да мръдне устни. — Идва точно срещу нас. Стой долу.

Остана така. Ева притеснено потропваше с пръсти по твърдия пластмасов волан и после въздъхна:

— Добре. Отмина. Въпреки това просто остана долу. Може да се върне.

Клеър остана така, като едва се крепеше поради неравностите по пътя, когато Ева зави към студентския град. Изминаха още една-две минути, преди Ева да даде знак, че всичко е наред, и тя се тръшна отново на седалката и си сложи колана.

— За малко — каза Ева.

— И какво, ако ме бяха видели?

— Е, като начало, ще ме замъкнат в участъка за съучастие, ще ми конфискуват колата... — Ева с неудобство потупа волана. — И ти просто щеше... да изчезнеш.

— Но...

— Повярвай ми. Изобщо не са аматьори в тази област. Така че нека просто приключим с това и адски да се надяваме, че планът ти ще проработи, става ли?

Ева караше бавно през тълпите от студенти в обедна почивка, които пресичаха улиците, стигна до мястото, удобно за обръщане, и подкара в посочената от Клеър посока към общежитията.

Хауърд Хол не изглеждаше по-хубав от предния ден. Паркингът бе само наполовина пълен и Ева насочи големия кадилак към едно свободно място в дъното. Изключи двигателя и присви очи при силното слънце, което се отразяваше от капака на колата.

— Така — каза тя. — Ти тръгвай, вземи си нещата и се върни до петнайсет минути или ще започна операция „Измъкни Клеър“.

Клеър кимна. Сега, когато вече се взираше във входната врата, нямаше добро предчувствие за нещата.

— Вземи. — Ева ѝ подаде нещо. Мобилен телефон, тънък и лъскав. — Номерът на Шейн е на бързо избиране, просто набери звезда и две. И запомни: петнайсет минути и после ще откача и ще започна да се държа като майка ти. Разбра ли?

Клеър взе телефона и го пусна в джоба си.

— Веднага се връщам.

Надяваше се, че не е прозвучала уплашено. Е, поне не много уплашено. Страхотно е да имаш приятели — дори съвсем нови, — благодарение на които и гласът, и ръцете ти да не треперят. *Не съм сама. Имам подкрепа.* Беше някакво ново усещане. Приятно усещане.

Слезе от колата, несръчно махна на Ева, която също ѝ помахна, обърна се и тръгна обратно към ада.

6

След жегата навън, студеният въздух във фоайето ѝ се стори сух и неподвижен; Клеър потръпна и бързо примигна, за да привикнат очите ѝ към полумрака. Във фоайето имаше няколко момичета с разтворени книги върху масите; телевизорът работеше, но никой не го гледаше.

Никой не я погледна, като мина край тях. Тя отиде до стъклената будка на портиера и дежурният студент, който седеше вътре, вдигна глава от списанието, видя синините ѝ и зяпна от изненада.

— Здравсти — каза Клеър. Гласчето ѝ прозвуча тънко и сухо и тя трябваше да преглътне два пъти. — Аз съм Клеър, от четвъртия етаж. Хм, вчера претърпях произшествие, но съм добре. Всичко е наред.

— Ти си... търсиха те, знаеш ли?

— Да. Просто кажи на всички, че съм добре. Трябва да вървя в час.

— Но...

— Извинявай, закъснявам! — Клеър хукна по стълбите и се заизкачва толкова бързо, колкото болният ѝ глезен позволяваше. Мина край две момичета, които я изгледаха ококорени, но не казаха нищо.

Не видя Моника. Нито по стълбите, нито горе на етажа. Коридорът бе празен и всички врати бяха затворени. От няколко стаи гърмеше музика. Тя бързо стигна до дъното на коридора, където се намираше стаята ѝ, и се опита да я отключи.

Топката се завъртя свободно в ръката ѝ. Страхотно. Това показваше по-красноречиво от всякакви графити, че Моника е била там.

Разбира се, в стаята цареше хаос. Коего не бе счупено, бе нахвърляно на купчини. Кориците на книгите бяха откъснати, от което наистина я заболя. Малкото ѝ дрехи бяха измъкнати от килера и разхвърляни по пода. Някои от блузите бяха разкъсани, но това не я притесняваше особено. Тя ги разгледа, откри две-три, които бяха цели, и ги пхна в торбата за боклук. Долницето на анцуга беше цяло и тя

пъхна и него. Имаше късмет да открие два чифта износени бикини, които те не бяха забелязали, защото бяха в ъгъла на чекмеджето, и сложи и тях в торбата.

Другото, което взе, бе чифт обувки, книгите, които можеше да спаси, и малката чантичка с гримове и тоалетни принадлежности, които държеше на лавицата до леглото си. Липсваше айподът ѝ. Нямахте ги и компактдискете. Нямахте как да разбере дали е дело на Моника, или на някой друг негодник, който бе тършувал след нея.

Огледа се, смете останалите боклуци в ъгъла, грабна снимката на майка си и баща си от шкафчето и я взе със себе си.

После си тръгна, без да се опитва да заключи вратата.

Е, помисли си колебливо, до тук мина добре.

Бе изминала половината стъпала, когато чу гласове на площадката на втория етаж.

— ... кълна се, че е тя! Трябва да ѝ видиш насиненото око. Невероятно. Ти наистина си я подредила.

— Къде, по дяволите, е тя? — чу се ядосаният глас на Моника. — И как така никой не ме предупреди?

— Ние... ние ти казахме! — възрази някой. Някой, който звучеше толкова уплашен, колкото се чувстваше и Клеър. Тя бръкна в джоба си, взе телефона и го задържа в ръката си за кураж. *Звезда и две. Просто натисни звезда и две, Шейн не е далеч, а Ева е долу...*

— Тя беше в стаята си. Може би още е там?

По дяволите. В това общезитие няма на кого да се довериш, не и сега. Никой няма да я скрие или да се застъпи за нея. Клеър се върна по стълбите до площадката на третия етаж и се отправи към аварийните стълби, отвори вратата и много бързо слезе по циментовите стъпала, като се наведе, за да не я видят през прозореца на вратата на втория етаж. Успя да стигне до изхода на фойето, изпотена и разтреперана. Раницата и найлоновата торба тежаха болезнено на натъртените ѝ мускули. Осмели се набързо да погледне през прозореца към фойето.

Дженифър, от тайфата на Моника, бе на пост и наблюдаваше стълбите. Изглеждаше напрегната и съсредоточена... и малко изплашена, помисли си Клеър. Играеше си с гривната на дясната ръка, като постоянно я въртеше. Едно бе сигурно — Дженифър щеше да я забележи, щом отвори вратата. Разбира се, това може би нямаше

значение, може би щеше да мине край Джен и да излезе през вратата, а те няма да я нападнат пред всички, нали?

Като наблюдаваше лицето на Дженифър, изобщо не бе сигурна.

Вратата към аварийното стълбище два етажа по-нагоре се отвори с трясък. Клеър се дръпна и се огледа къде да се скрие. Единственото възможно местенце бе под стълбите. Там имаше някакъв килер, но когато пробва дръжката, се оказа заключено, а тя нямаше свръхсили да разбива ключалки като Моника.

А и нямаше време. По стълбите се чуваха стъпки. Можеше да се надява, че или човекът няма да погледне към ъгъла, или тя ще успее да стигне до вратата. Клеър пак докосна телефона в джоба си. *Само един телефонен разговор. Всичко е наред.*

Тя пак не извади телефона от джоба си, пое дълбоко дъх и зачака.

Не бе Моника, а Ким Валдез, първокурсничка като Клеър. Член на банда, което я поставяше малко по-високо от положението на Клеър като обикновен обитател на общежитието. Ким движеше сама и не изглеждаше много изплашена от Моника и приятелките ѝ. Не се страхуваше почти от нищо. Макар че не бе особено дружелюбна. Просто предпочиташе да е сама.

Ким я погледна, примигна веднъж-дваж и преди да отвори вратата да излезе, спря.

— Хей — каза тя. Като свали качулката на суичъра, се видя късата ѝ, лъскава черна коса. — Търсят те.

— Да, знам.

Ким държеше калъфа на инструмента си. Клеър не бе сигурна какъв е инструментът, но изглеждаше голям и обемист в оръфания черен калъф. Ким го сложи на пода.

— Моника ли те подреди така? — Тя посочи синините на Клеър. Клеър кимна безмълвно. — Винаги съм знаела, че е кучка. Трябва да се измъкнеш от тук.

Клеър отново кимна и преглътна.

— Ще ми помогнеш ли?

— Не. — Ким ѝ се ухили дяволито. — Не официално. Няма да е много умно.

Измислиха го за отрицателно време: Клеър вдигна ципа на суичъра, придърпа качулката около лицето си и хвана калъфа за дръжката.

— По-високо — посъветва я Ким. — Наклони го така, че да скрива лицето ти. Да, точно така. Дръж главата си наведена.

— Ами торбите ми?

— Ще изчакам няколко минути, после ще изляза с тях. Чакай навън. И да не изчезнеш нанякъде с челото ми, сериозно говоря. Ще ти сритам задника.

— Няма — обеща тя. Ким ѝ отвори вратата, тя пое дълбоко дъх и излезе с наведена глава, като се преструваше, че закъснява за репетиция.

Като мина край Дженифър, момичето я погледна бегло, после отново се вторачи към стълбите. Клеър почувства приток на адреналин, от което сякаш лицето ѝ се подпали, и едва се сдържа да не хукне към вратата. Сякаш измина цяла вечност, докато прекоси фойето и стигне до стъклената врата.

Тъкмо отваряше вратата, когато чу Моника да казва:

— Тая откачалка не може да излезе от тук. Провери мазето. Може би е слязла по шахтата за боклук, като тъпото ѝ пране.

— Но... — Джен слабо възрази. — Не искам да слизам...

Щеше да слезе, обаче. Клеър сдържа една голяма усмивка — главно поради болката, която все още това ѝ причиняваше, и излезе от общежитието.

На слънце бе удивително. Почувства се в... безопасност.

Клеър си пое дълбоко дъх в горещия следобед и се скри зад ъгъла да изчака Ким. До огряната от слънце стена жегата бе жестока — задушаваше се. Примижа на слънцето и видя в далечината да блести колата на Ева, паркирана в дъното на улицата. Сигурно в колата е още по-горещо, предположи тя и се запита дали Ева е свалила коженото палто, което допълваше небрежната ѝ готическа външност.

И докато разсъждаваше така, видя една сянка отзад да пада върху нейната, опита да се обърне, но бе твърде късно. Нещо меко и тъмно замъгли зрението ѝ и запуши устата и носа ѝ, и натискът върху главата ѝ я извади от равновесие. Тя изпищя, или поне опита, но някой я удари в стомаха, което ѝ отне и писъка и дъха. Клеър видя слаба светлина през плата на превръзката върху лицето си и някакви сенки, после всичко потъна в мрак. Не че припадна или нещо такова, макар че много ѝ се искаше.

Вече не усещаше жаркото слънце; завлякоха я на някакво тъмно и тихо място. После слязоха по някакви стълби.

Когато спряха да се движат, чу дишане и шепот, звуци от много хора, после силно я бутнаха назад и тя се претърколи на студения циментов под. Ударът я зашемети и когато успя да се измъкне от торбата, която ѝ бяха нахлузили на главата — очевидно черна раница, — откри, че около нея стоят в кръг много момичета. Нямаше представа къде се намира тази стая. Някакъв склад, може би в мазето. Бе натъпкан с какво ли не — куфари, кашони с надписани имена, всякакви неща. Някои от кашоните се бяха разпаднали и стари дрехи се подаваха от тях като черва. Миришеше на мухлясала хартия и тя немощно кихна, когато учестеното ѝ дишане напълни устата и носа ѝ с прах.

Някои от момичетата се изкикотиха. Повечето не реагираха и не изглеждаха доволни, че са там. Примирени са, реши Клеър. Радваха се, че те не лежат на пода.

Моника пристъпи от ъгъла.

— Е — каза тя и сложи ръце на кръста. — Вижте какво е донесла котката.

Тя отправи бляскава бяла усмивка на Клеър, сякаш другите не съществуваха.

— Ти избяга, мишчице. Точно когато бяхме започнали да се забавляваме.

Клеър се престори, че киха неколккратно и Моника се отдръпна с отвращение. Клеър откри, че да се преструваш, че кихаш, не бе толкова лесно. Бе болезнено. Но ѝ осигуряваше време и прикритие да извади телефона от джоба си, да го скрие с тялото си и трескаво да натисне звезда и две.

Тя натисна „избери“ и пъкна телефона между два кашона, като се надяваше синята светлина на бутоните да не привлече вниманието на Моника. Надяваше се Шейн да не играе на конзолата и да не слуша музика, заради което да не чуе звъненето на телефона. Надяваше се...

Просто се надяваше.

— О, за бога. Вдигнете я! — заповяда Моника. Моникоподобните ѝ приятелки се втурнаха напред, Джен я хвана за едната ръка, Джина за другата. Изправиха я на крака и я задържаха така.

Моника дръпна качулката от насиненото лице на Клеър и отново се усмихна, докато оглеждаше щетите.

— Проклетата откачалке, изглеждаш ужасно. Боли ли?

— Какво съм ти направила? — смотолеви Клеър. Беше изплашена, но и ядосана. Бясна. Около нея стояха седем момичета и не правеха нищо, защото и те бяха изплашени, и от какво? От Моника? Какво, по дяволите, дава на Мониките право да управляват света?

— Отлично знаеш какво си направила. Опита се да ме направиш на глупачка — каза Моника.

— Само се опитах ли? — отвърна рязко Клеър, което бе тъпо, но не успя да се въздържи да не ѝ се подиграе. Спечели си силен удар в лицето. Точно върху предишната синина, от което дъхът ѝ спря и главата ѝ започна да пулсира от гореща болка. Разтърсена от удара на Моника, всичко ѝ се струваше странно. Клеър почувства, че ѝ стискат ръцете, и осъзна, че Моникоподобните я държат. Опита се да застане здраво на краката си, отвори очи и се втренчи в Моника.

— Защо живееш в Хауърд? — попита тя.

Моника огледа кокалчетата на пръстите си за синини и вдигна поглед с искрена изненада.

— Какво?

— Семейството ти е богато, нали? Можеш да живееш в апартамент. Или в частно общежитие. Как така живееш в Хауърд Хол с откачалки като мен? — затаи дъх като видя блесналия студен пламък в очите на Моника. — Освен ако и ти не си откачалка. Откачалка, която се възбужда, като наранява по-слабите от нея. Откачалка, от която семейството се срамува и която са скрили тук, за да не им се налага да я гледат.

— Млъкни! — изсъска Дженифър тихичко в ухото ѝ. — Не бъди глупачка! Тя ще те убие, не разбираш ли?

Клеър тръсна глава.

— Чух, че си заминала да учиш другаде — продължи Клеър. Стомахът ѝ се бунтуваше, имаше чувството, че ще повърне и ще умре, но просто се бореше да спечели време. Шейн ще дойде. Ева ще дойде. Може би и Майкъл. Представяше си Майкъл, изправен на вратата, с ангелско лице и ледени очи, които пронизват Моника. Да, това би било разтърсващо. Тогава Моника нямаше да изглежда толкова велика. —

Какво има? Не се справи ли? Не съм изненадана. Всеки, който смята, че Втората световна война е била в Китай, не може да впечатли...

Този път видя юмрука, насочен към нея, и се опита да го избегне, доколкото може. Юмрукът на Моника се стовари в челото ѝ, заболя я, но Моника сигурно я бе заболяло много повече, защото нададе остър писък и се отдръпна, като притисна дясната си ръка в лявата. Това облекчи ужасното главоболие на Клеър.

— Внимавай — пое си дъх Клеър и почти се изкикоти. Засъхналата рана на устната ѝ се бе отворила и тя облиза кръвта от устните си. — Да не си счупиш нокът! Не си струва заради мен, нали?

— Правилно си схванала! — озъби се Моника. — Пуснете тая кучка. Какво чакате? Хайде! Мислите ли, че това мекотело може да ме нарани?

Моникоподобните се спогледаха, очевидно се чудеха дали тяхната пчела майка не се е побъркала, после пуснаха ръцете на Клеър и се отдръпнаха. Дженифър се блъсна във високата купчина кашони, разпиляха се стари хартии и във въздуха се разнесе прах, но когато Клеър погледна към нея, Дженифър се взираше в нещо между кашоните.

Там, където Клеър бе скрила телефона. Джен сигурно го бе видяла и Клеър ахна на глас, като изведнъж почувства, че е много поизплашена, отколкото смяташе.

— Какво, по дяволите, гледаш? — Моника се озъби на Джен, а Джен нарочно се обърна с гръб към издайническия телефон, кръстоса ръце и се изправи така, че скриваше телефона от поглед. Изобщо не погледна Клеър. Леле... Това пък какво беше? Не бе просто късмет. Лоялността на Дженифър се беше пропукала. Може би не бе толкова ревностен привърженик на Моника.

Може би и бе писнало Моника да я командва. Не че щеше да застане на страната на Клеър.

Клеър избърса кръвта от устната си и погледна другите момичета, които стояха притеснени и несигурни. Моника бе предизвикана и досега не бе нанесла съкрушителния удар, който всички, включително и Клеър, очакваха. Странно наистина. Май Клеър беше улучила друго болно място, освен кокалчетата на Моника.

Тя разтриваше ръката си и гледаше Клеър, сякаш я вижда за първи път. Преценяваше я. После каза:

— Не са ти обяснили нещата от живота, Клеър. Работата е там, че ако изведнъж изчезнеш... — кимна с красивата си остра брадичка към пращните купища кашони. — Само портиерът ще разбере или ще се поинтересува. Мислиш, че мама и тати ще се разстроят? Може би да, но само докато похарчат и последната стотинка за снимката ти по кутиите с мляко и проверявайки слуховете, че си избягала с някое гадже. Ще намразят и мисълта за теб. В Морганвил изчезването на хора е цяло изкуство. Защото никога не изчезват тук. Винаги някъде другаде.

Моника не я дразнеше. Това беше страшната част. Тя говореше спокойно, тихо, сякаш бяха равностойни и си разговаряха приятелски.

— Искаш да разбереш, защо живея в Хауърд? — продължи тя. — Защото в този град мога да живея, където си поискам. Както си поискам. А ти, ти си просто движещ се донор на органи. Така че, послушай съвета ми, Клеър. Не ми лази по нервите, че самата ти ще останеш без нерви. Ясно?

Клеър кимна бавно. Не посмя да отмести поглед. Моника ѝ напомняше за свирепо куче, което би те хванало за гърлото в момента, в който проявиш слабост.

— Ясно — рече. — Ти си луда. Схванах.

— Възможно е — съгласи се Моника и я дари със странна усмивка. — Ти си умна откачалка. А сега бягай, умна откачалке, преди да съм променила мнението си и да съм те напъхала в един от тези стари куфари, където някой архитект ще те открие след стотина години.

Клеър примигна.

— Археолог.

Погледът на Моника се вледени.

— О, по-добре хуквай веднага.

Клеър отиде до Дженифър и се протегна зад нея, за да измъкне телефона измежду кашоните. Тя го вдигна към Моника.

— Говори по-ясно за микрофона. Искам да съм сигурна, че приятелите ми са чули всяка дума.

За секунда никой не помръдна, а после Моника се засмя.

— По дяволите, откачалке. Ти си забавна. — Отмести поглед от Клеър и погледна зад нея. — Не, докато аз не кажа.

Клеър погледна през рамо. Джина стоеше точно зад нея и държеше някакъв метален лост в ръката си.

О, боже. В погледа на Джина имаше нещо страховито и вледеняващо.

— Тя ще си го получи — каза Моника. — А ние ще гледаме. Но защо да бързаме? Не съм се забавлявала така от години.

Краката на Клеър изведнъж омекнаха като преварени спагети. Искаше ѝ се да повърне, да заплаче, но не смееше да направи нищо, освен да се преструва на смела. Решат ли, че блъфтира, ще я убият на място.

Тя мина покрай Джина между две момичета, които не смееха да я погледнат, и сложи ръка на топката на вратата. Тогава погледна към дисплея на телефона.

„НЯМА ОБХВАТ“.

Отвори вратата, излезе навън и видя нещата си хвърлени на тревата, откъдето я бяха отвлекли. Сложи телефона в джоба си, взе торбата си и прекоси паркинга до колата на Ева. Ева все още седеше зад волана, с блед и изплашен вид.

Клеър метна торбата на задната седалка, а Ева попита:

— Какво стана? Видяха ли те?

— Не — каза Клеър. — Няма проблеми. Имам час. Ще се видим по-късно. Благодаря, Ева. Хм... ето ти телефона — тя ѝ го подаде. Ева го взе намръщена. — Ще се върна, преди да се стъмни.

— Гледай да се върнеш — каза Ева. — Сериозно, Клеър. Изглеждаш... странно.

Клеър се засмя.

— Аз? Я се погледни в огледалото.

Ева ѝ показа среден пръст, но тя би постъпила по същия начин и с Шейн. Клеър грабна раницата си, затвори вратата и се загледа как голямата черна кола на Ева се отдалечава. *Ева сигурно се връща на работа*, помисли си Клеър.

Бе изминала половината път до лабораторията по химия, когато нервите ѝ не издържаха, тя се свлече на една пейка и заплака тихо в шепи.

О, боже. О, боже, искам да си отида вкъщи! Не бе сигурна дали имаше предвид къщата на Майкъл или къщата у дома, в нейната стая, при нейните родители, които да бдят над нея.

Не мога да се откажа. Наистина не можеше. Никога не го бе правила, дори когато това е било най-доброто.
Избърса подутите си очи и отиде в час.

* * *

Никой не я уби този следобед.

След първите няколко часа престана да очаква това да се случи и се съсредоточи върху занятията. Поредицата упражнения не бяха толкова трудни и се оказа, че знае отговорите по история. *Бас държа, че Моника не ги знае*, си помисли тя и се огледа виновно, за да види дали Моника или пък някой от тайфата ѝ не е там. Курсът бе голям. Не забеляза никой от присъствалите в мазето днес.

След часовете се добра и до магазина, без да я убият. Никой не я нападна, докато избираше салатата и домати и докато чакаше на опашката да плати. Обаче реши, че момчето на щанда за месо изглежда подозрително.

Върна се пеша в Стъклената къща, като се оглеждаше за вампири в преобладаващия следобед и се чувстваше глупаво, че дори си мисли за това. Не видя никого, освен студенти, които се разхождат с натъпкани раници. Повечето вървяха на групи. Извън студентското градче магазините бяха затворени, светлините изгасени и малкото хора не вървяха, а бързаха.

На ъгъла на улиците „Отнесени от вихъра“ и „Семейство Манстърс“ градинската порта бе отворена. Тя я затвори след себе си, отключи вратата с лъскавия нов ключ, който бе намерила на шкафчето си сутринта, и затръшна вратата след себе си.

В края на коридора се виждаше една сянка. Висока, едра сянка в мърлява жълта тениска и смъкнати избелели джинси, протрити отзад. Сянка с боси крака.

Шейн.

Той я погледна за миг и каза:

— Ева остави багажа ти в стаята.

— Благодаря.

— Какво носиш?

— Неца за вечеря.

Той леко наклони глава, но не откъсваше поглед от нея.

— За умно момиче правиш глупости, знаеш ли?

— Знам — тя тръгна към него. Той не помръдна.

— Ева казва, че не си видяла Моника.

— Така й казах.

— Знаеш ли, не ти вярвам.

— Знаеш ли — рязко отвърна тя, — не ми пука. Извинявай. — Промъкна се край него, отиде в кухнята и остави торбите. Ръцете й трепереха и тя ги сви в юмруци. После започна да подрежда продуктите на плота. Телешка кайма. Маруля. Домати. Лук. Пържен боб. Лютив сос, от този, който обича. Сирене. Сметана. Питки за тако.

— Нека позная — каза Шейн от вратата. — Ще готвиш китайско.

Тя не отговори. Все още бе много ядосана, а изведнъж се почувства и много изплашена. От какво, не знаеше. От всичко. От нищо. От себе си.

— Мога ли да помогна с нещо? — гласът му звучеше различно. По-тихо, по-внимателно, почти мило.

— Нарези лука — каза тя, макар да знаеше, че не това има предвид. Въпреки това, той се приближи, взе лука и измъкна огромен страшен нож от шкафчето. — Първо трябва да го обелиш.

Хвърли й гаден поглед, както би погледнал Ева, и се залови за работа.

— Хм... може би трябва да се обадя на мама — каза Клеър. — Може ли да използвам телефона?

— За извънградски разговори се плаща.

— Разбира се.

Той сви рамене, протегна ръка и взе безжичния телефон, после й го хвърли. Тя едва не го изтърва, но се почувства горда, че го хвана. Извади голям железен тиган от шкафа и го остави на плота, включи котлона и намери олио. Докато то загряваше, прочете още веднъж рецептата в малката готварска книжка, която бе купила в магазина, после набра номера.

Майка й отговори на второто позвъняване:

— Да? — майка й никога не казваше „ало“.

— Мамо, Клеър е.

— Клеър! Мила, къде се губиш? Опитвам се да се свържа с теб от дни!

— На занятия — каза тя. — Извинявай, не се задържам много вкъщи.

— Спиш ли достатъчно? Ако не спиш достатъчно ще се разболееш, знаеш как си...

— Мамо, добре съм. — Клеър намръщено погледна рецептата на плота пред нея. Какво означава точно „sauté“? Пържено ли означава? Нарязано на кубчета, разбра тя. Това просто означаваше да се нареже на кубчета. — Честно. Всичко е наред.

— Клеър, знам, че е трудно. Ние наистина не искахме да се запишеш дори в ТПЮ, мила. Ако искаш да се прибереш вкъщи, баща ти и аз ще се радваме...!

— Не, мамо, не искам... добре съм. Всичко е наред. Занятията наистина са добри... — Това не отговаряше точно на истината. — И си намерих приятели тук. Те се грижат за мен.

— Сигурна ли си?

— Да, мамо.

— Защото се тревожа за теб. Знам, че си твърде зряла за възрастта си, но...

Шейн отвори уста да каже нещо. Клеър трескаво му направи знаци да замълчи, като посочи телефона.

— „МАМА Е!“ — каза тя само с устни.

Шейн се предаде, вдигна ръце и после продължи да реже. Майка ѝ още говореше. Клеър бе изпуснала част от думите ѝ, но не смяташе, че е нещо важно.

— ... момчета, нали?

Леле! Радарът на мама работи дори от разстояние.

— Какво, мамо?

— В твоето общежитие не се разрешава момчета да влизат в стаите, нали? Има дежурен на портала да следи за тези неща, нали?

— Да, мамо. В Хауърд Хол денонощно има дежурен, който да държи гадните лоши момчета далеч от стаите ни. — Всъщност не бе излъгала, реши Клеър. Това си бе съвсем вярно. Фактът обаче, че всъщност не живее в Хауърд Хол... е, не беше нещо, което трябваше да казва.

— Важно е. Ти си водила затворен живот, Клеър, и аз не искам да...

— Мамо, трябва да тръгвам, трябва да вечерям и имам много за учене. Как е татко?

— Татко ти е добре, скъпа, праща ти поздрав. О, хайде, Лес, стани и се обади на умната си дъщеря, няма да се повредиш.

Шейн ѝ подаде купичката с нарязания лук. Клеър подпря телефона до ухото си и изсипа шепа лук в тигана. Лукът веднага започна да цвърчи, тя се уплаши, вдигна тигана от котлона и почти изгърва телефона.

— Здравсти, хлапе. Как върви учението? — Такъв си беше баща ѝ. Не попита „Как мина денят ти?“ или „Имаш ли нови приятели?“ Не, философията му винаги е била „Бори се за наградата, всичко друго само ти пречи.“

Но тя все пак го обичаше.

— Учението върви страхотно, тате.

— Нещо пържиш ли? Разрешават ли ви да имате котлони в общежитието? По мое време не разрешаваха...

— А... не, просто си отворих кола. — Това вече си беше опашата лъжа. Тя бързо остави тигана, отиде до хладилника и извади една студена кола, за да я отвори. Ето. Вече казваше истината. — Ти как си?

— Добре съм. Ще ми се всички да престанат да се тревожат за мен, не съм първият в историята, на който му е правена операция.

— Знам, татко.

— Докторите казват, че съм добре.

— Това е чудесно.

— Трябва да вървя, Клеър, започна мачът. Ти добре ли си там?

— Да, добре съм. Татко...

— Какво има, мила?

Клеър прехапа устни, отпи от колата и нерешително попита:

— Ъъ... знаеш ли нещо за Морганвил? История на града или нещо такова?

— Проучване ли правиш? За някакъв доклад? Не, не знам много. Само, че университетът съществува от почти сто години. Знам, че бързаш да отидеш в по-големите университети, но мисля, че трябва да прекараш няколко години близко до дома. Говорили сме за това.

— Знам. Просто се чудех... интересен град е, това е всичко.

— Добре тогава. Ще ни кажеш какво си открила. Майка ти иска да ти каже довиждане. — Татко никога не казваше довиждане. Докато

Клеър изрече „Чао, тате!“, той вече бе заминал и майка ѝ бе отново на линия:

— Мила, обади ни се, ако се притесняваш за нещо, разбра ли? Обаждай ни се, каквото и да се случи. Обичаме те!

— И аз ви обичам, мамо. Чао.

Тя остави телефона и се загледа в пържещия се лук, после в рецептата. Когато лукът стана златист, тя прибави и каймата.

— Е, свърши ли с лъжите пред родителите ти? — запита Шейн и се протегна зад Клеър, за да си вземе малко настъргано сирене от купичката на плота. — Охо, тако. Великолепно. По дяволите, радвам се, че приех тук да живее някой, който може да готви.

— Чух това, Шейн! — извика Ева от дневната тъкмо когато се затръшна вратата. Шейн се сепна. — Сам си почисти банята през почивните дни!

Шейн примигна.

— Примирие!

— Така си и мислех.

Ева влезе, все още сгорещена от жегата навън. Бършейки потта си, бе избърсала и голяма част от грима, и без толкова грим изглеждаше изненадващо млада и сладка.

— О, боже, това май е истинска храна!

— Тако — гордо каза Шейн, сякаш бе негова идея. Клеър го сръга в ребрата или поне се опита. Ребрата му бяха доста по-твърди от лакътя ѝ.

— Оу — извика той. Не че го болеше.

Клеър погледна през прозореца. Нощта настъпваше бързо, което бе типично за Тексас в края на деня — жаркото слънце изведнъж отстъпваше на топлия лепкав здрач.

— Майкъл тук ли е? — запита тя.

— Сигурно — Шейн сви рамене. — Той винаги е тук за вечеря.

Тримата приготвиха всичко и някъде на средата на поточната линия, която бяха спретнали — Клеър слагаше месо в питките, Ева добавяше сосовете, Шейн сипваше боба в чиниите, — към колектива се присъедини четвърти чифт ръце. Майкъл имаше вид, сякаш сега е станал и се е изкъпал... мокра коса, сънливи очи и капки вода, които се стичаха и попиваха в яката на черния суичър. И той като Шейн носеше джинси, но бе по-официален — носеше обувки.

— Здравсти — поздрави ги той. — Изглежда великолепно.

— Клеър го приготви — намеси се Ева, когато Шейн си отвори устата. — Не оставяй Шейн да си приписва заслугата.

— Нямаше да го направя! — Шейн изглеждаше обиден.

— Да, бе.

— Аз нарязвах лука. Ти какво направи?

— Почистих след теб, както винаги.

Майкъл погледна Клеър и направи гримаса. Тя се засмя и си взе чинията. Майкъл взе своята и я последва в дневната.

Някой... Майкъл, предположи тя, бе почистил голямата дървена маса до шкафовете с книги и сложил четири стола около нея. Нещата, които бяха натрупани на масата преди това — видео игри, книги, партитури, — бяха преместени на други места, без особен усет за ред. (Може би, поправи се тя, идеята е била на Шейн). Остави чинията си на масата. Ева бързо постави своята до тази на Клеър и плъзна по масата една студена кола към нея заедно с вилица и салфетка. Майкъл и Шейн влязоха, също седнаха и започнаха лакомо да ядат... ами, като момчета. Ева отхапваше по малко. Клеър, която беше учудващо гладна, откри, че яде второ тако, преди Ева да е свършила първото си.

Шейн отиде за още храна.

— Хей, пич — каза той, като се върна с пълна чиния, — кога пак ще свириш?

Майкъл спря да дъвче, погледна Ева, после Клеър, после си довърши хапката, преди да отговори:

— Когато съм готов.

— Страхливец. Прекарал си лоша нощ, Майк. Я се заеми пак с работа. — Ева погледна намръщено Шейн и поклати глава. Шейн не й обърна внимание. — Сериозно говоря, човече. Не бива да ги оставиш да те откажат.

— Няма — каза Майкъл. — Но не може винаги с рогата напред.

— Но се налага — въздъхна Шейн. — Все едно. Когато решиш да спреш да живееш като отшелник, кажи.

— Не живея като отшелник. Репетирам.

— Сякаш не си достатъчно добър. Моля те!

— Не ме уважават — каза Майкъл. Шейн, който отхапваше голямо парче, го погледна иронично. — Да, да, знам, че тъжната ми

история не те трогва. Да сменим темата. Как мина срещата ти с Лиза? Боулингът май те възбужда, а?

— Казва се Лора — натърти Шейн. — Ами, наистина е секси, но си мисля, че си пада по теб — постоянно разказваше как те видяла в Уотърхаус миналата година и си бил, лелеее... страхотен. Все едно бяхме тройка, само че теб те нямаше, слава богу.

Майкъл доби самодоволен вид.

— Млъквай и яж.

Шейн насочи към него пръст, като въображаем пистолет.

Най-общо казано, прекарвах си добре.

* * *

Майкъл и Ева измиха чиниите, понеже бяха загубили жребия с монета, а Клеър се мотаеше в дневната и не бе сигурна какво ѝ се прави. Да учи, звучеше отегчително, което я изненада. Шейн се бе съсредоточил върху колекцията с видеоигри, като бе вдигнал босите си крака на масичката за кафе. Без да поглежда Клеър, я попита:

— Искаш ли да видиш нещо яко?

— Разбира се — каза тя. Очакваше, че ще зареди някоя игра, но той върна кутийката в купчината, стана от дивана и се заизкачва по стълбите. Тя остана долу, гледаше след него и се чудеше какво да прави. Шейн пак се появи най-горе на стълбите, махна ѝ с ръка и тя го последва.

На втория етаж беше тихо и, разбира се, слабо осветено. Тя примигна и видя, че Шейн вече е на средата на коридора. Към нейната стая ли отиваше? Не че в главата ѝ не се въртеше някаква щура фантазия как седи с него на леглото и... и понятие си нямаше защо това изникна в главата ѝ, освен че... е, той просто бе... даа.

Шейн премести една картина, която висеше на общата стена между нейната стая и тази на Ева, и натисна едно копче под картината.

Открехна се врата на отсрещната стена. Вратата бе вградена в ламперията и Клеър никога не би се сетила, че съществува. Тя ахна, а Шейн се ухили, сякаш е открил топлата вода.

— Яко, а? Тая проклета къща е пълна с такива щуротии. Повярвай ми, в Морганвил си струва да имаш скривалища. — Отвори

вратата, откриха се други стълби и той се изкачи по тях. Тя очакваше стълбите да са прашни, но не бяха. Дървените части бяха чисти и лакирани.

Стълбите бяха тесни и се състояха само от осем стъпала, половин етаж всъщност. В края на стълбището имаше още една врата. Шейн я отвори и натисна ключа за осветлението.

— Когато видях тази стая за пръв път и стаята на гърба на килера, си помислих „Да, къща на вампири“. Ти какво мислиш?

Ако тя вярваше във вампири, той щеше да е прав. Стаята бе малка, без прозорци и беше... стара. Не се дължеше само на вещите, които бяха стари и мрачни, усещаше се нещо... древно, нещо, което не бе наред. И беше студено. Студено, наред най-горещата част на лятото в Тексас.

Тя потръпна.

— Всички ли знаят за тази стая?

— О, да. Ева казва, че е обитавана от духове. Не я виня. И мен ужасно ме плаши. Но е яко, нали? Тук щяхме да те скрием, когато дойдоха ченгетата, само че щяха да те видят през прозорците, ако бяхме излезли от кухнята. Любопитни са копелетата. — Шейн прекоси стаята по дебелия персийски килим и се просна на червения диван във викториански стил. Вдигна се облак прах, той го разсея с ръка и се закашля. — Какво мислиш? Мислиш си, че Майкъл проспива лошите си немъртви дни тук?

Тя примигна.

— Какво?

— О, я стига. Мислиш, че той е един от тях, нали? Защото не излиза през деня?

— Аз... аз нищо не мисля!

Шейн кимна със сведен поглед.

— Добре. Не си изпратена тук.

— Изпратена... изпратена тук от кого?

— Мислех си... ченгетата те търсиха, но може би те търсят, за да ни накарат да те задържим тук и да не те изхвърлим. И така, кое от двете? За тях ли работиш?

— За тях? — повтори тя тихо. — Кои са тези те? — Шейн внезапно я погледна и тя потръпна отново. Той не приличаше на Моника, в никакъв случай, но не се и шегуваше. — Шейн, не знам за

какво говориш. Дойдох в Морганвил да уча, пребиха ме и дойдох тук, защото съм уплашена. Ако не ми вярваш, — е, тогава мисля, че трябва да си отида. Надявам се такото, което приготвих, да ти е харесало.

Тя отиде до вратата и спря объркана.

Нямаше дръжка.

Зад нея Шейн каза тихо:

— Причината, поради която смятам, че това е стая на вампири, е, че не можеш да излезеш, ако не знаеш тайната. Удобно е, ако искаш да докараш жертви тук, за да си похапнеш малко.

Тя се завъртя, като очакваше да го види изправен, с онзи огромен нож, който бе използвал за лука. Бе нарушила първото правило на филмите на ужасите — или пък беше второто, — бе се доверила някому, а не биваше...

Но той още седеше на дивана, удобно отпуснат, с ръце, преметнати през облегалката.

Дори не я поглеждаше.

— Пусни ме да изляза — каза тя. Сърцето ѝ биеше лудо.

— След минутка. Първо ми кажи истината.

— Казах ти я. — Испита гняв и унижение, че се разплака. За кой ли път! По дяволите! — Мислиш, че се опитвам да ви нараня ли? Да нараня Майкъл? Как бих могла? Аз съм тази, която всички нараняват!

Той я погледна и тя забеляза, че суровото му изражение се стопи. Гласът му звучеше по-меко, когато заговори:

— Ако исках да убия Майкъл, щях да използвам някой като теб да го свърши. За теб би било много лесно да убиеш някого, Клеър. Да му отровиш храната, да му забиеш нож в гърба... а аз трябва да се грижа за Майкъл.

— Мислех, че той се грижи за теб. — Тя гневно си избърса очите. — Защо смяташ, че някой иска да го убие?

Шейн повдигна вежди.

— Винаги има някой, който иска да убие вампир.

— Но... той не е. Ева каза...

— Да, знам, че не е вампир. Но не става през деня, не излиза от къщата, не мога да го накарам да ми каже какво става, така че може и да е. Освен това рано или късно някой ще реши, че е такъв. Повечето хора в Морганвил са или защитени, или непросветени — нещо като да

отглеждаш зайци или за домашни любимци, или за храна. Но някои се съпротивляват.

Тя примигна, за да отпъди и последните сълзи.

— Като теб?

Той наведе глава.

— Може би. Ами ти? Ти борец ли си, Клеър?

— Не работя за никого. И не бих убила Майкъл дори да е вампир.

Шейн се засмя.

— Защо не? Той би те прекършил като клонче, ако беше вампир.

— Защото... защото... — Тя не можеше точно да го изрази с думи. — Защото го харесвам.

Шейн я наблюдава още няколко дълги секунди, после натисна една издатина на главата на гравирания лъв върху страничната облегалка на дивана.

Вратата щракна и се откряна.

— Това обяснение ми стига — каза той. — И така, десерт?

Тя не можа да заспи.

Може би се дължеше на спомена за ужасната готическа стаичка, която, подозираше тя, Ева наистина много обича. Но изведнъж хубавата и удобна стая ѝ се стори пълна със сенки и скърцането на старите дървета от вятъра отвън ѝ звучеше потайно. *Може би къщата се храни с хора*, помисли си Клеър, докато лежеше сама в мрака и наблюдаваше тънките сенки на клоните да танцуват по отсрещната стена. Вятърът караше клончетата да почукват по прозореца, сякаш някой се опитваше да влезе в стаята. Ева бе казала, че вампирите не могат да влязат. Ами ако могат? Ами ако вече бяха вътре? Ами ако Майкъл...?

Чу мека, звънлива музика и разбра, че Майкъл сигурно свири на долния етаж. Това май помогна — прогони сенките и превърна шумовете в нещо нормално и успокоително. Това просто бе една къща, а те — деца, които живеят в нея, и ако нещо не бе наред, то бе навън.

Сигурно е заспала, без да усети. Някакъв шум я стресна и събуди, и когато Клеър погледна часовника до леглото си, видя, че приближава пет и половина. Небето още не бе просветляло, но не бе и съвсем тъмно; звездите избледняваха — меки проблясъци в небето, което постепенно ставаше тъмносиньо.

Китарата на Майкъл още се чуваше, много тихо. Никога ли не спеше? Клеър се измъкна от леглото, метна едно одеяло на раменете си върху тениската, с която спеше, и се измъкна навън във все още тъмния коридор. Като мина край скритата врата, я погледна и потръпна, после продължи към банята. Престана да мисли за нея и си среса косата, после тихичко слезе по стъпалата и седна, увита в одеялото, като се заслуша как Майкъл свири.

Той бе навел глава, погълнат от музиката. Тя гледаше как пръстите му се движат леко и бързо по струните, тялото му бавно се люлееше в ритъм и я обзе приятно усещане за... сигурност. В

присъствието на Майкъл не може да се случи нищо лошо. Тя просто бе сигурна.

До него зазвъня будилник. Той погледна изненадано и го натисна да спре, после стана и остави китарата. Тя го наблюдаваше озадачено... дали трябваше да ходи някъде? Или пък си нагласяше часовника да звъни, за да си легне? Леле, на това му се вика мания!...

Майкъл се изправи, погледна часовника, сякаш му е личен враг, после се обърна и отиде до прозореца.

Небето беше с цвят на тъмен тюркоаз, бяха останали само най-ярките звезди. Майкъл, с бира в ръка, изпи остатъка от бутилката и я остави на масата, после скръсти ръце и зачака.

Клеър щеше да го попита какво чака, когато първият слънчев лъч проникна в стаята като ослепителен оранжев нож, а Майкъл ахна и се преви, като се хвана за корема.

Клеър скочи на крака, стресната и уплашена от голямата болка, изписана на лицето му. Движението ѝ привлече вниманието му, той извърна глава към нея с широко отворени сини очи.

— Не — простена той и се придвижи напред, влачейки се на ръце и крака и дишайки тежко. — Недей.

Тя не му обърна внимание, изтича по стълбите и отиде до него, но не знаеше как да постъпи, нямаше представа как да му помогне. Майкъл дишаше на пресекулки, трудно и очевидно изпитваше ужасна болка.

Тя сложи ръката си на гърба му, почувства как трескавата му кожа гори през тънкия плат и го чу да издава звук, какъвто не бе чувала никога в живота си.

„Като на умиращ“, помисли си тя изплашена и отвори уста да извика Шейн, Ева, който и да е.

Изведнъж ръката ѝ премина през него. Писъкът, който знае защо, заседна в гърлото ѝ, докато Майкъл — прозрачният Майкъл — я гледаше с отчаяние и безнадеждност в очите.

— О, боже, не им казвай. — Гласът му сякаш идваше от много далеч като шепот, който снопът слънчеви лъчи отнасяше.

Отнасяше и него.

Клеър, все още зяпнала и напълно неспособна да говори, помахавно с ръка през въздуха, където бе стоял Майкъл Глас. Бавно, после

по-бързо. Въздухът около нея бе студен, сякаш стоеше под полъха на климатик, после хладината бавно изчезна.

Като Майкъл.

— О, боже — прошепна тя и закри уста с двете си ръце.

Така заглуши писъка, който трябваше да нададе, за да не се пръсне.

Сигурно за малко е загубила съзнание, защото, когато се свести, седеше на дивана, до китарата на Майкъл, и се чувстваше странно. Странно в лошия смисъл, сякаш умът ѝ се бе втечил и се плискаше в главата ѝ.

Странно спокойна някак си. Тя се протегна и докосна кожата на китарата. Бе истински. Когато отвори ключалката и прокара треперещи пръсти по струните, те издадоха тъжен шепот.

Той е призрак. Майкъл е призрак.

Не беше призрак. Как можеше да е призрак, като седя там, точно там, на масата и вечеря? Яде тако! Що за призрак яде тако? Що за...

Ръката ѝ бе преминала през него. *През него.*

Но той бе истински. Тя го бе докоснала. Тя...

Ръката ѝ мина през него.

— Не се паникьосвай — каза си на глас, вцепенено. — Само... не се паникьосвай. Сигурно има обяснение...

Да бе. Ще изтича в часа по физика на професор Уу и ще попита за обяснение. Можеше да си представи как ще го приемат. Ще ѝ надянат усмирителна риза и ще я натъпчат с успокоителни.

Майкъл бе казал „О, боже, не им казвай.“ На кого да каже? Да каже...? Той изчезна ли? Мъртъв ли беше?

Отново я обзе непреодолима паника и нещо изведнъж я стресна. Нещо глупаво, всъщност.

Будилникът, който стоеше на масата до дивана. Същият, който бе иззвънял преди няколко минути.

Същият, който бе предупредил Майкъл, че изгревът настъпва.

Това се случва... всеки ден. На него не му се стори странно, а само болезнено.

И Шейн, и Ева казаха, че Майкъл спи денем. И двамата бяха нощни птици и сега спяха дълбоко и нямаше да станат още няколко часа. Майкъл можеше да... изчезва... през деня, без някой да обърне внимание.

Докато не дойде тя и не прояви любопитство.

Не им казвай. *Защо не? Каква беше тайната?*

Тя бе луда. Това бе единственото логично обяснение. Но ако беше луда, не би могла да разсъждава логично...

Клеър се сгуши разтреперана на дивана и почувства студен полъх около себе си. Леденостуден. Изправи се.

— Майкъл? — промълви тя и остана неподвижна. Хладният полъх отмина, после отново го усети. — Аз... аз мисля, че те усещам. Още ли си тук? — Изминаха секунда-две без леденото течение и после го усети по кожата си. — Значи... ти ни виждаш? — Да, прецени тя, тъй като цикълът студено — топло се повтори. — Ти не изчезваш през деня? Тъж... стой на място, ако отговорът е „не“, става ли? — Хладината остана неподвижна.

— Леле, това е... жестоко! — Сега отговорът бе „да“. Странно, тя се почувства ободрена. Е, добре, разговаряше с вятъра, но поне не се чувстваше сама. — Не искаш да казвам на Шейн и Ева? — Очевидно „не“. Стана по-студено. — Има ли нещо... което мога да направя за теб? — Пак „не“. — Майкъл... ще се върнеш ли? — „Да“. — Довечера ли? — „Да“, отново. — Тогава хубаво ще си поговорим.

Да.

Хладината напълно изчезна, тя се свлече на дивана, чувстваше се странно — замаяна и изтощена. До калъфа с китарата имаше овехтяло одеяло; внимателно премести инструмента на масата (и си представи как невидимият Майкъл я следва обезпокоен през цялото време), после се уви в одеялото и се унесе на фона на спомени за китарата на Майкъл и тиктакането на часовника.

* * *

Този ден Клеър отиде на лекции. Ева се опита да я разубеди, а Шейн — не. Не се случи нищо особено, макар че в студентския град Клеър видя Моника два пъти. Обкръжена беше от обожатели, и момчета и момичета, и нямаше време за разпавии. Клеър вървеше с наведена глава и избягваше безлюдните места. Бе рано следобед, нямаше лабораторни занятия, и макар че искаше да се прибере вкъщи и да чака Майкъл да се появи (о, боже, искаше да види как се случва

това!), знаеше, че ще се побърка от вълнение и ще събуди подозрението на Шейн.

Докато вървеше към къщи, видя малко кафене, сгушило се между магазин за скейтбордове и книжарница за книги втора употреба. „Комън Граундс“. Там работеше Ева, а тя я бе поканила да се отбие...

Звънче напевно извънтя, когато Клеър отвори вратата и все едно, че влезе в дневната на Стъклената къща, само че с по-готически вид. Черни кожени дивани и столове, дебели пъстри килими, стените бяха боядисани в бежово и кървавочервено, имаше много отделни ниши. Няколко студенти бяха насядали около масите. Никой не вдигна поглед от книгата или лаптопа си. Мястото ухаеше на кафе и излъчваше равномерна топлина.

Клеър се спря нерешително за секунда, после се отправи към една свободна маса и остави раницата си, преди да отиде до бара. Зад него, скрити до кръста, стояха двама души. Едната, разбира се, беше Ева, която имаше наперен кукленски вид с боядисаната черна коса, вързана на две опашки, очите, очертани с очна линия и с екстравагантно черно червило на устните. Бе облечена с черна мрежеста блуза над червена риза и се ухили, когато забеляза Клеър.

Другият бе по-възрастен мъж, висок, слаб, с прошарена къдрава коса, която стигаше почти до раменете му. Имаше хубаво, широко лице, големи тъмни очи и рубинена обица на лявото ухо. Хипи до мозъка на костите си, помисли си Клеър. Той също се усмихна.

— Хей, Клеър дойде! — възкликна Ева, излезе иззад бара и прегърна Клеър през рамо. — Клеър, това е Оливър. Шефът ми.

Клеър кимна неуверено. Изглеждаше мил, но все пак шеф. Шефовете я притесняваха, като родителите.

— Здравейте, сър.

— Сър? — Оливър имаше плътен глас и още по-плътен смях. — Клеър, трябва да знаеш нещо за мен. Аз не съм сър. Повярвай ми.

— Вярно е — Ева кимна мъдро. — Той е пич. Ще ти хареса. Хей, искаш ли кафе? Аз черпя.

— Аз... бъъ...

— Изобщо не пиеш кафе, нали? — Ева направи гримаса. — Една безкофеинова напитка тогава? Какво ще кажеш за горещо какао? Ами билков чай?

— Чай, струва ми се.

Ева отиде зад бара, започна да приготвя чая и след няколко минути пред Клеър се появи голяма бяла чаша върху чинийка и пакетче чай, потопено в горещата вода.

— От заведението. Е, всъщност от мен, защото... опа, шефът е тук.

Оливър, който ремонтираше някаква сложна машина, за която Клеър се досети, че прави капучино, поклати глава и се ухили. Наблюдаваше го с любопитство. Приличаше малко на един далечен братовчед от Франция — същия крив нос. Чудеше се дали не е бил преподавател в университета, или просто вечен студент. И двете предположения изглеждаха възможни.

— Чух, че имаш неприятности — каза Оливър, който продължаваше да развинтва някакви части от машината. — С момичета в общежитието.

— Да — призна тя и почувства, че бузите ѝ пламнаха. — Но вече всичко е наред.

— Сигурно. Слушай, ако имаш такива неприятности, идваш тук и ми казваш. Аз ще се погрижа да спрат. — Каза го напълно убедено. Тя примигна и тъмните му очи се загледаха в нейните за кратко. — Тук имам известно влияние. Ева казва, че си много талантива, не можем да допуснем някакви злоби да те прогонят.

— Хм... благодаря? — Тя не искаше това да прозвучи като въпрос, просто така излезе. — Благодаря. Ще ти кажа.

Оливър кимна и се върна към заниманието си да разглобява кафе-машината. Клеър намери свободно място наблизко. Ева се измъкна иззад бара, придърпа един стол до нея и се наведе напред, неспокойна и енергична.

— Нали е страхотен? — попита тя. — Той говори сериозно, да знаеш. Има някаква връзка с... — и тя с пръсти изписа буквата „В“, като вампир. — Слушат го. Хубаво е да е на твоя страна.

Клеър кимна, потопи пакетчето с чай и наблюдаваше как водата потъмнява.

— На всички ли разказа за мен?

Ева изглеждаше засегната.

— Не! Разбира се, че не! Аз просто... ами, тревожа се. Мислех, че може би Оливър знае нещо, което... Клеър, ти самата каза, че са се

опитали да те убият. Някой трябва да направи нещо по въпроса.

— Той ли?

— А защо не? — Ева нервно поклащаше крак, а дебелият ток на черните ѝ обувки потракваше. Чорапогащникът ѝ бе на зелени и черни хоризонтални райета.

— Разбирам, че много държиш да си самостоятелна, но моля те. Малко помощ никога не вреди.

Права беше. Клеър въздъхна, извади пакетчето и отпи от горещата напитка. Не беше зле, въпреки жаркия ден.

— Остани — каза Ева. — Можеш да почетеш. Мястото е удобно за учене. После ще те закарам къщи, става ли?

Клеър кимна, изпълнена с благодарност. Имаше твърде много места, където можеше да изчезне на път към къщи, ако все пак Моника я бе забелязала. Не ѝ харесваше, че трябва да измине три преки между студентския град, където животът бе оживен и весел, и потискащата тишина на останалата част от града, където се намираше Стъклената къща. Тя сложи настрана чая и извади учебниците си. Ева се върна да вземе поръчките от три момичета, облечени в тениски с логото на частно общежитие, които си бърбеха. Те се държаха грубо с нея и се изкикотиха зад гърба ѝ. Ева се направи, че не забелязва, или ако бе забелязала, не ѝ пукаше.

Но Оливър забеляза. Той остави инструментите, с които работеше, докато Ева се суетеше да приготви напитките, и се загледа втренчено в момичетата. Едно по едно, те млъкнаха. Не че направи нещо особено, просто втренченият му поглед свърши работа.

Когато Ева им взе парите, всяко от момичетата смирено ѝ благодари и си взе рестото.

Не останаха дълго.

Оливър леко се усмихна, взе част от разглобената кафе-машина и я почисти, преди да я постави отново на място. Със сигурност усещаше, че Клеър го наблюдава, защото тихо каза:

— Не понасям грубостта. Не и тук.

Не бе сигурна дали говори за момичетата, или за това, че го е зяпнала, така че бързо се върна към учебниците.

Квадратните уравнения бяха чудесен начин да си прекара следобеда.

* * *

Смяната на Ева свършваше в девет, точно когато нощният живот в „Комън Граундс“ набираше скорост. Клеър, която не бе свикнала с глъчката, шума и музиката, не можа да се съсредоточи върху учебниците. Зарадва се, че намери извинение да прекъсне ученето, когато колегата на Ева — едно намусено, пъпчиво момче на възрастта на Шейн, я смени на бара. Ева отиде в задната стая, за да си вземе нещата, а Клеър си прибра учебниците в раницата.

— Клеър. — Тя вдигна поглед, изненадана, че някой друг си спомня името ѝ, освен тези, които искаха да я убият, и видя Ким Валдез от общежитието.

— Здравей, Ким — каза тя. — Благодаря, че ми помогна...

Ким изглеждаше ядосана. Истински ядосана.

— Дори не се опитвай да ми благодариш! Заряза виолончелото ми захвърлено навън. Имаш ли представа колко много съм работила за това нещо? Голямо магаре си!

— Но... аз не съм...

— Не лъжи. Ти се изниза нанякъде. Надявам се, че си намерила торбите с боклуците си. Аз ги зарязах там, както ти заряза моите неща. — Ким пхна ръце в джобовете си и я загледа втренчено. — Да не си ме помолила повече за услуга, разбра ли?

Не изчака отговор, а продължи към бара. Клеър въздъхна.

— Няма — рече тя и затвори ципа на раницата. Изчака няколко минути, тълпата се увеличаваше, а Ева не се виждаше никъде. Изправи се, отдръпна се да направи път на няколко момчета и се блъсна в една маса в тъмна ниша.

— Хей — чу се тих глас. Тя погледна и видя как чаша с кафе се преобръща и как бледа ръка с дълги пръсти я улавя, преди да се е обърнала. Ръката бе на младеж — не можеше да го нарече момче — с гъста тъмна коса и светли очи, който се бе настанил на масата, без тя да забележи.

— Извинявай — каза Клеър. Той ѝ се усмихна и с блед език облиза няколко капки кафе от ръката си.

Почувства, че гореща вълна минава по гърба ѝ и я побиха тръпки. Той се усмихна по-широко.

— Седни — каза той. — Аз съм Брандън. А ти?

— Клеър — се чу да казва тя и макар да нямаше такова намерение, седна и остави раницата си на пода до себе си. — Здравсти.

— Здравей. — Очите му не бяха просто светли, а много светли — светъл оттенък на синьото, който бе почти сребрист. Страшно готини. — Сама ли си тук, Клеър?

— Аз... не, аз... ами... — тя бърбореше като глупачка и не знаеше какво ѝ става. Начинът, по който я гледаше, я караше да се чувства гола. Не по онзи готин „леле, мисля, че ме харесва“ начин, а по начин, от който ѝ се искаше да се скрие. — Тук съм с приятелка.

— Приятелка — повтори той и се протегна, за да хване ръката ѝ. Тя искаше да я издърпа, наистина, но някак си не можа да се овладее. Просто наблюдаваше как той обърна ръката ѝ с дланта надолу, вдигна я към устните си и я целуна. Топлият влажен допир на устните му върху пръстите ѝ я накара цялата да потрепери.

После прокара палец по китката ѝ.

— Къде ти е гривната, малка Клеър? Послушните момичета си носят гривните. Ти нямаш ли?

— Аз... — В главата ѝ ставаше нещо ужасно. Нещо, което я принуди да каже истината. — Не, нямам. — Защото тя знаеше какъв е Брандън и съжаляваше, че се е присмяла на Ева, съжаляваше, че се е усъмнила в думите ѝ.

„Ще си получиш заслуженото“, ѝ бе обещала Моника.

Е, ето го.

— Разбирам. — Очите на Брандън добиха още по-блед оттенък, докато станаха чисто бели, а зениците се превърнаха в малки, черни точки. Клеър не можеше да диша. Не можеше да изпищи. — Единственият въпрос е кой ще те получи. И тъй като аз първи бях тук...

Той освободи и ръката, и съзнанието ѝ, и тя се облегна на стола с въздишка. Някой стоеше зад стола ѝ, тя почувства силна топлина, а Брандън намръщено гледаше зад гърба ѝ.

— Обиждаш гостоприемството ми — каза Оливър и сложи ръка на рамото на Клеър. — Ако пак притесниш приятелката ми Клеър тук, Брандън, ще се наложи да отнема привилегиите на всички. Разбираш ли? Не мисля, че искаш да даваш обяснение за това.

Брандън изглеждаше бесен. Очите му пак бяха станали сини и докато Клеър го наблюдаваше, той се озъби на Оливър и големите му кучешки зъби лъснаха. Съвсем истински, зъби като на змия, които изскачаха и после пак се прибираха, с бързината на ужилване от скорпион.

— Не на мен тия — спокойно каза Оливър. — Не се впечатлявам. Хайде изчезвай. Не ме карай да разговарям с Амели за теб.

Брандън се измъкна от стола си и тромаво се отправи през тълпата към изхода. Навън вече бе тъмно, забеляза Клеър. Той излезе и се загуби в мрака.

Оливър все още държеше рамото на Клеър и леко го стисна.

— Лош късмет — каза той. — Трябва да внимаваш, Клеър. Движи се с Ева. Грижете се една за друга. Ще ми е неприятно, ако ви се случи нещо.

Тя кимна и преглътна. Ева дойде забързана, коженото ѝ палто се развяваше около глезените. Усмивката ѝ застина като видя изражението на Клеър.

— Какво се е случило?

— Брандън дойде да зарибява — обясни Оливър. — Клеър просто попадна на него.

— Ооо — изрече Ева колебливо. — Добре ли си?

— Добре е. Забелязах го, преди да нанесе трайни щети. Отведи я вкъщи, Ева. И се оглеждай внимателно за него, той не се отказва лесно.

Ева кимна и помогна на Клеър да се изправи, взе раницата ѝ и я изведе навън. Големият черен кадилак бе паркиран до бордюра. Ева отключи колата и внимателно огледа задните седалки и багажника, преди да разреши на Клеър да влезе.

Докато Клеър закопчаваше колана, забеляза две неща. Първо: Оливър стоеше на входа на „Комън Граундс“ и ги наблюдаваше. Второ: Брандън стоеше на ъгъла, в края на осветеното от уличната лампа място. И той ги наблюдаваше.

Ева също го забеляза.

— Кучи син — каза тя вбесена и му показа среден пръст. Кое то не бе чак толкова умно, но Клеър се почувства по-добре. Ева запали двигателя и изкара колата от паркинга със свистене на гумите. Караше сякаш искаше да счупи рекорда на ралито „Наскар“ и само след няколко минути рязко спря пред къщата.

— Добре, тръгвай първа — каза тя. — Бягай до вратата и удряй по нея, докато я отваряш. Тичай, Клеър!

Клеър се измъкна, затаила дъх, затръшна портата, изтича по павираната алея и после по стълбите, докато търсеше ключа в джоба си. Ръцете ѝ трепереха и тя не можа веднага да улучи ключалката. Ритна вратата и извика:

— Шейн! Майкъл! — докато опитваше отново.

Чу вратата на колата да се затръшва зад нея, обувките на Ева затропаха по тротоара и спряха.

— Е, — чу се тихият, хладен глас на Брандън, — да не бъдем груби, Ева.

* * *

Клеър се извърна и видя, че Ева стои абсолютно неподвижна на десет крачки от верандата, с гръб към къщата. Горещият вятър развяваше коженото ѝ палто и краищата му плющяха зад нея.

Брандън стоеше пред нея, очите му бяха съвсем бели на бледата светлина на звездите.

— Коя е сладката ти малка приятелка? — попита той.

— Остави я на мира — гласът на Ева трепереше несигурно. — Тя е още дете.

— Вие всички сте деца — сви рамене той. — Никой не се интересува от възрастта на кравата, от която се прави хамбургера.

Клеър, вече съвсем ужасена, се напрегна, обърна се към вратата и пъкна ключа в ключалката... тъкмо, когато Шейн я отвори.

— Ева! — възкликна тя и Шейн я отмести от пътя си, хукна надолу по стълбите и застана между Ева и Брандън.

— Бързо вътре — каза Майкъл. Клеър не го бе видяла да идва, но той стоеше на вратата и ѝ правеше знак да влиза. Щом прекрачи прага, я хвана за ръката и я скри зад себе си. Тя надзърна зад гърба му, за да види какво става.

Шейн говореше, но каквото и да казваше, не стигаше до нея. Ева отстъпваше бавно назад и когато токетата ѝ докоснаха стъпалата на верандата, тя се обърна и хукна, като се спусна през вратата в прегръдките на Майкъл.

— Шейн! — извика Майкъл.

Брандън се нахвърли върху Шейн. Шейн се дръпна, изкрещя и ритна вампира с всичка сила. Брандън залитна назад към оградата, потроши я и се търкулна на улицата.

Шейн падна на земята, с мъка се изправи на крака и хукна към вратата. Бе невъзможно Брандън да се придвижва толкова бързо, но вампирът като мълния се стрелна от улицата към гърба на Шейн и сграбчи тениската му, дръпна го здраво и го спря. Но Шейн протегна ръка към Майкъл и Майкъл го задърпа напред.

Тениската се скъса, Шейн се препъна през прага, а Брандън се опита да го последва. Отблъснат бе от невидима бариера и за втори път Клеър видя големите кучешки зъби да се показват, смъртоносно остри.

Майкъл не потрепна.

— Опитай пак и ще дойдем да те прободем с кол, докато спиш — каза той. — Можеш да бъдеш сигурен в това. Предупреди и приятелите си.

Сетне затръшна вратата. Ева се свлече по стената, задъхана и разтреперана. И Клеър продължаваше да трепери. Шейн се бе зачервил, но се тревожеше повече за скъсаната си тениска.

Майкъл сграбчи Ева за раменете.

— Добре ли си?

— Да. Да, не... ужас. Размина се на косъм.

— Без майтап. Клеър?

Тя махна с ръка, и дума не можеше да обели.

— Откъде, по дяволите, се взе тоя? — попита Шейн.

— Надуши миризмата на Клеър в кафенето — отвърна Ева. — Не можах да му избягам. Съжалявам.

— По дяволите. Това не е добре.

— Знам.

Майкъл заключи предната врата.

— Проверете отзад. Уверете се, че сме заключили навсякъде. Шейн, на горния етаж също.

— Ще проверя. — Шейн се отдалечи. — По дяволите, това ми беше последната тениска на „Убийците“. Някой ще ми плати за това...

— Извинявай, Майкъл — каза Ева. — Опитах се наистина.

— Знам. Рано или късно щеше да се случи, щом тук сме четирима. Справи се добре. Не се тревожи.

— Радвам се, че ти и Шейн бяхте тук.

Майкъл понечи да каже нещо, после спря и погледна Клеър. Ева май не забеляза. Тя съблече коженото си палто, закачи го на закачалката до вратата и тръгна към дневната.

— Бяхме нападнати — най-после успя да продума Клеър. — От вампир.

— Да, видях — каза Майкъл.

— Не, ти не разбираш. Бяхме нападнати. От вампир. Знаеш ли колко е невъзможно това?

Майкъл въздъхна.

— Честно ли? Не. Израснах тук, Ева и Шейн също. Ние сме свикнали.

— Това е откачено!

— Абсолютно.

Хрумна ѝ, че има и още едно невъзможно нещо, за което почти бе забравила поради уплахата си, и реши да повдигне въпроса. Огледа се, за да се увери, че Шейн и Ева не са наоколо.

— Ами какво ще кажеш за... сецаш се? Ти? — тя посочи към него.

— Аз? — той повдигна вежди. — О! Добре. Хайде на горния етаж.

Тя очакваше да я заведе в тайната стая, която Шейн ѝ бе показал, но той не го направи. Вместо това я заведе в своята стая, голямата ъглова. Тя бе два пъти по-просторна от нейната, но вътре нямаше много мебели. Имаше камина — неизползвана през това време на годината, два стола и нощна лампа. Майкъл се настани на единия. Клеър седна в другия, като изведнъж се почувства много дребна в големия кожен стол — два пъти по-голям от нея.

— Сега... — каза Майкъл, наведе се напред и подпря лакти на коленете си. — Да поговорим за тази сутрин. — Но след като каза това, изглежда, не знаеше как да продължи. Размърда се неспокойно и се загледа в килима.

— Ти умря — каза Клеър. — Изчезна.

Зарадва се, че има на какво да отговори:

— Не съвсем, но... да. Почти. Знаеш ли, че бях музикант?

— Все още си!

— Музикантите свирят и другаде, освен в къщите си. Чу какво каза Шейн на вечеря. Той ме притиска да разбере защо не свиря навън. Истината е, че не мога. Не мога да изляза от тази къща.

Тя си го спомни как стои на вратата, блед, и наблюдаваше Шейн да се бие с Брандън. Това не бе предпазливост, той искаше да излезе и да помогне на приятеля си. Но не можеше.

— Какво се случи? — запита тихо тя. Разбра, че няма да е обикновена история.

— Вампир — отвърна той. — Повечето просто пият кръвта ти и накрая те убиват, когато са изпили достатъчно. На някои от тях това им харесва, но не на всички. Но... този беше различен. Той ме проследи от един концерт и се опита... опита се да ме накара...

Тя почувства как лицето ѝ пламна и сведе поглед.

— О! О, боже!

— Не е това — каза той. — Не точно. Опита се да ме превърне във вампир. Но не успя. Мисля, че... ме уби. Или почти. Не можа да ме превърне в това, което е той, но се опита. Това за малко не уби и двама ни. Когато се събудих по-късно, беше светло, той бе изчезнал, а аз бях призрак. Чак през нощта осъзнах, че мога да бъда отново жив. Но само нощем. — Поклати бавно глава, потри ръце, сякаш се опитваше да отбие някакво петно. — Мисля, че къщата ме поддържа жив.

— Къщата? — повтори тя.

— Тя е стара. И има някаква... — той сви рамене — някаква сила. Не знам каква точно. Когато родителите ми я купиха, живяха тук само няколко месеца, после се преместиха в Ню Йорк. Не харесаха излъчването ѝ. На мен обаче ми допадна. Мисля, че и къщата ме хареса. Във всеки случай не мога да я напусна. Опитах.

— Дори и през деня ли? Когато всъщност не си тук?

— Няма разлика — каза той. — Не мога да изляза през никоя врата, прозорец или пролука. Затворен съм тук.

Изглеждаше странно облекчен, че ѝ разказа. Щом не бе казал на Шейн и Ева, вероятно не бе казал на никого. Да пазиш толкова голяма тайна, бе странно чувство. Нападнат от вампир, оставен мъртъв, превърнал се в призрак, затворен в къща? Колко тайни са това?

Хрумна ѝ нещо.

— Ти каза... вампирът, той... изпи ли кръвта ти?

Майкъл кимна. Не я погледна в очите.

— И... ти умря?

Последва още едно мълчаливо кимване.

— Какво стана с... тялото ти?

— Аз донякъде все още го използвам. — Той посочи себе си. Клеър не можа да се въздържа, протегна ръка и го докосна. Бе истински, топъл и жив. — Не знам как действа, Клеър, наистина не знам. Освен дето мисля, че се дължи на къщата, а не на мен.

Тя пое дълбоко дъх.

— Ти пиеш ли кръв?

Този път той вдигна поглед изненадан, с отворена уста.

— Не. Разбира се, че не. Казах ти, той не можа... да ме превърне в това, което е той.

— Сигурен ли си?

— Нали ям чилито с чесън на Шейн. Как щях да мога да го ям, ако бях вампир?

Тя замислено сви рамене.

— До днес смятах, че знам какво е вампир, — с наметало и румънски акцент и други такива. Ами кръстовете? Те действат ли?

— Понякога. Но не разчитай на тях. По-старите вампири не се спират пред такива неща.

— Ами Брандън? — той бе главната ѝ грижа сега.

Устните на Майкъл се извиха в усмивка.

— Брандън е боклук. Можеш да го разтопиш с воден пистолет, пълен с чешмяна вода, ако му кажеш, че е светена. Опасен е, но в света на вампирите се намира на дъното на хранителната верига. Трябва да се страхуваш от онези, които не се разхождат по улиците, опитвайки се да те сграбчат и показвайки зъбите си. И да, носи кръст, но го дръж под дрехите. Трябва сама да си направиш, ако още нямаш, в града никъде не ги продават. И ако можеш да намериш светена вода и нафора, дръж ги под ръка, но вампирите в този град затвориха повечето църкви още преди 50 години. Останали са няколко действащи нелегално. Внимавай обаче. Не вярвай на всичко, което чуеш, и никога, абсолютно никога не излизай сама.

Това бе най-дългото изказване, което бе чувала някога от Майкъл. Думите му се бяха излели наведнъж, наситени с напрежение и неудовлетвореност. *Той не може да направи нищо. Не може да направи нищо, за да ни помогне, когато сме навън.*

— Защо ни позволи да се настаним в къщата ти? — попита тя. — След... всичко, което ти се е случило?

Той се усмихна. Наистина не изглеждаше добре.

— Чувствах се самотен — отвърна той. — И тъй като не мога да напускам къщата, не мога да свърша сам много неща. Трябваше ми някой да ми помага с продуктите и разни други неща. А това, че си... призрак, не ти плаща сметките. Шейн... Шейн търсеше квартира и каза, че ще плаща наем. Стана чудесно. После Ева... бяхме приятели в гимназията. Просто не можех да я оставя да скита наоколо сама, след като родителите ѝ я изгониха.

Клеър се опита да си спомни какво ѝ бе разказала Ева. Всъщност нищо.

— Защо са постъпили така?

— Тя не искала да приеме Защитата от техния Покровител, когато станала на осемнайсет. Освен това започнала да се облича по този чудат готически начин, когато била на твоите години. Каза, че в никакъв случай няма да целува вампирски задник. — Майкъл безпомощно вдигна ръце. — Като станала на осемнайсет години я изхвърлили. Трябвало да го направят, иначе цялото семейство щяло да загуби Защитата си. Така че тя останала сама. Добре се справя — тук е в безопасност, и в кафенето е в безопасност. През останалото време обаче трябва да внимава.

На Клеър не ѝ хрумна какво да каже. Отклони поглед от Майкъл и огледа стаята. Леглото му бе оправено. О, боже, това е леглото му. Тя се опита да си представи как Майкъл спи там, но не можа. Макар че можеше да си представи други неща, а не биваше, защото ѝ стана горещо и неловко.

— Клеър — каза той тихо. Тя отново го погледна. — Брандън е твърде млад, за да може да излезе преди здрач, така че си в безопасност през деня, но не оставай навън по тъмно. Разбра ли?

Тя кимна.

— А за другото...

— Няма да кажа — каза. — Няма да кажа, Майкъл. Щом ти не искаш.

Той бавно и продължително въздъхна.

— Благодаря. Знам, че звучи глупаво, но... все още не искам те да знаят. Трябва сам да измисля как да им кажа.

— Твоя работа — рече Клеър. — И, Майкъл? Ако започнеш да копнееш за онова червеното...?

— Ти първа ще разбереш — отвърна той. Погледът му бе непоколебим и хладен. — И очаквам, че ще направиш необходимото, за да ме спреш.

Тя потръпна и обеща, че ще го промуши, ако се налага, но не смяташе да го направи.

Надяваше се да казва истината.

8

Бе ред на Шейн да сготви вечеря и той приготви няколко хотдога с чили — с повече чили, но поне ги бе приготвил добре. Клеър изяде два, като с удивление гледаше как Майкъл и Шейн погълнаха по четири, а Ева бавно хапваше първия. Тя се усмихваше на Шейн и му подхвърляше хапливи забележки в отговор на неговите, но Клеър забеляза и нещо друго.

Ева не можеше да откъсне поглед от Майкъл. В началото Клеър си помисли: *Тя знае нещо*, но после видя блясъка в очите ѝ и червенината по бузите ѝ, която си пролича дори през бледия грим.

Охо. Е, сигурно Майкъл ѝ се е сторил много секси, когато я измъкна от опасността и не позволи да ѝ се случи нищо лошо. Но сега като се замисли, си спомни, че Ева постоянно му хвърляше погледи, когато бяха заедно.

Ева най-последно отмести чинията си и каза, че си заплюва банята, за да си вземе една дълга гореща вана. Клеър съжжали, че не се бе сетила първа. Тя и Майкъл измиха чиниите, а Шейн упражняваше бой със зомбита на любимата си видеоигра.

— Знаеш ли, че Ева те харесва? — подхвърли тя небрежно, докато изплакваше последната чиния. Той едва не изпусна тази, която подсушаваше.

— Какво?

— Харесва те.

— Тя ли ти каза?

— Не.

— Не мисля, че познаваш добре Ева.

— Ти не я ли харесваш?

— Разбира се, че я харесвам!

— Толкова, че да...?

— Не искам да говоря за това. — Той остави чинията на сушилнята. — Боже, Клеър!

— О, я стига. Харесваш я, нали?

— Дори да я харесвах... — Млъкна, погледна към вратата и понижи глас. — Дори да я харесвах, има няколко проблема, не смяташ ли?

— Всеки си има проблеми — каза тя. — Особено в този град. Тук съм само от шест седмици и вече го знам.

Той не каза какво мисли по въпроса, изсуши си ръцете и излезе. Чу го да разговаря с Шейн, а когато отиде при тях, двамата вече бяха вгълбени в играта, като се бутаха и бореха за всяка точка.

Момчета. Уф!

Запъти се към стаята си и като минаваше край банята чу, че Ева плаче. Почука тихичко и надникна, а Ева спря да хълца. Вратата не бе заключена.

Ева бе облякла черен, пухкав хавлиен халат, седеше на тоалетната, бе избърсала грима си и пунала косата си. Приличаше на момиченце, облечено в дрехите на възрастен, които ѝ бяха твърде големи. Изглеждаше крехка. Тя се усмихна неуверено на Клеър и избърса следите от сълзи по лицето си.

— Извинявай — рече и се прокашля. — Скапан ден, нали?

— Онова момче. Вампирът. Държеше се така, сякаш те познава — каза Клеър.

— Да. Той... осигурява Защита на семейството ми. Аз му отказах. Не е доволен. — Засмя се вяло. — Предполагам никой не обича да го отхвърлят.

Клеър я огледа.

— Добре ли си?

— Да, сладурче. — Ева ѝ махна да излезе. — Върви да учиш. Изучи се и разбий този град. Малко съм потисната. Не се тревожи.

По-късно, когато Майкъл започна да свири, през стената Клеър чу, че Ева отново плаче.

Тя не отиде да провери, не провери и дали Майкъл ще изчезне. Нямаше смелост да го направи.

* * *

На другия ден Шейн излезе с нея да купуват дрехи. През три пресечки се намираще скучната търговска част на града с мръсните си

евтини магазинчета. Тя не искаше той да я придружава, но Шейн не я пусна да излезе сама.

— Пусна Ева — изтъкна тя, докато той, седнал на дивана, си обуваше обувките.

— Да, но Ева има кола. Освен това още не бях станал. Имаш придружител. Свиквай с това.

Това тайничко я направи щастлива. Донякъде. Бе типичен слънчев ден, тротоарите се бяха размекнали от жегата. Нямаше много пешеходци, но то и рядко имаше. Шейн вървеше с дълги тронави крачки и ръце в джобовете. Тя трябваше да бърза, за да не изостава. Очакваше да каже нещо, но той мълчеше. След малко тя просто започна да говори:

— Докато си раснал тук, имаше ли много приятели?

— Приятели? Ами да. Няколко. Майкъл. Тогава познавах и Ева, но движехме в различни компании. И няколко други приятели.

— Какво... какво стана с тях?

— Нищо — отговори Шейн. — Пораснаха, започнаха работа, поискаха Защита и продължиха напред. Така стават нещата в Морганвил. Или оставаш, или бягаш.

— Виждаш ли ги понякога? — Изненада се колко много ѝ липсват старите приятели от родния град, особено Елизабет. Все си мислеше, че е единак, но... може би не бе права. Може би никой не е такъв.

— Не — каза той. — Сега нямаме нищо общо. Те не искат да се виждат с такъв като мен.

— Който не иска да се приспособи — предположи тя. Шейн я погледна и кимна. — Извинявай.

Той сви рамене.

— Никой не е виновен. Ами ти? Имаш ли си приятели в твоя град?

— Да, Елизабет. Тя е най-добрата ми приятелка. Постоянно обсъждаме разни неща с нея. Но... когато разбра, че заминавам да уча надалеч, тя просто... — Клеър реши, че едно свиване на рамене щеше да изрази най-добре мнението ѝ.

— Обаждаш ли ѝ се понякога?

— Да — каза тя. — Но сякаш вече не се познаваме. Знаеш как е. Чудим се какво да си кажем. Откачено е.

— Боже, много добре знам за какво говориш.

Шейн изведнъж спря и извади ръце от джобовете си. Бяха на средата на улицата, между два магазина, и първо си помисли, че той иска да разгледа витрините, но той напрегнато ѝ каза:

— Обърни се и се отдалечи. Влез в първия магазин, който видиш, и се скрий.

— Но...

— Действай, Клеър. Веднага.

Тя пристъпи назад, обърна се и бързо тръгна към магазина, който току-що бяха подминали. Магазин за ужасни дрехи втора употреба, където не би пазарувала доброволно, но тя натисна бравата, докато в същото време гледаше през рамо.

Една полицейска кола се движеше бавно край бордюра, близо до Шейн. Той стоеше на тротоара, с отпуснати ръце, с угоднически и почтителен вид, а полицаят, който караше, се показва през прозореца и му каза нещо.

Клеър едва не падна по лице, когато вратата рязко се отвори и тя се препъна през прага в тъмното помещение, където миришеше на мухъл.

— Хей, ти! — Униформеният полицаи, който бе отворил вратата отвътре, говореше на нея. Беше по-възрастен мъж, рус, с оредяла коса и гъсти мустаци. Студени сини очи и криви зъби.

— Ти си Клеър, нали?

— Аз... — Тя не знаеше какво да отвърне. През целия ѝ живот я бяха учили да не лъже полицаите, но... — Да, сър. — Предположи, че той и без това вече знае.

— Аз съм Джералд. Джералд Брандфийлд. Приятно ми е да се запознаем. — Той протегна ръка. Тя преглътна с мъка, избърса изпотената си длан и се здрависа. Почти очакваше да я закопчае с белезници, но, след като едва не смачка ръката ѝ със здравето си ръкостискане, той я пусна. — Търсят те, нали знаеш.

— Аз... не знаех, сър.

— Наистина ли? — Имаше много студен поглед, въпреки че се усмихваше. — Не мисля така, малката. Всъщност дъщерята на кмета се тревожи къде си изчезнала. Помоли ни да те открием. Да се уверим, че си добре.

— Добре съм, сър. — Тя едва говореше. Устата ѝ бе пресъхнала.
— Не съм загазила, нали?

Той се засмя.

— Защо да си загазила, Клеър? Не, не се тревожи. Всъщност вече знаем къде си. И с кого движиш. Но трябва да внимаваш, мила. Съвсем нова си тук, а вече знаеш много повече, отколкото трябва. И приятелите ти не са от най-мирните и спокойни жители на този град. Размирници. Ти не изглеждаш такава. Виж какво ще ти кажа, върни се в общежитието, дръж се добре, ходи на занятия и аз лично ще се погрижа да не ти се случи нищо лошо.

Клеър искаше да кимне, да се съгласи, да направи каквото и да е, само да се махне от този човек. Тя огледа магазина. Имаше и други хора, но никой не я погледна. Сякаш изобщо не съществуваше.

— Не ми вярваш — каза той, — но мога. Разчитай на това.

Тя го погледна, очите му побеляха, а зениците се превърнаха в малки черни точки. Когато се усмихна, тя видя как големите му кучешки зъби проблеснаха.

Ахна, отстъпи назад и се хвана за дръжката на вратата. Хукна към улицата на бегом и видя Шейн все още да стои там и да наблюдава как полицейската кола се отдалечава по улицата. Обърна се и я хвана, когато тя буквално се блъсна в него.

— Вампир! — задъхано каза тя. — Ченге — вампир. В магазина!

— Сигурно е бил Брандфийлд — каза Шейн. — Висок мъж? Леко плешив, с мустаци?

Тя кимна разтреперана. Шейн дори не се изненада, нито пък разтревожи.

— Брандфийлд е свестен — отбеляза той. — Със сигурност не е най-лошият в града. Нарани ли те?

— Той... той просто се здрависа с мен. Но каза, че знае. Знае къде живея!

Шейн отново не се изненада.

— Ами, беше въпрос на време. Полицаите спряха, за да ме питат за името ти. Прибавиха го към списъка.

— Списъка?

— Така го наричат. Нещо като преброяване. Винаги знаят колко хора живеят на дадено място. Виж, просто върви, става ли? И не гледай така уплашено. Няма да ни нападнат посред бял ден.

Шейн беше много по-уверен от нея, затова тя овладя треперенето си, кимна и го последва по тротоара към друг евтин магазин, който изглеждаше по-светъл, по-приветлив и в него, изглежда, не се спотайваха вампири.

— Това е магазинът на госпожа Лосън, тя бе приятелка на мама. Всичко е наред. — Шейн ѝ отвори вратата, като кавалер. Тя предположи, че майка му го е научила на това. Вътре миришеше хубаво — на тамян, помисли си Клеър. Имаше много запалени светлини. Тук нямаше тъмни ъгли и едно звънче издаде приятен звън, когато Шейн затвори вратата след тях.

— Шейн! — Едра жена с шарена риза и голяма широка пола излезе иззад щанда в дъното, прегърна Шейн и му се усмихна широко, като отстъпи назад. — Какво, по дяволите, правиш тук, момче? Белята ли си търсиш?

— Разбира се, госпожо. Както винаги.

— Така си и мислех. Браво на теб. — Тъмният ѝ поглед попадна на Клеър. — Коя е малката ти приятелка?

— Това е Клеър. Клеър Денвърс. Тя... тя е студентка в колежа.

— Приятно ми е да се запознаем, Клеър. Така. Обзалагам се, че не сте дошли тук само за да ме поздравите, така че какво мога да направя за вас?

— Дрехи — каза Клеър. — Търся си дрехи.

— Имаме. Ела с мен, мила. Имам някои наистина хубави неща, тъкмо с твоя размер. Шейн, и на теб май ти трябва нови дрехи. Тези джинси са опърпани.

— Такива се носят.

— Боже, мода. Вече не я разбирам.

Може би госпожа Лосън наистина не разбираше модата, но имаше всякакви готини блузки, джинси и разни неща, при това евтини. Клеър си избра няколко и я последва до касата, където плати цели двайсет и два долара. Докато госпожа Лосън маркираше покупките на касовия апарат, Клеър погледна зад нея към стената. Там висеше официално свидетелство в рамка и с печат... не, това не бе печат. Това бе знак. Същият знак като този на гривната, която госпожа Лосън носеше.

— Внимавай — каза госпожа Лосън като ѝ подаде плика с дрехите. — И двамата внимавайте. Кажи на Шейн, че трябва да се

оправи, и то бързо. Засега се отнасят благосклонно към него, като се има предвид какво преживя, но това няма да трае дълго. Той трябва да мисли за бъдещето си.

Клеър погледна над рамото ѝ към Шейн, който гледаше през прозореца с отегчен вид. Очите му бяха полузатворени.

— Ще му кажа — каза тя колебливо.

Бе сигурна, че Шейн мисли точно за бъдещето.

* * *

Дните минаваха и Клеър просто ги живееше. Тревожеше се за занятията, но беше уморена, а синините ѝ бяха добили всевъзможни цветове — последното нещо, което би искала, е да стане център на внимание. Шейн я бе убедил, че е по-добре да си учи вкъщи и да се върне на занятия, когато се почувства по-добре, а и Моника да има време да позабрави нещата.

Изниза се цяла седмица. Клеър потъна в рутина — стоеше до късно с Майкъл, Шейн и Ева, спеше до обяд, спореше за банята, готвеше, чистеше, учеше и на другия ден всичко отначало. Бе... страхотно. Истинско някак, съвсем различно от живота в общежитието.

Следващия понеделник, когато стана да направи закуска, трябваше да приготви за двама: Шейн беше буден и изглеждаше намусен и уморен. Той мълчаливо взе бекона и го изпържи, докато тя приготвяше яйцата. Не си разменяха шеги, както правеше с Ева преди два дни. Тя се опита да подхване разговор, но той не беше в настроение. Просто измърморваше нещо в отговор. Тя изчака, докато той приключи със закуската, която включваше и чаша кафе, сварено в малката кафеварка в ъгъла на плота, преди да го попита:

— Защо си станал толкова рано?

Шейн наклони стола си назад на два крака, докато дъвчеше.

— Питай Майкъл.

Няма как да стане.

— Някаква работа ли ще му вършиш?

— Да. — Той върна напред стола, приглади с ръка косата си, която все още изглеждаше ужасно. — Не очаквай да се обличам

официално.

— Какво?

— Получаваш това, което виждаш. — Тя го погледна, намръщи се, като се опитваше да разбере какво точно ѝ казва. — Ще те водя на лекции. Нали днес трябваше да се върнеш?

— Шегуваш се — категорично каза тя. Той сви рамене. — Шегуваш се. Не съм шестгодишна, че по-големият ми брат да ме води на училище! Няма начин, Шейн!

— Майкъл смята, че ти трябва придружител. Брандън бе доста ядосан. Би могъл да намери начин да ти го върне, дори да не успее сам. Разполага с много хора, които биха ти сритали задника, ако той им нареди. — Шейн отклони поглед. — Като Моника.

О, по дяволите.

— Моника е под защитата на Брандън?

— Цялото семейство Морел, доколкото знам. Той им е личният наставник. Така че... — Шейн потри ръце. — Какви вълнуващи занятия имаме днес?

— Не можеш да влизаш в час с мен!

— Хей, можеш да ме нокаутираш и да ме спреш, но дотогава съм ти гаджето за деня. И така. Какви занятия?

— Висша математика — втора част, физика, химия — трета част, лабораторно упражнение по химия и биохимия.

— Мили боже. Ти наистина си умна. Е, добре, аз ще си взема малко комикси и може би айпода.

Тя продължи да го гледа втренчено. Нямахше полза да спори, това просто го развеселяваше повече.

— Винаги съм искал да съм пич в студентски град — рече Шейн. — Предполагам, че това е шансът ми.

— Мъртва съм — простена тя и подпря чело на ръцете си.

— Още не, и там е проблемът.

* * *

Тя се опасяваше, че Шейн ще се престарее, но не стана така. Той дори си среса косата, което му придаде толкова секси вид, че тя се страхуваше да го погледне. Още повече че щеше да прекара целия ден

с него. Облякъл си бе чисто бяла риза и най-хубавия чифт дънки — скъсани на коленете и оръфани по шевовете. И обикновени маратонки.

— В случай че трябва да бягаме — каза той. — Освен това, да сриташ някого, когато си обут с джапанки, боли.

— Но ти няма да сритваш никого — каза тя бързо. — Нали?

— Никой, който не заслужава — отвърна той. — Какво друго ми трябва, за да се впиша в обстановката?

— Раница. — Тя намери резервната, бе си донесла две, и му я хвърли. Той натъпка няколко книжки с меки корици, портативната си конзола, айпода и слушалките, после прерови шкафовете за десертчета и бутилирана вода.

— Не отиваме в пустинята, Шейн. Не е нужно да вземаш всичко това. Има автомати за закуски.

— Така ли? В програмата ти не видях почивка за обяд. Ще ми благодариш после.

Всъщност тя се чувстваше по-добре, когато Шейн крачеше до нея. Той наблюдаваше сенките, тъмните алеи, празните сгради. Държеше всичко под око. Макар да си бе взел айпода, не го слушаше. Нейният бе изчезнал и се зачуди дали Моника не го е взела.

Стигнаха студентския град безпрепятствено и на средата на пътя, отпавили се към първото ѝ занятие, Клеър изведнъж се сети за нещо и внезапно спря. Шейн продължи да върви още няколко крачки, после погледна назад.

— Моника — каза тя. — Моника ще се размотава наоколо. Обикновено го прави. Ще те види.

— Знам. — Шейн си нагласи раницата по-удобно. — Да вървим.

— Но... Моника!

Той просто я погледна и продължи напред. Тя остана на място.

— Хей! Предполага се, че ме придружаваш, а не ме оставяш сама!

— Моника си е моя грижа — обясни той. — Забрави за нея. — Изчака я, а тя с неохота го настигна. — Ако не ни закача, и ние няма да я закачаме. Става ли?

Мечтай си, помисли си Клеър. Ако Моника наистина си е набелязала Шейн, дори било то и преди една-две години, и е стигнала дотам, че да убие сестра му, тя просто не можеше да си представи

ситуация, в която Шейн се оттегля ей така. Шейн не бе от тия, които се оттеглят лесно.

Квадратният циментов двор между сградата по архитектура и тази по математика бе претъпкан със студенти, които го пресичаха на път за занятия. Сега, когато Клеър знаеше за какво да се оглежда, нямаше как да не забележи колко много от тях имат гривни — кожени, метални, дори плетени — със символи по тях.

И колко студенти нямаха.

Онези, които носеха символите, бяха бляскавите и уверените. Момичета и момчета от частните общежития. Спортистите. Известните. Единаците, пасивните наблюдатели, скучните и посредствените, странните... те нямаха Защита.

Те бяха добитък.

Шейн оглеждаше тълпата. Клеър вървеше бързо към Математическия факултет. Убедена беше, че Моника за нищо на света няма да допусне да я видят на такова място за зубрачи. Единственият проблем бе, че третата сграда от двора бе сградата по бизнес администрация, а там, разбира се, Моника обичаше да се мотае и да се оглежда за богатите момчета.

Почти стигнаха...

Качваше се по стълбите, които водеха към сградата по математика, когато чу, че Шейн спира зад нея. Взираше се някъде в двора и когато Клеър се обърна, видя Моника, обкръжена от група обожатели, която също го бе зяпнала. Все едно, че двамата бяха сами. Такъв поглед си разменяха само влюбени или хора, които бяха на път да се унищожат взаимно.

— Кучка — изсъска Шейн.

— Хайде — каза Клеър и го хвана за лакътя. Страхуваше се, че няма да тръгне с нея, но той я последва, сякаш умът му бе другаде. Когато най-после я погледна, очите му бяха тъмни и сурови.

— Не тук — каза тя. — Тя няма да влезе тук.

— Защо?

— Ще се изложи.

Той кимна бавно и я последва в клас.

Клеър трудно успяваше да се съсредоточи върху монотонната лекция, която ѝ бе позната. Бе прочела от учебника материала, който преподаваше професорът... и мислеше главно за Шейн, който седеше

неподвижен до нея, с ръце на банката и гледаше безизразно в пространството. Дори не слушаше айпода си. Тя почти усещаше напрежението в тялото му, сякаш той просто чакаше удобна възможност да се нахвърли върху нещо.

Знаех си, че идеята не е добра.

Лекцията продължи час и половина, с почивка от петнайсет минути по средата; когато Шейн се изправи и излезе, тя бързо го последва. Той се изкачи до стъклените врати и огледа двора.

— Отишла си е — констатира, без да я погледне. — Престани да се тревожиш за мен. Добре съм.

— Тя... Ева каза, че е изгорила къщата ти. — Никакъв отговор. — И... сестра ти...

— Не успях да я измъкна — отвърна Шейн. — Беше на дванайсет, и аз не успях да я измъкна от къщата. Да се грижа за нея бе моя задача.

Все още не я поглеждаше. Клеър не можа да измисли какво да каже. След малко той се отдалечи към мъжката тоалетна, а тя се втурна към женската, като нетърпеливо изчака на опашката, а когато излезе, не го видя никъде.

О, по дяволите.

Но когато се върна в залата, Шейн седеше на същото място, както преди, този път със слушалките на айпода в ушите.

Не каза нищо. Той също.

Клеър запомни тази лекция като най-дългата и най-безинтересната от всички досега.

* * *

Занятията по физика се провеждаха в същата сграда. Ако Моника чакаше във жаркото слънце в двора, щеше да хване много добър тен. Шейн седеше като статуя, ако една статуя може да носи слушалки и да излъчва нарастващо напрежение, от което космите по ръцете ти настръхват. Тя имаше чувството, че седи до необезвредена бомба, и при всичките ѝ познания по физика напълно разбираше какво означава това. Ставаше въпрос за потенциална енергия...

Часът по физика се точеше мудро. Шейн отвори бутилка с вода и десертче и ги раздели с Клеър. Занятията по химия се провеждаха в съседната сграда, но Клеър се постара да минат през страничния вход, а не през двора. Нямахме и следа от Моника. Изтърпя и напрежението, и химията още час и половина. Шейн постепенно се отпусна дотолкова, че нервите ѝ не се опъваха всеки път, когато той помръднеше, а накрая през по-голямата част от занятиято дори игра с конзолата си. Сигурно убива зомбита. Това явно оправи настроението му.

Всъщност по време на лабораторното по химия определено бе весел, експериментът му бе станал интересен и задаваше толкова много въпроси, че асистентът, който никога досега не бе идвал до масата на Клеър, се приближи до тях и се загледа в Шейн, сякаш се опитваше да разбере какво прави тук.

— Здравсти, човече — каза Шейн и протегна ръка. — Шейн Колинс. Аз... аз съм гост слушател на този курс. С приятелката ми тук, Клеър.

— О — каза асистентът, чието име Клеър така и не запомни. — Добре. Добре тогава. Просто... продължавайте.

Шейн вдигна палец в знак на съгласие и се ухили глуповато.

— Хей — каза той шепнешком, като се наведе към Клеър. — Някое от тия неща може ли да избухне?

— Какво? Ами... предполагам да, ако объркаш нещо.

— Имам предвид практическото приложение. Бомби. Такива неща.

— Шейн! — той наистина я разсейваше. И ухаеше хубаво. Момчешки хубаво, което бе различно от момичешкото хубаво — по-наситено, по-пикантно, аромат, който я караше да тръпне отвътре. *О, я стига, та това е Шейн!*, каза си тя. Но не помогна, особено когато ѝ отпрати онази леко дяволита усмивка и поглед, който вероятно би сразил повечето момичета. *Той е лентяй. И не е... толкова умен. А може би е. Но по различен от нея начин. За нея това бе ново усещане, но ѝ хареса.*

Плесна го по ръката, когато се протегна за реактивите, и се съсредоточи върху данните от опита.

Всъщност толкова се бе съсредоточила, а Шейн бе толкова погълнат да я наблюдава какво прави, че не чува стъпките зад тях.

Първо Клеър изпита някакво изгарящо, изпепеляващо усещане по дясната страна на гърба си. Тя изпусна мензурата, която държеше, и изпищя — не успя да я задържи, защото, боже, как болеше! А Шейн се извъртя и сграбчи за яката някого, който се опитваше да се изниже.

Джина, моникоподобната. Тя му се зъбеше и го удряше, но той не я пусна. Задъхана от болка, Клеър се опитваше да се извърти и да види какво има на гърба ѝ, но видя само, че Шейн полага големи усилия да не посини от бой жертвата на момента. Асистентът дотича, а другите студенти зяпаха, осъзнали, че става нещо нередно или поне нещо по-интересно от лабораторните упражнения. Клеър се изхлузи от стола до масата и се опита да види какво става с гърба ѝ, защото я болеше. Надуши нещо ужасно.

— О, боже! — смотолеви асистентът. Той грабна бутилката с вода от раницата на Шейн, отвори я и изсипа съдържанието ѝ върху гърба на Клеър, после се втурна към шкафа до стената и се върна с бутилка сода бикарбонат. Тя чу цвърчене, когато содата се разсипа по гърба ѝ, и едва не припадна.

— Тук. Седни. Сядай. Ти, извикай линейка. Хайде!

Докато Клеър се свлече задъхана на друг, по-нисък стол, асистентът грабна ножица, срязва тениската ѝ на гърба и я разтвори настрани. Срязва и презрамката на сутиена ѝ, и тя в последния момент се сети да сграбчи дрехите си отпред, преди да са се изхлузили. Боже, боли, как боли!... Опита се да не заплаче. Изгарянето леко се успокои, когато содата подейства. Киселината има ниско пе хаш, а содата — високо... е, дори в този момент си спомняше нещо от химията.

Тя вдигна поглед и видя, че Шейн още държи Джина. Бе извил ръката ѝ зад гърба и я бе принудил да остави мензурата. Остатъкът от киселината, която бе разляла върху гърба на Клеър, все още бе в стъкления съд и изглеждаше просто като обикновена вода.

— Беше злополука! — извика тя и се изправи на пръсти, когато Шейн изви ръката ѝ по-силно. — Спънах се! Съжалявам! Наистина не исках...

— Днес не работим със сярна киселина — строго каза асистентът. — Нямахте причина да я разнасяш. Клеър? Клеър, много ли те боли?

— Аз... добре съм. Добре съм — каза тя, въпреки че наистина нямахте представа дали бе добре, или не. Чувстваше се замаяна,

повдигаше ѝ се и ѝ беше студено. Вероятно бе в шок. И в много неловко положение, понеже, боже, бе полугола пред цялата група от часа по химия и... Шейн...

— Мога ли да си наметна нещо, сър?

— Не, нищо не бива да се докосва до раната. Изгарянето е засегнало дълбоките слоеве на кожата, необходимо е лечение и антибиотици. Просто стой неподвижно. — Асистентът се обърна към Шейн и Джина и вдигна заплашително пръст към нея. — Ти, ти ще отговаряш пред полицията на студентския град. Няма да позволя подобни нападения в учебната зала, не ме интересува кои са приятелите ти!

Значи я познава. Или поне знае достатъчно. Шейн шепнеше нещо в ухото на Джина, тихо, за да не го чуе Клеър, но очевидно не бе хубаво, ако се съдеше по изражението на лицето на момичето.

— Сър? — едва попита Клеър. — Сър, дали ще мога да повтора лабораторното упражнение и... — припадна, преди да довърши: — И съжалявам за бъркотията.

9

Събуди се, легнала на една страна и ѝ бе топло и сънливо. До нея седеше някой. — Момче, тя примигна два пъти и осъзна, че това е Шейн. Шейн бе в спалнята ѝ. Не, почакай, това не е спалнята ѝ, някъде другаде е.

— Спешното отделение — каза той. Клеър изглеждаше объркана. — По дяволите, Клеър. Предупреждавай, когато следващия път решиш да падаш по очи на пода. Можех да се направя на герой и да те хвана, или нещо подобно.

Тя се усмихна. Гласът ѝ прозвуча лениво и провлечено.

— Ти хвана Джина. — Звучеше забавно, затова го повтори. — Ти хвана Джиина.

— Да, ха-ха, знаеш ли, че си като надрусана от лекарствата? Обади се на родителите ти.

Мина известно време, преди да осъзнае какво ѝ бе казал.

— Родители? — повтори тя и се опита да повдигне глава. — Ох, ау. Лошо.

— Точно така. Баща ти и майка ти се побъркаха, като чуха, че е станала злополука с теб на лабораторното. Полицаяте пропуснаха да споменат, че Джина нарочно изля киселината на гърба ти. Май смятат, че това е просто някакъв идиотски нещастен случай.

— А злополука ли беше?

— Категорично не! Тя искаше да те нарани.

Клеър подръпна грозната синя болнична престилка, в която бе облечена.

— Съсипа тениската ми.

— Напълно. — Шейн бе блед и напрегнат. — Опитвам се да се свържа с Майкъл. Не знам къде е. Не ми се ще да те оставям тук сама, но...

— Той е добре — каза тя тихо и затвори очи, — Аз също.

Усети ръката му върху косата си — мигновено леко и приятно докосване.

— Да — каза Шейн. — Добре си. Ще съм тук, когато се събудиш.
Тя сънливо кимна и после всичко потъна в лимоненожълта мъгла, сякаш лежеше на слънце.

* * *

Оох!

Събуждането не бе приятно. Нямаше я мъглявата замайваща лимонена светлина, а на гърба, точно на лопатката, сякаш гореше факла. Клеър изплака и зарови лице във възглавницата, опитвайки да се скрие от болката, но тя я преследваше по петите. Успокоителните вече не действаха.

Примигна, изхлипа и бавно се надигна. Една сестра минаваше край стаята, спря се и се отби да провери как е Клеър.

— Е — каза тя. — Оправяш се. Изгореното ще боли известно време, но ако вземаш антибиотиците и почистваш раната, всичко ще е наред. Извадила си късмет, че е имало кой да отмие киселината и да неутрализира реакцията. Виждала съм изгаряния до кост от такава киселина.

Клеър кимна, не бе сигурна дали може да говори, без да повърне. Цялата ѝ страна бе пламнала и натъртена.

— Искаш ли да се изправиш?

Тя пак кимна. Сестрата ѝ помогна да се изправи и когато Клеър я помоли, ѝ подаде остатъка от дрехите. Сутиенът бе срязан и бе напълно съсипан. Тениската също — от нея не бе останало кой знае какво. Сестрата донесе една голяма черна тениска от „загубени вещи“, помогна на Клеър да придобие що-годе приличен вид, а после лекарят дойде и я прегледа набързо. От бързия начин, по който се отърваха от нея, излезе, че изгарянето от сярна киселина едва ли си струва много грижите, или поне в Морганвил смятаха така.

— Много ли е зле? — попита тя Шейн, който я буташе в количката през коридорите към изхода. — Искам да кажа, много ли е ужасно?

— Невероятно ужасно — отговори той. — Като от филм на ужасите.

— О, боже!

Той се смили.

— Е, не чак толкова. Голямо е колкото монета от 25 цента. Преподавателят ти свърши хубава работа, като срязва дрехите и ги отстригани от кожата. Знам, че адски боли, но можеше да е много по-зле. В колбата, която Джина държеше, имаше още много киселина.

— Мислиш ли, че щеше...

— Да излее всичко върху теб ли? Ама разбира се. Просто не ѝ стигна времето.

Лелее! Бе... неприятно. Беше ѝ ту горещо, ту студено, ту ѝ се гадеше и този път причината не се дължеше на шока.

— Мисля, че това е отмъщението на Моника.

— Част от него. Сега наистина ще се вбеси, като разбере, че не е минало, както го е замислила.

Представата за една истински вбесена Моника не бе най-добрият завършек на деня, а Клеър разбра, че е настъпил краят му, когато Шейн я закара до автоматичните стъклени врати.

Навън бе тъмно.

— О! — каза тя и сложи ръка на устата си. — О, не!

— Е, да, но поне имаме поръчан транспорт. Готови?

Тя кимна и Шейн изведнъж препусна с количката в луд бяг. Клеър извика и се хвана за дръжките, като много трудно пазеше равновесие, докато количката подскачаше по рампата и внезапно спря на сантиметри от лъскавата черна кола на Ева. Ева отвори вратата, Клеър се опита да се качи сама, но Шейн я грабна през кръста, вдигна я от количката и направо я сложи на седалката в колата. Всичко стана за секунди, после той изрита болничната количка към рампата, тя се блъсна в парапета и спря там, изоставена.

Шейн се мушна на задната седалка.

— Дай газ! — нареди той. Ева даде газ, докато Клеър се опитваше да постави предпазния колан така, че да не охка от болка толкова често. Накрая се наведе напред, като се хвана за голямото табло, а Ева се измъкна от паркинга и препусна с колата по тъмната улица. Уличните лампи изглеждаха зловещо и бяха твърде раздалечени — нарочно ли? И разстоянието между лампите ли се контролира от вампирите? Или тя просто бе абсолютно изперкала?

— Там ли е? — попита Шейн, като погледна назад. Ева му хвърли един поглед.

— Да — отвърна тя. — Там е. Но не ме замесвай, трябва да работя там, нали знаеш?

— Обещавам. Няма да дразня шефа ти.

Ева очевидно не му повярва, но на следващия светофар сви надясно вместо наляво и след около две минути спря до бордюра пред „Комън Граундс“, което бе ярко осветено. И претърпкано. Клеър се намръщи, но преди да успее да попита, Шейн слезе от колата и се запъти към кафенето.

— Какво прави? — запита тя.

— Нещо глупаво — рече Ева. — Как е изгореното? Боли, нали?

Клеър щеше да свие рамене, но само при мисълта за това си представи болката и потръпна.

— Не е толкова зле — заяви смело и се опита да се усмихне. — Можеше да е и много по-зле.

— Сигурно — съгласи се Ева. — Казах ти, че е опасно да ходиш на занятия. Трябва да се справим с положението. Не можеш да ходиш там, ако се случват такива неща.

— Не мога да напусна колежа.

— Разбира се, че можеш — каза Ева весело. — Хората постоянно го правят. Просто не такива като теб... о, по дяволите.

Ева прехапа устната си с черно червило и с широко отворени изпълнени с тревога очи, се загледа през прозореца в ярко осветената вътрешност на кафенето. Само след секунди Клеър видя защо се тревожи Ева — управителят с хипарски вид, Оливър, стоеше до прозореца и ги наблюдаваше, а зад него Шейн придърпваше стол до една маса в другия край, където седеше тъмна сянка.

— Кажи ми, че не разговаря с Брандън — каза Клеър.

— Ами... добре. Не разговаря с Брандън.

— Лъжеш.

— Да. Говори с Брандън. Виж, остави Шейн да си свърши работата, става ли? През повечето време не е чак толкова глупав.

— Но няма Защита, нали?

— Затова води разговора в „Комън Граундс“. Мястото е зона на примирие. Вампирите не ловуват тук или поне така се предполага. Тук се сключват всички сделки, договори и други такива. Тук Шейн е в безопасност.

Но тя продължаваше да хапе устни и да се тревожи. *Освен ако... Освен ако Шейн не нападне пръв. Самозащитата е позволена* — досети се Клеър.

Шейн се държеше добре, доколкото Клеър можеше да види... ръцете му бяха на масата и макар че се бе навел и казваше нещо, не биеше никого. Все пак беше нещо, нали? Макар и представа да нямаше за какво ли би могъл да говори с Брандън. Не той я заля с киселина.

Каквото и да каза Шейн, не се прие чак толкова зле. Накрая той просто отмести стола си и излезе, като пътъом кимна на Оливър междувременно. Брандън се измъкна иззад масата, дълъг и мазен, и последва Шейн до вратата. Следваше го отблизо, можеше да се протегне и да го сграбчи. Но това просто бе игра на въображението, осъзна Клеър тъкмо когато се опита да изкрещи някакво предупреждение. Брандън искаше да го вбеси, а не да го нарани.

Шейн само погледна назад, сви рамене и излезе от кафенето. Когато Брандън понечи да го последва, Оливър се протегна и му препречи пътя с ръка. Докато Брандън му се озъби в отговор, Шейн вече бе в колата и Ева я отдалечаваше от бордюра.

— Трябва ли да се страхуваме сега? — запита тя. — Защото искам предизвестие, преди официално да се обяви тревога от насилие.

— Не. Свободни сме — каза Шейн. Звучеше изморено и малко особено. — Клеър има Разрешително. Никой няма да я преследва. Включително Моника и мацките от тайфата й.

— Но... какво? Защо? — запита Клеър.

На Ева очевидно й бе ясно. И беше ядосана и мрачна.

— Направихме размяна — отговори Шейн. — Вампирите много обичат да са в по-изгодна позиция.

— Голям идиот си! — изсъска Ева.

— Направих каквото трябва. Не можех да помоля Майкъл, не беше... — Шейн ядно преглътна каквото се бе наканил да каже и овладя гнева в гласа си. — Пак не беше вкъщи. Трябваше да взема мерки. Опасенията на Клеър не са шегга. Те ще я убият или толкова лошо ще я наранят, че ще й се иска да са я довършили. Не мога да го позволя.

Клеър си помисли, че в края на думите му се подразбра едно „не и отново“, макар да не бе го казал. Искаше й се да се обърне и да го

погледне, но твърде много я болеше, за да пробва. Опита се да срещне погледа му в огледалото.

— Шейн — каза тя. — Какво обеща?

— Нищо, което не мога да си позволя да загубя.

— Шейн!

Но Шейн не отговори. Ева също, макар че на няколко пъти отвори уста, обаче не пророни и звук. През останалата част от пътя мълчаха и щом спряха до бордюра, Ева излезе и забързано тръгна към къщата да отключи вратата. Клеър отвори вратата на колата и се опита да слезе, но Шейн отново я изпревари и ѝ се притече на помощ. Боже, колко беше силен. А ръцете му бяха големи и топли. Тя потръпна и той веднага попита:

— Студено ли ти е?

Не трепереше от студ. Съвсем не.

— Шейн, какво обеща? — попита тя и го хвана за ръката. Не че той не можеше да се отскубне, но не го направи. Просто я погледна. Стояха много близо един до друг, толкова близо, че тя почувства как всичко в тялото ѝ трепти.

— Шейн, нали не си направил нещо...

— Глупаво? — запита той.

Погледна ръката ѝ и след секунда я докосна със своята. Само за секунда, после я дръпна, сякаш се е опарил от нейната. Бе права, Шейн можеше по всяко време да се отдръпне.

— Е, в глупостите ме бива. Сигурно така е по-добре, двама умници в къщата ще дойдат в повече. — Когато се опита да му каже нещо, той с жест ѝ посочи да върви към къщата. — Тръгвай вече, освен ако не искаш да си окачиш на врата табелка „вена под наем“.

Тя се отправи към къщата. Предната врата бе отворена, Шейн я следваше по петите, докато не започна да изкачва стълбите.

Не чу стъпките му след себе си и се обърна да погледне. Той стоеше до стълбите и гледаше към улицата.

На ъгъла, под светлината на уличната лампа, стоеше вампир. Брандън. Просто си стоеше, със скръстени ръце, облеган на електрическия стълб, сякаш разполагаше с всичкото време на света.

Той им изпрати въздушна целувка, обърна се и се отдалечи.

Шейн му показва среден пръст и почти изблъска Клеър през прага.

- Никога не спирай навън!
- Ти каза, че съм получила Разрешително!
- То не е придружено от писмена гаранция!
- Ти какво му обеща? — извика тя.

Шейн затръшна силно вратата, мина край нея и се отправи към коридора, но Майкъл му препречи пътя. И Майкъл изглеждаше вбесен.

— Отговори й — каза той. — Какво, по дяволите, си направил, Шейн?

— Ооо, сега ти пука? А къде беше, пич? Аз звънях! Дойдох да те търся, по дяволите, дори си позволих да отключа стаята ти!

Сините очи на Майкъл гледаха ту Шейн, ту Клеър.

— Имах работа за вършене.

— Имаше работа за вършене, така ли, пич? Все едно. Нямахте те, а аз трябваше да се оправям някак. И оправих нещата.

— Шейн. — Майкъл се протегна, хвана го за ръката и го спря. — Тя заслужава отговор. Ние заслужаваме отговор.

Зад него Ева се появи от ъгъла със скръстени ръце.

Шейн се изсмя, кратко и остро.

— Обединяваш се с момичетата срещу мен? Удар под кръста, пич. Удар под кръста. Какво стана с мъжкото приятелство?

— Ева казва, че си разговарял с Брандън.

Клеър видя, че желанието за борба напусна Шейн.

— Да. Говорих. Налагаше се. Виж, те я заляха с киселина и проклетите полицаи дори не... трябваше да стигна до източника. Ти си ме учил така.

— Сключил си сделка с Брандън — каза Майкъл и Клеър усети тревожно потрепване в гласа му. — О, по дяволите, Шейн. Нали не си го направил?

Шейн сви рамене. Не поглеждаше Майкъл в очите.

— Пич, договорено е. Спокойно. Само два пъти. И той не може да ме изсмуче...

— Мамка му! — Майкъл се обърна и силно удари с ръка по дървената рамка на вратата. — Ти дори не я познаваш, човече! Не можеш да го превръщаш в кръстоносен поход!

— Не го правя!

— Тя не е Алиса! — изкрещя Майкъл и това бе най-силният крясък, който бе чувала в живота си. Клеър трепна и отстъпи. Видя, че

зад него Ева също отстъпва.

Шейн не помръдна. Сякаш не можеше. Просто стоеше там, с наведена глава.

После пое дълбоко дъх, вдигна глава и срещна вбесения поглед на Майкъл.

— Знам, че не е Алиса — рече и гласът му бе тих, спокоен и студен. — Не се меси, Майкъл, и престани да ме смяташ за онова объркано хлапе, което познаваше в миналото. Знам какво правя. Ти не си ми баща.

— Аз съм единственото ти семейство тук! — Майкъл вече не крещеше, но Клеър усещаше, че в гласа му кипи гняв. — И няма да ти позволя да се правиш на герой. Не и в този случай.

— Няма да се наложи, ако се включиш и ми пазиш гърба!

Този път Шейн мина край него, изтича по стълбите и затръшна вратата на стаята си. Майкъл остана, загледан след него, докато Клеър не пристъпи напред. Тя замръзна, когато той я погледна, страхуваше се, че може би ѝ е по-ядосан, отколкото на Шейн. В края на краищата вината бе нейна.

— Ела, седни — каза Майкъл. — Ще ти приготвя нещо за хапване.

— Не съм...

— Напротив, си. Седни. Ева, дръж я, ако трябва. — Той взе ръката ѝ за секунда, стисна я и ѝ направи път да отиде до дивана. Тя се отпусна на него с въздишка на облекчение и подпря глава с ръце. Боже, колко злочест ден. Бе започнал така... и Шейн... но...

— Ти нали разбираш какво направи Шейн? — попита Ева, като се настани до нея. — Каква сделка сключи той.

— Не. — Чувстваше се нещастна, бе ѝ горещо и определено не ѝ се ядеше. Но Майкъл не бе в настроение да приеме отрицателен отговор. — Нямам представа какво се случва.

— Шейн се е спазарил за два сеанса с Брандън, за да те остави на мира.

— Той... какво? — Клеър вдигна поглед смутена до болка. Шейн гей ли е? Изобщо не бе допуснала възможността...

— Сеанси. Ухапвания. — Ева изимитира вампирско озъбване. — Споразумението е Брандън да го ухапе... два пъти. Той не може, разбираш ли, да го убие. Не става дума за храна, а за удоволствие. И за

власт. — Ева оправи плисираната си пола и се загледа намръщено в късите си, черни нокти. — Майкъл е прав да се ядосва. Да не убиеш някого не означава, че не го нараняваш. Брандън има много опит в сделките, а Шейн няма.

Тя някак си го бе разбрала — от начина, по който Шейн бе действал, по това, как Брандън ги бе наблюдавал и как Майкъл се бе ядосал. Шейн не бе казал на Брандън да стои настрана и не бе му дал някакво тъпо обещание. Шейн бе предложил да размени своя живот срещу нейния... или поне се бе изложил на риск.

Клеър ахна и кожата ѝ настръхна от страх, толкова силно сякаш я бодяха игли.

— Но ако го ухапят, той няма ли...

— Да се превърне във вампир? — Ева поклати глава. — Нещата не стават така, иначе досега Морганвил със сигурност да се е превърнал в Столица на немъртвите. През целия си живот не съм чула или видяла някой да се превърне във вампир от едно ухапване. Вампирите тук са наистина стари. Не че Шейн няма да изглежда секси с хубав комплект вампирски зъби, но... — Тя си играеше с плисетата на полата. — Мамка му! Тъпо е. Защо не аз? Искам да кажа, не че много искам... вече не... но... за момчетата е по-лошо.

— По-лошо? Защо?

Ева сви рамене, но Клеър видя, че избягва въпроса.

— Шейн определено няма да се справи. Той не може да остави последния хотдог на някой друг, а той дори не ги харесва особено. Умира да има последната дума. — Тя се повъртя няколко секунди, после тихо добави. — И се страхувам за него.

Когато Майкъл влезе в стаята, Ева скочи и започна да мести и подрежда разни неща, докато Майкъл не ѝ направи категоричен знак да излезе. Тя излезе, като измърмори някакво извинение, което Клеър не чу, и се качи в стаята си на горния етаж.

Майкъл подаде на Клеър купичка.

— Чили. Извинявай, но само това имаме.

Тя кимна, хапна една лъжица, защото винаги правеше каквото ѝ кажат... и в момента, в който вкуси чилито, осъзна, че умира от глад. Преглътна го, без да дъвче, и вече загребваше следващата хапка, преди да разбере какво прави. Шейн трябва да стартира бизнес с чили.

Майкъл се настани на кожения фотьойл отляво и взе китарата, която бе оставил. Започна да я настройва, сякаш цялата случка с Шейн не беше реалност. Тя се хранеше, като крадешком хвърляше погледи към него, а той се наведе над китарата и започна да изтръгва нежна, мелодична музика от струните.

— Не си ли ядосан? — най-после запита или по-скоро измърмори тя.

— Ядосан? — Той не повдигна къдравата си руса глава от китарата. — Ядосваш се, когато някой ти покаже среден пръст на магистралата, Клеър. Не. Изплашен съм. И се опитвам да измисля как да постъпя.

Тя спря да дъвче за малко, после разбра, че ако се задави с храната си, няма да оправи нещата.

— Шейн е луда глава — каза Майкъл. — Добро момче е, но не мисли. Трябваше да се сетя за това, преди да ти позволя да се настаниш.

Клеър преглътна. Храната изведнъж ѝ загорча и тя остави лъжицата.

— Мен ли?

Пръстите на Майкъл замръзнаха върху струните на китарата.

— Знаеш за сестра му, нали?

Алиса. Това бе името, което Майкъл спомена. Името, което нарани Шейн.

— Тя е мъртва.

— Шейн е прямо момче. Ако харесва някого, се бори за него. Простичко. Лиса... Лиса бе сладурана. И той се бе вживял в ролята на големия батко. Животът си би дал за нея. — Майкъл бавно поклати глава. — И почти го направи. Всъщност Лиса щеше да бъде на твоите години сега, и ето че теб те нараниха същите кучки, които убиха сестра му, като се опитваха да се доберат до него. Така че той би направил всичко — всичко — само да не преживее отново същото. Ти може да не си Лиса, но той те харесва. Нещо повече, той мрази Моника Морел. Толкова много, че... — Майкъл не можеше да го изрече. Загледа се в пространството за няколко секунди, после продължи: — Сделките с вампири в този град те поддържат жив физически, но те изяждат отвътре. Гледах как това се случва с родителите ми, преди да се

измъкнат от тук, и с родителите на Ева също. Със сестрите й. Ако Шейн изпълни сделката, това ще го убие.

Клеър се изправи.

— Той няма да изпълни сделката — каза тя. — Няма да му позволя.

— Как точно ще го спреш? По дяволите, аз не мога да го спра, а той ме слуша. Или поне през повечето време.

— Виж, Ева каза... Ева каза, че вампирите притежават този град. Вярно ли е?

— Да. Те са тук, откакто хората се помнят. Ако живееш тук, се научаваш да живееш с тях. Ако не можеш, си заминаваш.

— Но те нали не се мотаят наоколо, хапейки хората.

— Това би било грубо — отговори той сериозно. — Не им се налага. Всички в тоя град, всички жители... плащат данък. Кръвен данък. По литър на месец, в болницата.

Тя се облещи.

— Аз не съм давала.

— Студентите не дават. Тях ги облагат с други данъци. — Той имаше мрачен вид и тя осъзна какво се кани да каже. Обзе я гадно, мъчително усещане за ужас точно преди той да го изрече. — Вампирите са сключили сделка с колежа. Те получават по два процента на година от най-доброто. Беше повече, но мисля, че се притесниха. Няколко пъти на косъм им се размина сблъсъкът с медиите. Телевизиите най-много си падат по случаите, когато някоя красива млада студентка изчезне. Защо? Какво замисляш, Клеър?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Ако вампирите са планирали всичко това, значи те имат... организация. Нали така? Не може просто всеки да прави каквото си иска. Не и ако са толкова много. Някой от тях трябва да командва.

— Така е. Брандън си има шеф. И вероятно неговият шеф също има шеф.

— Значи трябва да сключим сделка с неговия началник — каза тя. — Да я заменим с нещо друго, вместо ухапване на Шейн.

— Какво имаш предвид?

— Сигурно искат нещо. Нещо повече от това, което вече имат. Трябва само да разберем какво е то.

Откъм стълбите се чу скърцане. Майкъл се обърна, за да погледне, Клеър също. Бе Ева.

— Не те чух да идваш — каза той.

Тя сви рамене и тихо слезе по стълбите, беше си свалила обувките. Дори черно-белите ѝ чорапи имаха малки черепи на пръстите.

— Знам какво искат — каза тя. — Не че ще успеем да го намерим.

Майкъл я изгледа продължително. Ева не отмести поглед, тя вървеше право към него и Клеър изведнъж почувства, че се е озовала наскред нещо лично. Може би заради начина, по който гледаше Ева, или как тя му се усмихваше, но Клеър се притесни и се съсредоточи върху купчината книги в края на масата.

— Не искам да се замесваш в това — каза Майкъл. С периферното си зрение Клеър видя как той се протегна и хвана Ева за ръката.

— Шейн е замесен. Клеър е замесена. Хей, дори ти се намеси. — Ева сви рамене. — Знаеш колко мразя да ме изолират. Освен това, ако има как да си го върна на Брандън, аз съм изцяло „за“. Пичът има нужда от едно хубаво пробождане с остър кол.

Те все още се държаха за ръце. Клеър се прокашля и Майкъл пръв пусна Ева.

— Какво? Какво искат?

Ева се ухили.

— Ооо, ще ти хареса — каза тя. — Искат една книга. И не се сещам за друг, който би се справил по-добре с търсенето ѝ от такава любителка на книгите като теб.

* * *

В Морганвил имаше доста правила, за които Клеър никога не би предположила. Едно от тях бе кръводаряването... и тя се чудеше как Майкъл се измъква, без да си плаща данъка. Не би могъл да го плати, нали? След като не можеше да напуска къщата...

Седна с кръстосани крака на пода и върху лист хартия, откъснат от някаква тетрадка дневник написа заглавие, което гласеше: *Плюсове*

за вампирите. В тази колонка записа „кръводаряване“, „защита“, „услуги“, „сделки“.

— Ох, запиши и полицейския час — каза Ева.

— Има полицейски час?

— О, да, разбира се. С изключение на университета. Не ги интересува дали студентите скитосват по цяла нощ, защото, сецаш се... — Ева имитира забиване на кучешките зъби в шията. Клеър преглътна и кимна. — Но за местните? О, да.

— Как така за тях това е плюс?

— Не трябва да се замислят кого могат и кого не бива да хапят. Ако се мотаеш навън, значи си вечеря.

Тя записа „полицейски час“. После обърна страницата и написа: *Минуси за вампирите.*

— От какво се страхуват? — попита тя.

— Не мисля, че сме изчерпали плюсовете — каза Майкъл. Той седна на пода до двете момичета... е, по-близо до Ева, забеляза Клеър. — Вероятно доста неща не си записала.

— Ей, недей да я депресираш още повече — скастри го Ева. — Не всичко е толкова мрачно. Очевидно не харесват дневната светлина...

Клеър го записа.

— И чесън, сребро... тъ, светена вода...

— Сигурна ли си в това? — попита Майкъл. — Винаги съм мислил, че се преструват за тези неща, просто за всеки случай.

— Защо да го правят?

Клеър отговори, без да вдига поглед:

— Защото така е по-лесно да скрият това, което наистина би могло да ги нарани. Записвам го все пак, но може да не е вярно.

— За огъня е сигурно — каза Майкъл. — Когато бях дете, веднъж видях вампир да умира. Беше при една от сделките за отмъщение.

Ева си пое дълбоко въздух.

— А, да. Спомням си, че съм чувала за това. Том Съливан.

Клеър попита с широко отворени очи:

— Вампирът си е имал име?

— Не вампирът — обясни Майкъл. — Човекът, който го уби. Томи Съливан. Той бе нещо като неудачник, пиеше много, което не е

толкова необичайно по тия места. Имаше дъщеричка. Тя почина. Той обвини вампирите, затова заля единия с газ и го подпали, както си седеше в средата на ресторанта.

— И ти си видял това? — попита Клеър. — На колко години си бил?

— В Морганвил порастваш бързо. Въпросът е там, че следващата нощ имаше процес. Томи нямаше големи шансове. Бе мъртъв преди зазоряване. Но... огънят върши работа. Само да не те хванат.

Клеър записа „огън“.

— Ами коловете?

— Виждала си Брандън — каза Ева. — Нима искаш да опиташ да го приближиш достатъчно, за да го прободеш? Аз не бих искала.

— Но вършат ли работа?

— Предполагам, да. Вампирите дори не одобряват да имаме огради с колове или градински колове. Когато купуваш дърва, трябва да попълниш формуляр.

Клеър го записа.

— Кръстове?

— Определено.

— Защо?

— Защото те са зли, бездушни, кръвосмучещи демони!

— Като учителя ми по физическо в шести клас, но той не се страхуваше от кръстове.

— Много смешно — каза Ева по начин, който показваше точно обратното. — Защото почти не са останали църкви, и доколкото знам не можеш да си набавиш кръст, освен ако сам не си направиш. А и тези хора са израснали — не е ли странно, че и те са били деца, а после са пораснали? — когато религията е била нещо, с което не се занимаваш само в неделя, а е била част от самия теб, всяка минута, всеки ден, и Господ винаги е бил готов да накаже лошите.

— Недей — промърмори Майкъл. — Господ отсъства по тия места.

— Не искам да обидя Големия шеф горе на небето, Майкъл, но той се е изпарил — рязко отговори Ева. — Знаеш ли колко нощи се молих в леглото: *Боже, премахни всички лоши хора*. И какво? Никакъв резултат. — Майкъл понечи да каже нещо. — И моля те, не ми казвай,

че Бог ме обича. Ако Бог ме обичаше, щеше да ми прати билет за автобуса за Остин, така че да зарежа тоя град веднъж завинаги.

Ева звучеше ядосано. Клеър потропваше с молива си по масата, без да ги поглежда.

— Как пречат на хората да напускат града? — попита тя.

— Не пречат. Някои хора заминават. Искам да кажа, Шейн замина — каза Майкъл. — Мисля, че въпросът е как пречат на хората да разкажат за тях. И това му е странното.

— Кое това? — Клеър промърмори, а Ева се засмя.

— Аз самият не съм го изпитвал, защото никога не излизам от града, но Шейн каза, че щом се отдалечиш на десетина мили от Морганвил, те заболява ужасно главата и после започваш... да забравяш. Първо, не можеш да си спомниш името на града, после не можеш да си спомниш как да стигнеш до него и после не си спомняш, че в града има вампири. Или пък правилата. Вече нищо не съществува. Спомняш си всичко, ако се върнеш, но когато си извън града, не можеш ей така да вървиш и да разправяш за Морганвил, защото просто нищо не си спомняш.

— Чух слухове — каза Ева. — Някои хора започват да си спомнят, но им пращат... — Тя направи жест, сякаш си прерязва гърлото. — Наемни убийци.

Клеър се опита да си представи какво причинява такава загуба на памет. Лекарства, може би? Или... някакво местно енергийно поле? Или... е, нямаше представа. Но звучеше като магия, а магията я тревожеше. Тя предполагаше, че самите вампири са някакъв вид магия, и това още повече я обезпокои. Магията не съществува. Не бива да съществува, не бе редно. Това оскърбяваше научните ѝ знания.

— Докъде стигнахме? — попита Майкъл. Разумен въпрос.

Клеър обърна друга страница и написа: „Загуба на памет след отпътуване“ и каза:

— Не съм сигурна. Искам да кажа, ако ще съставяме някакъв план, трябва да знаем, колкото се може повече и да сме сигурни, че сме подхождали правилно. Така че, говорете. Какво друго знаете?

Разговорът продължи с часове. Часовникът на стената тържествено отбеляза девет часа, после десет, после единайсет. Бе почти полунощ и Клеър бе изписала повечето листа от тетрадката, когато погледна към Майкъл и Ева и попита:

— Още нещо? — и в отговор получи отрицателно завъртане на глава. — Добре. Разкажете ми сега за книгата.

— Не знам много — каза Ева. — Преди десет години пуснаха съобщение, че я търсят. Чух, че имат хора из целия град, които търсят в библиотеките, в книжарниците, навсякъде, където може да е скрита. Но шантавото е, че всъщност вампирите не могат да я прочетат.

— Искаш да кажеш, че е на някакъв друг език?

Майкъл повдигна вежди.

— Не мисля, че обяснението е толкова просто. Тия гадове говорят поне по няколко езика.

— Мъртви езици — уточни Ева. Когато я погледнаха, тя се ухили. — Какво? Хайде де. Смешно е!

— Може би не могат да я прочетат поради същата причина, поради която хората не си спомнят нищо, когато напуснат града — каза бавно Клеър. — Може би защото нещо не им позволява.

— Това е добър скок и руският съдия ти дава девет точки и половина за стил, така че браво — каза Ева. — Важното е, че знаем как изглежда книгата.

— Как? — Клеър се приготви да записва.

— Книга с кафява кожена подвързия и някакъв символ на корицата.

— Какъв? — Защото кафява кожена подвързия не бе кой знае каква отличителна черта, като говорим за книги.

Ева запретна ръкава на тясната черна мрежеста блуза и протегна ръката си. Там, татуиран в синьо, се виждаше знак, който приличаше на омега, но с някои допълнителни извивки. Обикновен знак, но Клеър определено не го бе виждала преди.

— Този знак търсят. Те направиха тази татуировка на всички, които растат в защитени семейства, за да помним какво да търсим.

Клеър се визира няколко секунди, искаше ѝ се да попита на колко години е била Ева, когато са ѝ направили татуировката, но не посмя. Старателно нарисова символа в тетрадката.

— И никой не я е открил. Сигурни ли са, че е тук?

— Изглежда така смятат. Но се обзалагам, че техните хора я търсят по целия свят. Изглежда е много важна за тях.

— Имаш ли представа защо?

— Никой не знае — каза Майкъл. — През целия си живот съм питал, повярвай ми. Никой няма представа. Дори и вампирите.

— Как може да търсят нещо и да не знаят защо го търсят?

— Не казвам, че никой не знае защо. Вампирите си имат йерархия и тези, с които съм разговарял, не са от най-високопоставените. Въпросът е, че ние не можем да разберем и не бива да си губим времето с главоблъсканици.

— Хубаво е да го знам. — До символа на книгата Клеър записа: *Съдържание — неизвестно, после — Ценно!!!!* с много удивителни под него и го подчерта с три дебели линии. — Така че, ако открием книгата, можем да я заменим срещу това да ни отърват от Моника и да отменят сделката на Шейн.

Майкъл и Ева се спогледаха.

— Ти пропусна ли онази част, където ти разказвахме, че вампирите обръщат Морганвил наопаки в опита си да намерят книгата? — запита Ева.

Клеър въздъхна, обърна една страница и посочи една от бележките, които бе записала. И Ева, и Майкъл се наведоха да я прочетат.

Вампирите не могат да я прочетат.

Те изглеждаха слисани.

— Налага се да прекарам известно време в библиотеката — каза Клеър. — И ми трябват някои неща.

— За какво? — Ева все още не загоряваше, но Майкъл се бе досетил.

— Да фалшифицираме книгата ли? — запита той. — Наистина ли смяташ, че ще свърши работа? Какво според теб ще стане, когато открият, че сме ги измамили?

— Лоша идея — каза Ева. — Много лоша идея. Честно.

— Хора — каза Клеър спокойно. — Ако внимаваме, никога няма да заподозрат, че сме толкова умни, че да направим подобно нещо. Да не споменавам и смели. Така че ние им даваме фалшификата... това е повече, отколкото някой има. Може да се вбесят, но ще се вбесят, че някой я е фалшифицирал. Ние просто я открихме.

Двамата така я гледаха, сякаш я виждат за пръв път. Майкъл поклати глава.

— Лоша идея — отсеке той.

Може би. Но щеше да я изпробва.

10

Бе твърде напрегната, за да заспи, освен това я болеше гърбът и не понасяше мисълта да чака още една нощ, за да се захване за работа. Брандън не изглеждаше от онези, които чакат дълго, за да си отмъстят, а Шейн... Шейн не бе от хората, които не си държат на думата.

Ако е толкова глупав, че да иска да го ухапят, хубаво, но няма да позволя да ме използва за извинение.

Шейн не бе излизал от стаята си цяла нощ. Не бе чула нищо, когато внимателно подслушваше до вратата му. Ева с жест бе показала слушалки и пускане на невидима уредба. Клеър знаеше за какво говори, бе прекарала много часове в опити да си спуска тъпанчетата на ушите, за да избяга от света.

Ева ѝ зае един лаптоп — стара машина, голяма, черна и тежка, със стикер „опасно за околната среда“ на капака. Когато Клеър го включи в мрежата и го пусна, на екрана се появи Мрачният жътвар, а в ръцете си вместо коса държи пътен знак, на който пише Морганвил и стрелка, която сочи надолу.

Клеър гузно отвори няколко папки, любопитството ѝ надделя и откри, че са пълни със стихове. Ева обичаше смъртта или поне обичаше да пише за нея. Цветисти романтични стихоплетства, в които се говори за гняв, за кръв и мрамор на лунна светлина... и тогава Клеър забеляза датите. Последното стихотворение бе писано преди три години. На колко ще да е била Ева тогава, на петнайсет? Тя още тогава се е вълнувала от вампирите, но нещо се бе променило. През последните три години не бе писала поезия...

Ева влезе през отворената врата.

— Върви ли работата? — попита тя. Клеър виновно подскочи и докато влизаше в интернет с вдигане на палец ѝ посочи, че всичко е наред. — Добре, обадих се на братовчедка си в Илинойс. Тя ще ни позволи да използваме сметката ѝ, но утре трябва да ѝ изпратя пари. Ето сметката. — Тя ѝ подаде листче хартия. — Няма да я убият заради нас, нали?

— Не. Аз няма да купувам по много неща от едно място. Много хора купуват кожа, хартия, инструменти и разни такива неща. Колко стара се предполага, че е тази книга?

— Много стара.

— На велен ли е писана?

— Това хартия ли е?

— Веленът е най-старата хартия, която е използвана за книги — обясни Клеър. — От овча кожа е.

— О! Предполагам, че е от това. Наистина е стара.

С велена ще е трудно. Може да се намери, но лесно се проследява. Но пък каква полза от това да си много умен, ако не можеш да се измъкнеш от положението — о, да, ще трябва да намери някой друг, който да направи проучването. Твърде опасно бе да оставят следи, които водят до Стъклената къща...

Клеър се залови за работа. Тя дори не забеляза, че Ева излезе и затвори вратата след себе си.

* * *

Клеър прави проучвания в продължение на четири дни. Цели четири дни. Ева ѝ носеше супа, хляб и сандвичи, а Шейн се отби един-два пъти, за да ѝ каже, че е луда и че не иска тя да се меси в тая работа. Клеър не му обърна внимание. Така се държеше винаги, когато напълно бе погълната от някаква работа. Чу го, отговори му нещо, но изобщо не го слушаше. Точно както правеше и с родителите си. И накрая Шейн се отказа и я остави на мира.

Майкъл влезе в стаята ѝ малко преди зазоряване. Това толкова я изненада, че я извади от нейната вглъбеност за известно време.

— Как върви? — попита той.

— Мисията да спасим Шейн ли? Ами, върви — отвърна тя. — Трябва да разработя плана с много заобиколни действия, да не оставяме следи. Не се тревожи, дори и вампирите да се ядосат, няма да могат да докажат нищо, освен че сме им дали това, което смятаме, че търсят.

Майкъл изглеждаше доволен, но обезпокоен. Той много се тревожеше. Тя предположи, че понеже се намира в капан,

единственото, което може да направи, е да се бори с всичко, което влезе в къщата с намерението да ги нарани, и да се тревожи за всичко останало. *Колко отчайващо*, помисли си.

— Хей — каза Клеър. — Ева кога отива на работа днес?

— В четири.

— Но това е...

— Нощната смяна. Знам. Там тя е в безопасност и не мисля, че някой вампир е толкова глупав, че да се изпречи пред колата ѝ. Все едно да те сгази хамър. Накарах я да обещае, че Оливър ще я изпрати до колата, а Шейн ще я посрещне на тротоара и ще я въведе вкъщи.

Клеър кимна.

— Аз отивам с нея.

— В кафенето ли? Защо?

— Защото е анонимно — каза тя. — Там всички студенти имат лаптоп и в кафенето има безплатен безжичен интернет. Ако внимавам, няма да могат да проследят кой търси информация как се фалшифицира възрастта на една книга.

Той ѝ хвърли раздразнен поглед. Но пак изглеждаше сладък. Боже! Все още забелязва тия неща. Наистина трябва да престане, но... бе само на шестнайсет и не се бе целувала...

— Не ми харесва, че Ева ще е там през нощта. А ти определено няма да излизаш.

— Но ако работя тук, всички сме в опасност. Включително и Ева.

О, удар под кръста. Погледът му трепна, но се овладя.

— Значи според теб, ако те пусна да отидеш там, да рискуваш живота си и да седиш в кафенето с Брандън е по-безопасно? Клеър, това в никакъв случай не означава безопасност.

— Повече, отколкото ако вампирите решат, че всички в тая къща са се заловили нарочно да им вземат това, което искат най-много — обоснова се Клеър. — Това не е игра, нали? Искам да кажа, мога да спра, ако искаш, но нямаме какво друго да разменим за сделката на Шейн. Нищо достатъчно значимо. Бих позволила на Брандън... сецаш се... но някак си не мисля...

— Само през... — Майкъл спря и се засмя. — Щях да кажа само през трупа ми, но...

Клеър примигна.

— Няма да го кажа — довърши той.

— Не си ми баща — изтъкна тя и изведнъж... се сети.

В болницата Шейн ѝ бе казал, че докато е била упоена са се обадили на родителите ѝ. Също така ясно си спомни и думите „побъркаха се“.

О, по дяволите!

— Татко — каза тя на глас. — О, не... трябва да се обадя по телефона. Може ли?

— На родителите ти ли? Разбира се. Извънградски...

— Да, знам, ще платя. Благодаря.

Тя взе безжичния телефон и набра номера у дома. Звънна пет пъти, после се включи секретарят. „Здравейте, вие се свързахте с Лес и Катрин Денвърс и дъщеря им Клеър. Оставете съобщение!“ Записът бе направен от майка ѝ с ведър и делови глас. Когато чу сигнала, Клеър изведнъж много се уплаши. Може би просто са излезли да пазаруват. Или...

— Здравейте, мамо, татко, Клеър е. Просто исках да ви... чуя. Предполагам трябваше да се обадя по-рано. Онази злополука в лабораторията не беше нищо сериозно. Не искам да се тревожите за мен, всичко е наред. Наистина.

Облегнат на рамката на вратата, Майкъл правеше смешни гримаси. Това някак си по прилягаше на Шейн. Тя му се изплези.

— Ами просто... просто исках да ви кажа всичко това... Обичам ви. Чао.

Тя затвори. Майкъл рече:

— Трябва да им кажеш да дойдат и да си те приберат вкъщи.

— И да ви зарежа в тая бъркотия? Тя е заради мен. Шейн се замеси заради мен. Сега, когато Моника знае, че се е върнал...

— О, повярвай ми, не подценявам опасността, в която се намираме, но ти все още можеш да си отидеш. И трябва. Ще опитам да убедя Шейн да замине също. Ева... Ева няма да си отиде, а би трябвало.

— Но... — *Така ще останеш сам*, помисли си тя. Съвсем сам. Майкъл не можеше да се измъкне. Никога.

Майкъл погледна през прозореца. Небето бавно променяше цвета си от среднощното синьо към бледосиния цвят на зората.

— Времето ми изтече — каза той. — Обещай ми, че няма да ходиш с Ева довечера.

— Не мога.

— Клеър.

— Не мога. Съжалявам.

Той нямаше време да спори, макар че му се искаше. Отдалечи се по коридора; тя чу вратата на спалнята му да се затваря и се замисли за това, което бе видяла на долния етаж в дневната. Не бе сигурна как ще го преживее, ако ѝ се налага всеки ден да го гледа — изглеждаше много болезнено. Предполагаше, че най-лошото бе да знае, че ако бе жив и можеше да се разхожда денем, щеше да попречи на Шейн да извърши онова.

„Нямаше да се наложи, ако се бе намесил и ми бе пазил гърба!“, му бе изкрещял Шейн и това сигурно го бе наранило повече от смъртта.

Клеър пак се захвана за работа. Очите ѝ горяха, мускулите я боляха, но дълбоко в себе си се чувстваше щастлива, че най-после върши и нещо друго, освен да защитава само себе си — сега защитаваше и други хора.

В случай, че се справи успешно.

Странно, но бе убедена, че ще се справи. Просто знаеше.

Реши, че наистина е откачалка.

* * *

Клеър се събуди в три и половина, с мътен поглед, всичко я болеше, облече чиста тениска и чифт дънки, които отчаяно се нуждаеха от пране. Още един ден, реши тя, и после ще изпробва пералнята в мазето. Макар да бе спала едва три часа, косата ѝ бе ужасно рошава и главата ѝ изглеждаше огромна.

Трябваше да си пъхне главата под чешмата и с пръсти да заглади косата си назад, така че видът ѝ да не е толкова противен.

Тя сложи лаптопа в куфарчето и хукна към долния етаж. Чу обувките на Ева да потропват в посока към входната врата.

— Чакай! — извика тя и се втурна по стълбите през дневната тъкмо когато предната врата се затръшна. — Мамка му...

Отвори я, преди Ева да успее да заключи. Ева имаше гузен вид.

— Щеше да ме оставиш — каза Клеър. — Казах ти, че искам да дойда!

— Да, ама... не бива.

— Майкъл е говорил с теб снощи.

Ева въздъхна и нервно потропа с крак, обут в черна лачена обувка.

— Да, за кратко. Преди да си легне.

— Не е нужно всички да ме защитават. Опитвам се да помогна!

— Разбирам — каза Ева. — Ако откажа и тръгна с колата, какво ще направиш?

— Ще отида пеш.

— От това се страхувах. — Ева сви рамене. — Влизай в колата.

Кафенето „Комън Граундс“ бе претъпкано със студенти, които четяха, бърбеха, пиеха чай, мока и кафе лате. Клеър остана доволна, като видя, че работят и на лаптопите си. Може би имаше около десетина включени. Тя вдигна одобрително палец към Ева, поръча си чай и се огледа за прилично местенце за работа. Някъде, където да е с гръб към стената.

Оливър лично ѝ донесе чая. Тя му се усмихна плахо и минимизира прозореца на брауъра; четеше за известни фалшификати и методи на работа. Много издайнически неща. Не че не харесваше Оливър, но всеки, който можеше да наложи правила на вампирите, бе човек, на когото тя нямаше особено доверие.

— Здравей, Клеър — каза той. — Мога ли да седна?

— Разбира се — отзова се тя изненадана и притеснена. Беше достатъчно възрастен да ѝ е баща, да не говорим за хипарския му вид. Макар че това не я впечатляваше толкова, понеже и тя бе особнячка. — Хм, как е?

— Днес е оживено — каза той и се настани на стола с въздишка на благодарност. — Искях да поговоря с теб за Ева.

— Добре — съгласи се тя колебливо.

— Тревожа се за нея — рече Оливър. Той се наведе напред, подпря се с лакти на масата. Тя бързо затвори капака на лаптопа и постави ръце върху него. — Ева изглежда разсеяна. Това е много опасно и съм сигурен, че вече знаеш защо.

— Заради...

— Шейн ли? — попита той. — Да. Предположих, че това е причината. Момчето се е забъркало в големи неприятности. Но смятам, че го е направил от добра душа.

Сърцето ѝ биеше като лудо и устата ѝ пресъхна. Боже, тя наистина не обичаше да разговаря с властни личности. Майкъл бе друго... Майкъл бе като по-голям брат. Но Оливър бе... различен.

— Може би мога да помогна — продължи Оливър, — ако имам какво да разменя. Проблемът е какво иска Брандън, което ти или Шейн можете да му дадете? Освен очевидното. — Оливър изглеждаше замислен и докосна устните си с пръст. — Ти си много умно момиче, Клеър, или поне Ева така казва. На Морганвил му трябва умни момичета. Може би бихме могли да заобиколим Брандън и да намерим начин да се споразумеем с някой... друг.

Точно това вече го бяха обсъдили, само че без участието на Оливър. Клеър се опита да не изглежда много гузна и прозрачна.

— Кой? — попита тя.

Логичен въпрос. Оливър се усмихна, но тъмните му очи бяха пронизателни и студени.

— Клеър! Наистина ли очакваш да ти кажа? Колкото повече знаеш за този град, толкова по-опасно става за теб. Разбираш ли? Трябваше да си изградя свой свят и успех, защото знам точно какво правя и докъде мога да стигна. Ти... Опасявам се, че първата ти грешка може да се окаже и последна.

Устата ѝ вече не бе пресъхнала, направо бе мумифицирана. Опита се да преглътне, но в гърлото ѝ се чу само някакъв шум. Тя бързо си взе чая и отпи, но не усети вкуса, но бе благодарна за влагата.

— Нямах да...

— Недей — прекъсна я той и гласът му вече не бе толкова мил. — Иначе защо ще си тук днес, след като знаеш, че когато мръкне, Брандън вероятно ще се появи? Искаш да сключиш сделка с него, за да спасиш Шейн. Това е очевидно.

Е, не бе тук за това, но се опита да изглежда гузна поради тази причина. За всеки случай. Сигурно е успяла, защото Оливър се облегна на стола поуспокоен.

— Умна си — каза той. — Шейн също. Но не се главозамайвайте. Нека ви помогна.

Тя само кимна, за да не ѝ изневери гласът, като се разтрепери или пък... още по-лошо... да издаде облекчението ѝ.

— Значи се разбрахме — отсече Оливър. — Нека говоря с Брандън и някои други и да видя какво мога да направя, за да отстраня този проблем.

— Благодаря — едва промълви тя.

Оливър стана и си тръгна с онзи вид на кльоцаво хипи, което все още не е забравило доброто старо време. Безобиден. Безполезен, може би.

Тя не можеше да разчита на възрастните. Не и за това. Не и в Морганвил.

Отвори лаптопа, максимизира прозореца на брауъра и пак се захвана за работа.

* * *

Времето, както винаги, се изниза бързо и когато пак вдигна поглед, навън вече бе нощ и останалите в кафенето вече не учеха, а си бърбеха. Ева бе заета на бара, разговаряше, усмихваше се, най-общо казано бе доста весела за готическа мацка.

Обаче млъкна, когато Брандън се появи от задната стая и зае обичайното си място на масата в най-тъмния ъгъл. Оливър му сервира някакво питие... Боже, тя се надяваше, че не е кръв или нещо такова!... Седна и поведе напрегнат и тих разговор. Клеър се правеше, че я няма. С Ева си размениха няколко погледа, докато обслужваше клиенти на бара.

По време на дългия проучвателен маратон Клеър разбра, че да се направи такава книга, бе работа за специалисти, а не за шестнайсетгодишни (почти седемнайсет) аматьори. Би могла да сглоби нещо, но... за нейно огромно разочарование, всеки, който разбира от редки книги, лесно би забелязал фалшификата, освен ако наистина не е направен много майсторски. Подозираше, че умениято ѝ да работи с кожа и да подвързва книги се нуждае от усъвършенстване.

Това я върна на изходна позиция. Ухапване на Шейн. Не се приема.

Един абзац от многото прозорци, които бе отворила, привлече погледа ѝ. „За киното може да се сътвори почти всичко, включително и копия на стари книги, защото копието трябва да заблуди само едно сетиво: зрението...“

Нямаше нито време, нито пари да прави поръчка за книга на някоя холивудска фирма за реквизити, но ѝ хрумна една идея.

Наистина хубава идея.

Или пък много лоша, ако не свърши работа.

За киното може да се сътвори почти всичко.

Не ѝ трябваше книгата. Трябваше ѝ снимка.

* * *

Някъде около полунощ кафенето „Комън Граундс“ изпрати и последния пристрастен към кофеина посетител, а Клеър бе почти сигурна, че ще може да извърти номера, но и да не можеше, бе твърде изморена да се безпокои. Прибра си лаптопа, подпря глава с ръка и се загледа как Ева мие чашите, зарежда съдомиялната, бърбри си с Оливър и съзнателно пренебрегва тъмната сянка, която седеше в ъгъла.

Брандън не тръгна след живата си закуска. Остана си в кафенето с нова чаша от същото питие, като даряваше с жестоката си, зловеща усмивчица ту Ева, ту Клеър, после пак Ева.

Докато подсушаваше керамичните чаши, Оливър го наблюдаваше.

— Брандън — каза той, метна кърпата на рамо и започна да подрежда чашите по местата им. — Затваряме.

— Но ти дори не обяви последни поръчки — възнегодува Брандън и отправи същата усмивка към Оливър.

Този път обаче тя бързо се стопи. След минутка мълчание Брандън стана и си тръгна.

— Чакай — каза Оливър много тихо. — Чашата.

Брандън го погледна, невярващ на ушите си, после взе чашата, която бе за еднократна употреба, и я изхвърли в кошчето. За пръв път от десетина години си разчиства масата, предположи Клеър. Ако изобщо някога го е правил. Прикри притеснената си усмивка, защото

той не бе от тези хора... още по-малко от тези вампири... които биха оценили чувството ѝ за хумор.

— Нещо друго? — попита Брандън язвително. Не че му пукаше.

— Всъщност, да. Ако нямаш нищо против, бих искал дамите да си тръгнат първи.

Дори в сянката Клеър видя да проблясват остри кучешки зъби, когато Брандън безмълвно отвори уста и ги показа. Фука се. Оливър не се впечатли.

— Ако нямаш нищо против — повтори той.

Брандън сви рамене и се облегна на стената със скръстени ръце. Носеше черно, кожено яке, което попиваше светлината, черна трикотажна риза и тъмни джинси. *Облеклото му е убийствено*, помисли си Клеър и мигом съжали за мислите си.

— Ще изчакам — каза той. — Но те не бива да се страхуват от мен, човече. Момчето склучи сделка и аз ще я спазя.

— Точно затова се тревожа — отвърна Оливър. — Ева, Клеър, прибирайте се вкъщи. Вървете.

Ева затвори вратичката на съдомиялната и я включи; взе си чантата иззад бара, хвана Клеър за ръка и я поведе към вратата. Обърна надписа от ОТВОРЕНО на ЗАТВОРЕНО и отключи вратата, за да излезе Клеър. Заклучи я след тях с ключа и бързо поведе Клеър към колата, която бе паркирана на осветеното от уличната лампа място. Улицата изглеждаше безлюдна; вятърът носеше боклуци и прах, а червената светлина на примигващите стопове танцуваше в мрака. Ева за отрицателно време отключи колата и щом седнаха вътре, двете заключиха вратите си. Ева запали двигателя и плавно потегли, едва тогава въздъхна с облекчение.

Но после ахна, защото друга кола сви зад ъгъла, профуча край тях с черни неясни очертания, после спря до бордюра, където те бяха паркирали преди това.

— Какво е това, по дяволите? — промърмори Ева и намали. Клеър се обърна да погледне.

— Лимузина — каза тя. Дори не подозираше, че в Морганвил има лимузини, но после се сети за погребални агенции и погребения и я побиха тръпки. Знае ли човек, може би в Морганвил има повече лимузини от всеки друг град в Тексас...

Но тази кола не бе част от шествие. Голяма, черна и лъскава като гръб на хлебарка, и докато кадилакът продължаваше напред, Клеър видя, че от колата слиза униформен шофьор и отива до задната врата.

— Кой е? — попита Ева. — Можеш ли да видиш?

Шофьорът помогна на една жена да слезе. Дребна, не по-висока от Клеър, прецени тя. Бледа, с бяла или руса коса, която блестеше на уличното осветление. Бяха твърде далеч, за да може Клеър да ги огледа добре, но си помисли, че жената изглежда... тъжна. Тъжна и безучастна.

— Не е много висока, с бяла коса и някак елегантна.

Ева сви рамене.

— Не съм я виждала, но повечето вампири не общуват с обикновените хора. Както гостите на „Хилтън“ не пазаруват в „Уол-Март“.

Клеър изсумтя. Когато Ева зави на ъгъла, видя жената да стои пред вратата на кафенето и Оливър да ѝ отваря. Брандън не се виждаше. Клеър се зачуди дали Оливър вече го е изпратил, или го е задържал, за да им даде преднина.

— Как го прави Оливър? — попита тя. — Искам да кажа, защо просто не го...?

— Убият? Де да знаех. Преди всичко е голям куражлия — каза Ева и когато минаваше под уличните лампи, светлината осветяваше лицето ѝ. — Видя ли как скастри Брандън одева? Колко презрително се отнесе. Невероятно. Всеки друг би бил мъртъв преди зазоряване. Но на Оливър му се разминава.

Което още повече изостри любопитството на Клеър за причината. Или поне за начина, по който го правеше. Ако на Оливър му се разминава, може би и на други би могло. Може би и други хора са опитвали, но са свършвали като донори на органи.

Клеър се обърна напред и потъна в мисли, а Ева караше през тихите улици към вкъщи. Една полицейска кола патрулираше в странична улица и на нея ѝ мина през ума, че в Морганвил търсят не толкова престъпници, колкото потенциални жертви.

Първо си помисли, че е толкова уморена, та си въобразява разни неща — случва се, когато не си доспиваш, виждаш призраци в огледалата и призрачни лица по прозорците, — но тогава забеляза

нещо, което се движеше бързо в светлината на уличната лампа. Нещо бледо.

— Следят ни — промълви Ева мрачно. — По дяволите.

— Брандън? — Клеър се опита да огледа улицата от двете страни, но Ева натисна газта и продължи по-бързо.

— Не е Брандън, а и той няма да си изцапа зъбите лично...

Изведнъж на десетина метра пред тях изскочи някой.

И двете изпищяха, а Ева натисна спирачките. Клеър залитна напред, но коланът се стегна и така я спря, че когато раната от изгореното място на гърба ѝ се удари в седалката, тя за малко не припадна от болка. Но болката отстъпи, изместена от страха, защото колата бе спряла в тъмна улица и подпрял ръце на капака, там стоеше вампир.

Хилеше се и показваше много, много зъби.

— Клеър! — Ева изкрещя. — Не го гледай! Недей!

Твърде късно. Клеър го бе погледнала и нещо в главата ѝ омекна. Страхът изчезна. Както и здравият ѝ разум. Тя се протегна към ключалката на вратата, но Ева се хвърли към нея и я сграбчи за ръката.

— Не! — изпищя тя и продължи да я държи, като в същото време даде на заден ход и замириса на изгоряла гума. Не стигна далеч. Друг вампир излезе и препречи улицата. Този беше висок, грозен и стар. Същото изобилие от лъскави зъби. — О, боже...

Клеър продължаваше да се мъчи с ключалката на вратата. Ева изломоти нещо, за което определено родителите на Клеър биха я наказали вкъщи, отново натисна спирачките и каза:

— Клеър, мила, ще боли... — после бутна Клеър напред и я удари по изгореното място.

Клеър изпищя толкова силно, че можеше да заглуши воя на кучетата през три щата, и почти припадна, но спря да се опитва да излезе от колата. Дори двамата вампири, които изведнъж се бяха озовали до вратата на колата, трепнаха и се отдръпнаха.

Ева даде газ. В полунесвяст от горещата пулсираща болка в гърба, Клеър чу шум, сякаш железни нокти стържат по черна дъска. После шумът спря и те се понесоха с бясна скорост в нощта.

— Клеър? Клеър? — Ева я буташе по другото рамо, по онова, което не бе залято с киселина. — О, боже, съжалявам! Аз просто... той искаше да те накара да отвориш вратата, а аз не можех... Извинявай!

Уплахата още я изгаряше, но Клеър успя да кимне и леко да се усмихне. Беше разбрала. Винаги се бе чудила как, по дяволите, във филмите някой може да е толкова глупав, че да отвори врата на страховитите лоши вампири, но сега знаеше. Наистина знаеше.

Понякога просто нямаш избор.

Ева се задъхваше и плачеше неудържимо.

— Мразя това — изхлипа тя и удари няколко пъти с ръка по волана. — Мразя този град! Мразя и тях!

Клеър разбра. Тя също започваше да ги мрази истински.

11

Шейн стоеше на вратата, готов да действа, когато колата на Ева изскърца и спря. Може би още бе ядосан, но това нямаше да му попречи да участва в хубав бой. Ева трескаво му направи знак да си остане там, където бе безопасно, и огледа улицата във всички посоки.

— Виждаш ли нещо? — тревожно запита тя Клеър. Клеър поклати глава, още й се гадеше. — По дяволите! Знаеш упражнението, нали? Бягай през глава! Без да спираш!

Клеър с мъка отвори вратата, измъкна се бързо от колата и хукна по тротоара. Чу зад нея да се затръшва другата врата и бягащи стъпки. Дежа вю, помисли си тя. Сега им липсваше само Брандън да се появи отнякъде и да се държи като глупак...

Едва не блъсна Шейн, като профуча през прага, той се дръпна от пътя й навреме, пропусна я да мине, после сграбчи Ева и я дръпна вътре, като затръшна и заключи вратата след нея.

— Трябва да си намериш по-добра работа — каза той. Ева избърса размазания си грим с опакото на ръката и му хвърли гаден поглед.

— Аз поне имам работа!

— Каква? Професионален донор на кръв ли? Защото в това ще се превърнете, ако...

Клеър се обърна, озова се срещу вампир и се разкреця с всичка сила.

* * *

Е, добре, не бе вампир. Това се изясни след около трийсетина секунди от факта, че Шейн се запревива от смях, вампирът също се разпищя, свит от уплаха, и от думите на Ева, която бе смутена и изненадана.

— Миранда! Какво, по дяволите, правиш тук, мила?

Вампирът — тоест тя само приличаше на вампир, поправи се Клеър сега, когато сърцето ѝ не биеше вече с космическа скорост и видя, че заблудата се дължи повече на грим и драматична ситуация, отколкото на природна даденост — бавно свали ръце и нерешително погледна Клеър през силно гримираните си в черно мигли и издаде едно „О!“ с начервените си устни.

— Трябваше да дойда — обясни тя. Гласът ѝ бе плътен и развълнуван. — О, Ева! Имах ужасно видение! Имаше кръв и смърт и се отнасяше за теб.

Ева не се впечатли. Въздъхна, обърна се към Шейн и каза:

— Ти си я пуснал? Мислех, че я мразиш?

— Не можех да я оставя навън, нали? Все пак е от плът и кръв. Освен това ти е приятелка.

От погледа, който Ева хвърли на Шейн, излизаше, че „приятелка“ е доста пресилено.

Миранда се усмихна на Шейн леко налудничаво. Хубава работа, помисли си Клеър, подразнена и отвратена, като продължаваше да се опитва да попречи на избухването на грандиозен скандал. Момичето бе високо и слабо, кльощавите ѝ крака стърчаха от късата черна кожена пола. Бе силно гримирана, с дежурната боядисана черна коса, късо подстригана около продълговатото бледо лице. На китките и около врата ѝ с маркер бяха нарисувани размазани кръстове.

Миранда изведнъж се обърна и погледна към тавана. Ужасена, закри устата си с ръце, а Клеър забеляза, че червилото ѝ не се размаза.

— Тази къща — възкликна тя. — О, боже! Толкова е необикновена. Не усещате ли?

— Мира, ако искаше да ме предупредиш за нещо, можеше да се обадиш — рече Ева и я поведе към дневната. — Сега трябва да мислим как да те върнем вкъщи. Честно, нямаш ли малко ум в главата? Не си чак толкова глупава!

Когато Миранда седна на дивана, Клеър забеляза на врата ѝ още нещо — синини. А по средата се виждаха две незараснали червени дупчици. Ева също ги забеляза, примигна и погледна първо Шейн, след това Клеър.

— Мира — запита тя внимателно и извъртя брадичката ѝ на една страна. — Какво ти се е случило?

— Нищо — сопна се Миранда. — Всичко. Наистина трябва да опиташ. Точно както си го представях, и за миг виждах, наистина виждах...

Ева я пусна, сякаш се бе опарила.

— Позволила си на някой да те ухапе?

— Само на Чарлс — каза Миранда. — Той ме обича. Но Ева, трябва да ме изслушаш, сериозно е. Опитях да звънна, но никой не отговори, и тъй като бях сънувала този ужасен сън...

— Мислех, че става въпрос за видение — обади се Шейн.

Бе последвал Клеър в стаята и сега стоеше до нея със скръстени ръце. Тя почувства как от близостта му част от гнева и напрежението ѝ се изпаряват, макар той да не я гледаше. *Да, Клеър, мечтай си. За него си като мебел. Може би ти трябва някое курвенско червило и малко подпънки в сутиена.*

— Остави я, Шейн, преживяла е нещо ужасно... — Ева изведнъж се сети със закъснение, че и Шейн го чакаше това, което Миранда бе преживяла, ако не успеят да анулират сделката с Брандън. — Добре, видението. Какво видя, Мира?

— Смърт. — Миранда изрече думата с тихо задоволство, като се наведе напред и се залюля. — О, той се съпротивляваше, не го искаше, не искаше подаръка, но... имаше кръв. Много кръв. И издъхна... точно тук. — Тя протегна ръка и посочи едно място на покрития с килим под.

Клеър осъзна, че момичето говори вероятно за Майкъл и я обзе ужас.

— За Шейн ли говориш? Бъдещето на Шейн ли виждаш? — попита Ева. Звучеше изплашено, но пък бяха преживели ужасяваща вечер. И си бе в реда на нещата да се тревожи за Шейн.

— Тя не може да предсказва бъдещето — заяви Шейн категорично. — Измисля си някакви глупости. Нали, Мира?

Миранда не отговори. Тя изви глава и пак погледна към тавана. Клеър бе обзета от страховитото усещане, като осъзна, че Миранда гледа точно към мястото, където се намираще тайната стая. Знаеше ли за нея? Как бе научила?

— Къщата — повтори тя. — Тази къща е толкова необикновена. Някак не се връзва, да знаете.

По стълбите се чу скърцане, Клеър вдигна поглед и видя, че Майкъл слиза при тях, бос, както винаги.

— Да — каза той, — това не е единственото, което не се връзва. Ева, какво прави тя тук, по дяволите?

— Не питай мен! Шейн я е пуснал.

— Здравей, Майкъл — рече разсеяно Миранда. Продължаваше да се взира в тавана. — Тази е нова. — Тя посочи Клеър.

— Да. Това е Клеър. — Не ѝ се бе притекъл на помощ, когато изпищя, и Клеър се зачуди защо. Може би не искаше да се вижда с Миранда, напълно го разбираше. Ако говорим за откачени и странни... дори Ева не бе сигурна как да се държи с нея.

Сети се, че не бе чул зловещото описание на Миранда за смъртта му. Може би така бе най-добре.

— Клеър — прошепна Миранда и внезапно я погледна. Имаше бледосини, много странни очи. Сякаш виждаха през нея. — Не, не е тя. Не е заради нея. Нещо друго е. Има нещо необикновено в тази къща. Нещо нередно. Трябва да гадая на карти.

— Какво, по дяволите? — запита Шейн. Миранда сграбчи ръката на Ева, скочи и на практика я завлече до стълбите. — Е, това вече е прекалено. Ева?

— Хм, спокойно, всичко е наред — извика Ева, докато Миранда едва не изтръгна ръката ѝ от рамото. — Просто иска да гледа на карти Таро или нещо такова. Всичко е наред. Ще я върна скоро. Минутка!

Майкъл кимна.

— В миналото не беше чак толкова ужасна — каза той.

— Предполагам, че се дължи на тоя Чарлс, за когото говори — каза мрачно Шейн. — Трябваше да се сетя, че ако някой има кръвопиец за любовник — каза Шейн иронично, — то това ще е някоя смахната като Миранда. Трябваше да я отпратя да си върви. Вероятно ще ѝ хареса още някое ухапване.

— Тя е още дете, Шейн, — възрази Майкъл. — Но колкото по-скоро я махнем от тук, толкова по-добре ще се почувствам. Тя кара Ева да се притеснява.

Ева? Но Ева не вярва на тия глупости, нали? Клеър почти бе убедена, че всичко се свежда просто до странни дрехи, под които Ева си е нормално момиче, а готическата част е само поза. Наистина ли вярваше на видения, на гледане на кристална топка и на карти Таро? Магията е криворазбрана наука, припомни си тя. Или пък, от друга страна, просто глупави приказки.

Двете момчета погледнаха Клеър.

— Какво? — попита тя. — А, между впрочем, аз съм добре, благодаря, че попитахте. Само няколко вампири ме преследваха. Нищо особено.

— Казах ти да не ходиш — сопна се Шейн и сви рамене. — И така, кой ще изгони Миранда?

Загледаха продължително Клеър и тя схвана, че това май се превърна в нейна задача. Може би, защото е нова и не познава Миранда, а и е момиче. Майкъл бе твърде учтив, за да я помоли да си отиде. Шейн... — Не можеше да каже какво чувства Шейн, но знаеше, че иска тя да изчезне от къщата.

— Добре. Аз ще отида.

— Това момиче наистина е умно — каза Шейн на Майкъл, без да се усмихва, когато тя пое по стълбите.

— Да — съгласи се Майкъл. — Това ѝ харесвам на Клеър.

* * *

Вратите на всички спални бяха затворени, с изключение на спалнята на Ева, откъдето се прокрадваше мъждукаща светлинка и осветяваше лакирания дървен под. На Клеър ѝ замириса на изгорял кибрит. Палеха свещи.

Ох, наистина не искаше да го прави. Ами ако просто продължи по коридора към стаята си и заключи вратата?

Пое дълбоко въздух и огледа стаята с пресилена усмивка. Ева палеше свещите и... Боже! Колко много свещи бяха разположени навсякъде. Големи дълги черни свещи, лилави и сини също. Нямахте в пастелни цветове. Леглото бе покрито с черен атлаз, пиратски флаг с череп и кости висеше над него като развяваща се табла на креват. Отвсякъде висяха коледни лампички — не, всъщност не бяха коледни лампички. Тикви от Все светии, и призраци, и черепи. Хем весело, хем откачено.

— Хей — извика Ева, като дори не вдигна поглед от голямата черна свещ, която палеше. — Влизай, Клеър. Мисля, че с Миранда не се запознахте както трябва.

Не, ако не броим писъците и бягството.

— Здравсти — каза тя неловко.

Не знаеше къде да си сложи ръцете. Миранда сякаш не забелязваше и не обръщаше внимание. Нейните ръце бяха във въздуха и галеха някаква невидима котка. Шантаво. Колкото повече Клеър гледаше това момиче, толкова малко изглеждаше то — със сигурност по-малко от Ева. Може би по-малка и от самата Клеър. Може би всичко бе само шега, освен ухапването. Това бе нещо много сериозно.

— Ъъ, Ева? Мога ли да поговоря с теб за момент? — помоли Клеър.

Ева кимна, отвори един черен шкаф и извади черна лакирана кутия. Когато я отвори, се видя, че вътрешността ѝ е кървавочервена. В нея имаше черен копринен пакет, а когато Ева го отвори, се оказа тесте карти Таро.

Карти Таро.

Ева ги подържа за кратко между дланите си, после цепи тестето няколко пъти и го подаде на Миранда.

— Ей сега се връщам — каза тя и излезе в коридора с Клеър, затваряйки вратата след себе си. Преди Клеър да каже нещо, Ева вдигна ръка. Не искаше да погледне Клеър в очите. — Момчетата ли те пратиха? — Клеър кимна, а тя промърмори: — Страхливци, и двамата. Хубаво. Искат тя да си върви, нали?

— Ами... да. Така мисля. — Клеър се полюшваше неспокойно напред-назад. — Тя е малко... откачена.

— Миранда? Да, откачена е. Но също така има и дарба — каза Ева. — Тя вижда разни неща. Знае разни неща. Шейн е наясно. Тя му каза за пожара преди... — Ева поклати глава. — Няма значение. Ако е дошла чак до тук в тъмното, нещо не е наред. Трябва да се опитам да открия какво.

— Е... не можеш ли просто... да я помолиш?

— Миранда е екстрасенс — обясни Ева. — Не е толкова просто, не може просто ей така да познае. Трябва да работиш с нея.

— Но тя не познава бъдещето, нали? Не вярваш на това, нали? — *Защото ако вярваш, помисли си Клеър, си по-луда, отколкото предполагагах, когато те видях за пръв път.*

Накрая Ева я погледна в очите. Беше ядосана.

— Напротив. Вярвам, а за умно момиче си много глупава, ако не разбираш, че науката не е свършена. Случват се разни неща. Неща,

които физиката и математиката и глупостите, които се измерват в лабораториите, не могат да обяснят. Хората не са просто закони и правила, Клеър. Те са... искрици. Искрици от нещо красиво и голямо. И някои от искриците блестят по-ярко, като Миранда. — Ева пак отмести поглед, очевидно се чувстваше неудобно. Но не толкова неудобно, колкото Клеър, защото това бе... леле. Град на хаховци! — Оставете ни сами за малко. Добре съм.

Тя се върна в стаята и затвори вратата. Не я затръшна силно. Клеър едва преглътна, пламнала цялата, и като съжаляваше, че момчетата я бяха накарали да направи това, бавно заслиза по стълбите. Майкъл и Шейн си седяха на дивана и играеха видеоигра, отворените им бири бяха на масата пред тях. Ръгаха се с лакти, докато управляваха състезателните си коли по завоите на екрана.

— Не е съвсем законно — каза Клеър и седна на стъпалата. — Бирата, имам предвид. Тук никой не е на двайсет и една.

Майкъл и Шейн се чукнаха с бутилките. Честно казано, бе детинско.

— На здраве за престъплението — каза Шейн и надигна бутилката. — Хей, това беше подарък за рождения ден. Два пакета по шест бири. Изпили сме само по една, така че остави ни на мира. Обзалагам се, че в Морганвил се падат най-много алкохолици на глава от населението по целия свят.

Майкъл спря играта.

— Ще си тръгва ли вече?

— Не.

— Ако започне да ми обяснява, че ще срещна висока мургава непозната, изчезвам — каза Шейн. — Искам да кажа, че момичето е смахнато, не искам да съм лош, но, боже! Тя наистина вярва в тия неща. И почти е убедила и Ева.

Не беше само почти, но Клеър нямаше да им каже. Просто си седеше там, като се опитваше да не мисли твърде много за... за плановете да измъкне Шейн от сделката, което ѝ се струваше възможно в кафенето, но не толкова осъществимо сега. Замисли се за болката в гърба. Замисли се за отчаянието в погледа на Ева, която бе уплашена. А Клеър не знаеше как да ѝ помогне, защото и тя бе уплашена почти до смърт.

— Тя гледаше към тайната стая — обади се Клеър. — Когато стоеше тук долу, гледаше точно към нея.

Майкъл и Шейн я погледнаха. Два чифта очи, и двата гузни и изплашени. След това и двамата свиха рамене и грабнаха бирите си.

— Съвпадение — каза Майкъл.

— Случайно съвпадение — съгласи се Шейн.

— Ева каза, че Миранда е имала някакво видение за теб, Шейн, когато...

— Хайде пак! Виж, тя спомена, че имала видение как къщата гори, но го каза по-късно, и дори да е имала такова видение, от него нямаше никаква полза. — Шейн бе стиснал зъби. Един мускул потрепваше на челюстта му. Натисна едно копче да пусне отново играта и от тонколоните на телевизора се разнесе шум от улично движение, което отне всякаква възможност за разговор.

Клеър въздъхна.

— Лягам си.

Но не си легна. Бе уморена, нервна и изпитваше болка, а умът ѝ бе ангажиран да премисля разни неща.

Накрая сбута Шейн и седна до него на дивана, докато той и Майкъл продължиха да играят, да играят...

— Клеър. Събуди се. — Тя премигна и осъзна, че главата ѝ е на рамото на Шейн, а Майкъл не се виждаше никъде. Първата ѝ мисъл бе: *О, боже, да не би да ми текат лиги?* А втората, че не бе осъзнала, че е толкова близо и се бе сгушила в него. Третата беше, че макар мястото на Майкъл на дивана да бе празно, Шейн не се бе преместил. И той я гледаше с топъл, приятелски поглед.

О, колко беше хубаво.

След малко я обзе голямо неудобство и тя се дръпна. Шейн се прокашля и също се отдръпна.

— Трябва да поспиш малко — каза той. — Изтощена си.

— Да. Колко е часът?

— Три сутринта. Майкъл приготвя нещо за хапване. Искаш ли нещо?

— Ами-и-и... не. Благодаря. — Стана от дивана, но не ѝ се искаше да си тръгне, а остана да стои там глупаво, защото той още се усмихваше, а на нея това ѝ харесваше. — Кой спечели?

— Коя игра?

— Ох, май съм спала известно време.

— Не се тревожи. Не позволихме зомбитата да те вземат. Този път усмивката му бе определено лукава. От това цялото тяло на Клеър пламна. — Ако искаш да поостанеш, можеш да ми помогнеш да му сритам задника.

На масата пред Шейн седяха не една, а цели три празни бирени бутилки. И три пред мястото на Майкъл. Нищо чудно, че Шейн още й се усмихваше и изглеждаше толкова дружелюбен.

— Зависи каза тя. — Мога ли да си взема една бира?

— По дяволите, не.

— Защото съм на шестнайсет? Стига, Шейн.

— Пиенето убива мозъчните клетки, глупачке. И още нещо. Ако ти дам една, ще има една по-малко за мен. — Шейн се чукна по челото. — Мога да смятам.

Тя имаше нужда от една бира, за да остане тук до него, защото се страхуваше, че ще направи или ще каже нещо глупаво, а ако пийне малко алкохол, грешката няма да е нейна, нали? Но тъкмо се канеше да отвори уста да го убеждава, когато Майкъл излезе от кухнята с пакетче чипс със сирене. Шейн грабна цяла шепа и ги напъха в устата си.

— Клеър иска бира — промърмори той с пълна уста.

— Клеър трябва да си ляга — каза Майкъл и се отпусна на дивана. — Отмести се, човече. Не те харесвам чак толкова.

— Задник. Вчера каза друго.

— Цуни ме.

— Искам още една бира.

— Не ти се полага. Това е подарък за моя рожден ден, не за твоя.

— О, това е подло. Ти наистина си задник и точно заради това съвсем ще те разбия.

— Мечти, мечти — Майкъл погледна Клеър. — Още ли си тук? Няма бира за теб. Няма да покварявам непълнолетна.

— Но и ти си непълнолетен — изтъкна тя. — Поне що се отнася до бирата.

— Да, и знаеш ли какво? — Шейн скочи. — Много по-гадно е да си възрастен, който е убил някого, от това да искаш една бира. Всички са задници.

— Сериозно, човече, много бързо те хвана. Само от три бири? Приятелката ми от гимназията носеше повече на пиене.

— Твоята приятелка от гимназията... — Шейн рязко спря, без да довърши изречението, и целият се изчерви. Каквото и да е било, не ще да е било хубаво. — Клеър, изчезвай от тук. Изнервяш ме.

— Задник! — озъби се тя и тръгна по стълбите, преди да я улучи с възглавницата, която бе грабнал. Възглавницата се удари в стената зад нея и падна в подножието на стълбите. Тя се смееше, но спря, когато на най-горното стъпало сянка препречи пътя ѝ към коридора.

Ева. И Миранда, която изглеждаше по-шантаво от всякога.

— Миранда си тръгва! — извика Клеър към дневната. Което не беше добро хрумване, защото Ева изглеждаше разстроена, а Шейн беше пиан и щеше да позволи на някакво изперкало хлапе, което се вълнува от вампири, да си отиде вкъщи само.

— Миранда няма да си ходи — каза Ева и затропа надолу по стълбите, а Миранда се носеше след нея като черно-бял призрак. — Миранда ще прави сеанс.

На долния етаж в дневната тя чу Майкъл да казва с искрен ужас:

— О, по дяволите!

12

Ева бе толкова настоятелна, че дори Шейн, на три бири, не можа да ѝ откаже. Майкъл не каза нищо, просто наблюдаваше Миранда с поглед, доста ясен за човек, изпил същото количество бира като Шейн. Докато Ева разчисти масата и постави една черна свещ в средата, Клеър нервно кършеше ръце, като се опитваше да привлече вниманието на Майкъл. Когато успя, тя само с помръдване на устни попита: *Какво ще правим?*

Той сви рамене. Значи нищо, помисли тя. Е, все пак само Ева вярва на тези неща. Предполагаше, че това няма да им навреди.

— Добре — каза Ева и настани Миранда на един стол в края на масата. — Шейн, Майкъл, Клеър — сядайте.

— Това са глупости — каза Шейн.

— Моля те. Просто го направи. — Ева изглеждаше напрегната. И изплашена. Каквото и да са правила с Миранда с картите Таро в стаята ѝ, то наистина я бе разтревожило. — Направете го заради мен.

Майкъл седна на стола в другия край на масата, колкото се може по-далеч от Миранда. Клеър седна до него, а Шейн се настани от другата му страна, като остави Ева и Клеър най-близко до Миранда, която така трепереше, сякаш щеше да получи припадък.

— Хванете се за ръце — нареди Ева и взе лявата ръка на Миранда, после хвана Шейн за дясната. Тя погледна Клеър, която я последва като хвана Миранда за другата ръка и взе ръката на Майкъл. Останаха само Шейн и Майкъл, които се спогледаха и свиха рамене.

— Какво пък толкова — каза Майкъл и хвана ръката на Шейн.

— О, боже, момчета, не проявявайте хомофобията си. Не става въпрос за вашата мъжественост, а за...

— Мъртъв е! Виждам го!

Клеър се стресна, когато Миранда направо изкрещя. Всички около масата замръзнаха. Дори Шейн. А после едва сдържаха налудничавото си желание да се изкикотят... Клеър го направи, а

виждаше как се тресат и раменете на Шейн. Ева прехапа устни, в очите ѝ се появиха сълзи.

— Някой е умрял в тази къща! Виждам го, виждам тялото му да лежи на пода... — Миранда изстена и се замята на стола си, като се въртеше насам-натам — Не е свършило. Никога не свършва. Тази къща няма да позволи да свърши.

Клеър не се сдържа и погледна Майкъл, който гледаше Миранда със студени и присвити очи. Стискаше здраво ръката на Клеър. Когато тя понечи да каже нещо, той я стисна още по-силно. Добре. Ще мълчи.

Миранда обаче не млъкваше.

— Има призрак в тази къща! Един тревожен дух!

— Тревожен дух? — шепнешком повтори Шейн. — Това да не е любезната фраза за вбесен? Нали знаеш, нещо като немъртвия американец?

Миранда отвори очи и намръщено го погледна.

— Някой вече е умрял — обяви тя. — Точно тук. Точно в тази стая. Духът му обитава това място и е силен.

Всички се спогледаха. Майкъл и Клеър избягваха да се погледнат в очите, но Клеър почувства как не ѝ достига въздух и сърцето ѝ бясно препуска. Тя говореше за Майкъл! Знаеше ли? Как е възможно?

— Опасно ли е? — попита Ева напрегнато.

Клеър едва не се задави.

— Не мога да кажа. Много е мрачно.

Шейн рече:

— Така! Мъртвец се разхожда, но не можеш да кажеш дали е опасен, защото е мрачно? Нещо друго?

Клеър отново трябваше да сподави напушилия я смях. Лицето на Миранда се изкриви в мъчителна и неприятна гримаса.

— Пожар — каза тя. — Виждам пожар. И някой, който пици в пламъците.

Шейн дръпна ръцете си от Ева и Майкъл, блъсна стола си назад и каза:

— Добре, стига толкова. Аз напускам. Организирайте си екстрасенските забавления другаде.

— Не, чакай! — каза Ева и го сграбчи. — Шейн, чакай, тя видя същото и в картите...

Той се дръпна.

— Тя вижда, каквото ти искаш! А вниманието ѝ доставя удоволствие, в случай че не си забелязала! И е гадже на вампир!

— Шейн, моля те! Поне я чуѝ!

— Чух достатъчно. Кажѝ ми кога искате да започнете с почукването по масата и със спиритическата дъска — те са много по-забавни. Можем да извикаме десетгодишни да ни покажат как става.

— Шейн, чакаѝ! Къде отиваш?

— Лягам си — сопна се той и пое по стълбите. — Лека ноц.

Клеър още държеше ръката на Майкъл и тази на Миранда. Тя пусна и двамата, бутна стола си и тръгна след него. Чу вратата му да се затръшва, преди да стигне последното стъпало, затича се по коридора, после заудря с юмрук по вратата. Не последва отговор, отвътре не се чуваше никакво движение.

Тогава забеляза, че картината на стената в коридора бе накриво и я премести, за да погледне копчето под нея. Нима бе...?

Ами да!

Поколеба се за момент, после натисна копчето. Част от отсрещната стена на коридора се отвори и от там лъхна студен въздух. Тя бързо се вмъкна вътре, дръпна вратата след себе си и тръгна по стълбите.

Шейн лежеше на дивана, праметнал крака върху страничната дървена облегалка, и бе закрил очите си с ръка.

— Върви си — каза той. Клеър приседна на дивана до него, защото гласът му не звучеше добре. Той бе тих и малко задавен. Ръката му трепереше. — Сериозно говоря, Клеър, върви си!

— Когато ме видя за пръв път и аз плачех. Не трябва да се срамуваш.

— Не плача — каза той и отмести ръката си. Не плачеше. Очите му бяха искрящи, сухи и гневни. — Не мога да понасям да се преструва, че знае. Тя бе приятелка на Лиса. Ако наистина е знаела, трябваше да се постарее повече.

Клеър прехапа устни.

— Искаш да кажеш, че тя... — дори не можа да го изрече. *Искаш да кажеш, че се е опитвала да ти каже?* Но той не би могъл да си признае, ако наистина му бе казала. Ако я бе послушал... може би сестра му нямаше да е мъртва.

Не, Клеър не би могла да изрече това. И той не би искал да го чуе.

Вместо това тя просто се протегна и хвана ръката му. Той се загледа в заключените им пръсти, въздъхна и затвори очи.

— Пиян съм и съм ядосан. Точно сега не съм най-добрата компания. Боже, родителите ти ще убият всички ни, ако разберат нещо.

Тя не каза нищо, защото си беше абсолютно вярно. А и не искаше да мисли за това. Просто искаше да си седи тук в тихата спокойна стая, в която времето бе спряло, и да бъде с него.

— Клеър? — Гласът му бе по-тих и леко сънлив. — Не го прави пак.

— Какво да не правя?

— Не излизай навън, както тази вечер. Не и през нощта.

— Няма, ако и ти не го правиш.

Той се усмихна, но не отвори очи.

— Да не излизам на срещи? Какво е това, къщата на Биг Брадър? Все пак не се върнах в Морганвил да се крия.

Любопитството ѝ изведнъж се събуди.

— Защо се върна?

— Майкъл. Казах ти. Той ме извика и аз дойдох. Заради това, което направи за мен. — Усмивката на Шейн изчезна. Вероятно в момента си спомняше как Майкъл не отговори на телефонните му обаждания и не дойде в болницата. Не го подкрепи.

— Не е само това — каза тя. — Иначе досега да си изчезнал нанякъде.

— Може би — въздъхна Шейн. — Зарежи това, Клеър. Не ти трябва да разследваш всички тайни тук. Не е безопасно.

Тя се сети за Майкъл. За погледа, който хвърли на Миранда по време на сеанса.

— Да — съгласи се тя. — Не ми трябва.

* * *

Говориха с часове, нищо съществено, — но със сигурност не за вампири, за умиращи в пожар сестри, или пък за виденията на Миранда. Шейн се потопи в теми, които Клеър определяше като

класика за момчетата: спорове по въпроса дали Супермен може да победи Батман (класическия Батман или лошия Батман?), филми, които харесват, филми, които мразят. Клеър го пробва на тема книги. Бе пренебрегнал класиците, но кой ли ги чете? (Тя ги четеше, но си беше особнячка.) Падаше си по страшни истории. По това също си приличаха.

В малката стая времето сякаш беше спряло. Разговорът вървеше леко, непринудено, като постепенно замираще, а минутите и часовете се нижеха. Започна да ѝ се доспива, стана ѝ студено и тя придърпа едно вълнено одеяло от облегалката на стола до нея, зави раменете си и бързо заспа на пода, подпряла гръб на канапето, където лежеше Шейн.

Събуди се рязко, когато канапето изскърца, и осъзна, че Шейн става. Той примигна, прозя се, приглади косата си, (която придоби много забавна форма) и си погледна часовника.

— О, боже, рано е — изпъшка той. — По дяволите. Е, поне първи ще се пъхна в банята.

Клеър скочи на крака.

— Колко е часът?

— Девет — каза той и отново се прозя.

Тя се пресегна през Шейн, натисна скритото копче, втурна се край него към вратата, като по пътя се сети да хвърли одеялото.

— Хей! Пу първи в банята! Сериозно говоря!

Не се притесняваше толкова за банята, колкото за това да не я хванат. Все пак бе прекарала цялата нощ с момче. Момче, което бе пило. Сети се, че всичко това бе и нарушение на правилата в къщата и Майкъл ще откачи, ако разбере. Може би... може би Майкъл бе твърде погълнат от онова, което Миранда разказа, за да се тревожи за тях двамата, а трябваше да признае, че Миранда знаеше точно за какво говори.

Но не и точно за кого става въпрос.

Е, Майкъл отново бе станал безтелесен в светлината на настъпващия ден, така че поне можеше да не се тревожи, че ще налети на него. Но трябваше да реши какво ще прави със занятията. Това бе най-лошата учебна седмица през живота ѝ и тя усещаше, че положението няма да се оправи, ако не вземе бързи мерки. Шейн бе сключил сделка с дявола, струваше си да се възползва от нея, докато не

намери начин да я отмени. Моника и момичетата ѝ нямаше да я преследват, не и със смъртоносна цел. Така че нямаше причина да не си замъкне задника на занятия.

Тя грабна дрехите си и се шумугна в банята точно когато Шейн, който все още се прозяваше, се измъкна от тайната стая.

— Аз първи заплюх да ползвам банята! — каза той и почука на вратата. — Първи! Мамка му, момичетата никога не спазват правилата...

— Извинявай, но трябва да отида на занятия! — Тя пусна душа и съблече старите си дрехи за отрицателно време. Наистина трябваше да си изпере джинсите, а и ѝ бе останал само един последен чифт чисто бельо.

Клеър се мушна под душа и бързо излезе от там, като се надяваше водоустойчивата превръзка на гърба ѝ да издържи (и тя наистина издържа). След по-малко от пет минути вече се опитваше да придаде обем на мократа си коса, мушна се край Шейн задъхана и забързана, грабна раницата си и натъпка книгите вътре.

— Къде, по дяволите, си тръгнала? — запита я той от вратата.

Сега не звучеше сънливо. Тя закопча ципа на раницата, метна я на рамото, което не я болеше, и се обърна към него, без да отговаря. Той се бе облегнал на рамката на вратата, с кръстосани ръце и наклонена глава.

— О, сигурно се шегуваш. Какво искаш, да умреш ли? Наистина ли искаш да те блъснат и пак да полетиш по стълбите?

— Ти склучи сделка. Те няма да ме преследват.

— Не бъди глупава. Остави това на специалистите. Наистина ли мислиш, че не могат да измислят нещо и да заобиколят сделката?

Тя тръгна към него, като го гледаше в лицето. Изглеждаше страшно висок. И едър, и ѝ пречеше.

А на нея не ѝ пукаше.

— Ти склучи сделка — каза тя — и аз отивам на занятия. Моля те, махни се от пътя ми.

— Моля те? По дяволите, момиче, трябва да се научиш как да се вбесяваш или...

Тя го блъсна. Беше глупаво и той бе достатъчно силен, за да не помръдне, но елементът на изненада бе в нейна полза и това го накара да отстъпи няколко крачки. Бе вече на вратата и излизаше с обувки в

ръка. Нямаше намерение да спира и да му дава друга възможност да се грижи за нейната сигурност и удобство.

— Хей! — Той я хвана, сграбчи я за ръката и я завъртя. — Нали каза, че няма...

— През нощта — отвърна тя и се обърна, за да слезе по стълбите. Той я пусна... и тя се подхлъзна. За един ужасяващ миг загуби равновесие, залитна на ръба на стълбите, после топлите ръце на Шейн я хванаха през раменете и я спряха.

Той я задържа така за няколко секунди. Тя не се обърна, защото ако се бе обърнала, щеше...

Не знаеше какво щеше да стане.

— До скоро — тя преглътна и слезе по стълбите възможно най-бързо с разтреперани крака.

Сутрешната жега бе като пещ, само дето липсваше миризмата на вкусна храна. На улицата имаше няколко души. Една жена буташе бебешка количка и докато Клеър седеше на земята и обуваше изтърканите си маратонки, за момент с удивление осъзна този факт. Да гледаш деца в град като този! Къде им е умът на хората? Но си помисли, че деца се раждат навсякъде, независимо колко е ужасно. А около нежната малка китка на жената имаше гривна.

Бебето бе в безопасност, поне докато не навърши осемнайсет.

Клеър хвърли поглед към голата си китка, потръпна, и като тръгна към университета, прогони мислите от ума си.

* * *

Занятията не бяха интересни. Всъщност бяха ужасни. Лекциите бяха и по-дълги, и по-скупни, отколкото някога си бе представляла. Дори и преподавателите, от които бе очаквала да са забавни, се оказаха скучни и безинтересни. *Само тъпчем на едно място*, помисли си тя. Някои студенти напускат, други не. Не ги интересува дали ни учат на нещо, имат си свои проблеми.

Сега, когато вече се заглеждаше, откри, че всички носеха нещо на китките — жените гривни, а мъжете часовници. Не можеше да различи символите, но това нямаше значение. Трябваше да открие това

подобие на азбука, може би някой е правил проучвания и е скрил резултатите на безопасно място, където вампирите няма да търсят.

Библиотеката е най-доброто място, реши тя. Отиде там след последното скучно занятие, като се оглеждаше за Моника, Джина, Дженифър или за някой, който проявява интерес към нея. Такъв нямаше.

Университетската библиотека бе огромна. И прашна. Дори библиотекарките на рецепцията сякаш бяха хванали паяжина. Това бе допълнително, макар и ненужно доказателство, че не следването, а преди всичко забавленията бяха основните занимания в ТПЮ.

Провери каталозите за книгите по рафтове и разбра, че книгите бяха подредени по десетичната система на Дюи, което си бе откачено, защото тя смяташе, че всички университети ползват системата за класификация на Конгресната библиотека. Провери списъците, като търсеше справочната литература и я откри в мазето.

Чудесно!

Тъкмо когато си тръгваше, обърна глава и пак погледна списъка. В него имаше нещо странно. Не можеше точно да определи какво...

Нямаше четвърти етаж. Не и в списъка, а системата на Дюи прескачаше от третия на петия етаж. Може би са кабинети, помисли тя. Или склад. Или място за експедиране на стоки. Или ковчези.

Но определено беше странно.

Пое по стълбите към мазето, после спря и извърна глава. Стълбите бяха старовремски, с масивни дървени перила и се извиваха под прав ъгъл по цялото си протежение.

Какво толкова, помисли си тя. Това са просто стълби. Винаги може да се престори, че се е загубила.

Щом напусна първия етаж, вече не чуваше нищо и никого. Бе тихо — не ѝ се искаше да го помисли — като в гроб. Опита се да изкачва стълбите тихо, дори спря да се опира на парапета, щом разбра, че оставя потни издайнически следи от пръстите си. Мина край дървената врата за втория етаж, после за третия. През обикновеното стъкло на прозореца не се виждаше никой.

На четвъртия етаж нямаше врата. Озадачена, Клеър спря и опипа стената. Нямаше врата, не се виждаха никакви тайнствени неща. Най-обикновена стена. Възможно ли бе да няма четвърти етаж?

Качи се до петия, мина между прашните стелажи до другите стълби и заслиза надолу. От тази страна имаше врата, но тя бе заключена, а прозорци нямаше.

Определено не бяха кабинети, реши тя.

Но не изключваше ковчези. По дяволите, противно бе да се страхуваш в библиотеката! Книгите не трябва да са страшни. Те трябва да помагат.

Ако бе някоя отракана мадама супер герой, щеше да отвори вратата с нокът или с нещо подобно. Но за беда не бе супер герой, а и си гризеше ноктите.

Не бе супер герой, но пък имаше други качества. Бе изобретателна.

Както си стоеше там, загледана в ключалката, изведнъж се усмихна.

— Приложни науки — каза тя и хукна по стълбите към първия етаж.

Трябваше да се отбие до лабораторията по химия.

* * *

— Е — каза асистентът, — ако наистина искаш да разбиеш брава, ти трябва нещо добро, като например течен хелий. Но той не се пренася лесно.

— Ами фреон? — попита Клеър.

— Не, не можеш да го получиш без разрешително. Това, което можеш да купиш, е с друг състав, не изстудява толкова, но пък не вреди на природата. По всяка вероятност пак няма да ти свърши работа.

— Течен азот?

— Същият проблем като при хелия. Труден за транспортиране.

— Жалко. Идеята бе страхотна — въздъхна Клеър.

Асистентът се усмихна.

— Да, така е. Знаеш ли, имам преносим съд с течен азот, който пазя за опити в час, но тези неща трудно се набавят. Много са скъпи. Не можеш да си ги купиш просто така. Съжалявам.

Той се отдалечи, замислен върху някакъв експеримент за докторантурата си, и бързо забрави за нея. Тя прехапа устни, загледа се след него и после бавно, много бавно се върна до вратата, която водеше към хранилището. По време на занятия тя стоеше отворена, за да може асистентът да влиза и излиза, когато му се наложи. Червени и жълти табелки предупреждаваха, че ще се разболееш от рак, ще се задушиш или ще умреш от нещо ужасно, ако отвориш вратата... но тя я отвори.

Вратата изскърца. Асистентът сигурно бе чул и тя замръзна като мишка пред дебнеща котка. Виновна.

Той не се обърна. Всъщност нарочно се отдалечи към редиците лабораторни маси и си остана с гръб към нея.

Тя тихичко въздъхна, промъкна се в стаята и се огледа. Мястото се поддържаше чисто, химикалите бяха с етикети с придружаващата информация за безопасност под всеки един. Бяха подредени по азбучен ред. Откри табелката за течния азот и видя един голям съд, който биеше на очи. До него имаше друг, като голям термос, с ремък за носене през рамо. Тя го взе, после прочете надписа, който гласеше: „Използвай защитни ръкавици“. Имаше и ръкавици. Пъкна един чифт в раницата, метна малкия съд на рамо и се измъкна от хранилището.

Библиотекарките даже не я погледнаха. Тя помахала, усмихна се и мина между рафтовете към задните стълби.

Вратата си бе, както я бе оставила. Тя нахлузи ръкавиците, отвори съда и откри някаква малка стоманена пипетка поставена на една дюза. Провери дали е на място, после отвори клапата, затаи дъх и започна да излива свръх охладена течност в ключалката. Не бе сигурна колко да използва, повечко бе за предпочитане пред недостатъчно, помисли тя и продължи да излива, докато външната страна на ключалката напълно замръзна. После затвори клапана и като си напомни да не сваля ръкавиците, дръпна рязко топката на вратата.

„Пук“! Прозвуча като изстрел от пистолет. Тя подскочи, огледа се и осъзна, че топката бе помръднала.

Бе отворила вратата.

Не ѝ оставаше друго, освен да влезе, но сега, когато вече можеше да я осъществи, идеята не ѝ се струваше толкова страхотна.

Защото... ако има ковчези? Или нещо по-ужасно?

Клеър пое дъх, за да се успокои, отвори вратата и внимателно се огледа наоколо.

Приличаше на склад. Картотека с папки. Купища кашони и дървени касети. Никой не се виждаше. *Страхотно!* помисли си тя. Май просто нахлух в архива. Би било разочароващо. Но за всеки случай пъкна ръкавиците в раницата си.

Кашоните изглеждаха нови, но съдържанието бе старо, откри тя, когато развърза връвта, с която бе затворен кашона. Разпадащи се стари книги, зле съхранявани. Стари писма и документи на езици, които не разбираше, някои от тях изглеждаха предци на английския. Провери следващия кашон. Същото. Стаята бе огромна и претъпкана с подобни книжа.

Книгата, помисли тя. Търсят книгата. Пращат тук за оглед всяка стара книга, която открият. Сега, докато ги разглеждаше, видя, че кутиите имат малки червени маркировки по тях „X“ — това означаваше ли, че са прегледани? И инициали имаха. Следователно някой отговаря за тях.

Което пък означаваше, че някой работи тук.

Тъкмо мисълта се оформи в съзнанието ѝ и от лабиринта с кашони пред нея изникнаха двама души. Не бързаха и не бяха разтревожени. Вампири.

Не разбра по какво ги позна — не бяха облечени като такива — но от начина, по който вървяха, отпуснато и уверено, крехкият ѝ ум на жертва долови предупреждението „хищник“.

— Е — каза ниското русо момиче, — тук не идват много посетители. — Ако не бе бледото ѝ лице и блеснали очи щеше да прилича на стотиците момичета от двора на университета. Бе облечена в розово. Не изглеждаше уместно вампирите да се обличат в розово.

— Грешен завой ли направи, скъпа? — Мъжът бе по-висок, помурга и наистина изглеждаше стар, много стар. Дължеше се на цвета на кожата му, досети се тя. Бе чернокож. На вампирите кожата изсветлява, не става съвсем бяла, а пепелява. Бе облечен с лилава тениска с емблемата на ТПЮ, сиво долнище на анцуг и маратонки. Ако бе човек, би го взела за много стар — достатъчно стар да е професор.

Разделиха се и тръгнаха към нея от различни страни.

— Ти чия си, малката? — измърка русокоската и преди Клеър да съобрази да побегне, момичето я хвана за лявата ръка и заразглежда китката ѝ. После разгледа и дясната.

— О, боже, ти наистина си се загубила, мила. Джон, какво да правим?

— Е — каза Джон и приятелски прегърна Клеър през рамото. Ръката му бе по-студена от бутилката с течен азот, която бе метнала на гръб. — Можем да седнем и да изпием по едно хубаво кафе. И да ти разкажем какво правим тук. Ти нали това искаш да разбереш? Вие децата сте толкова любопитни. — Водеше я напред и Клеър просто знаеше, че всеки опит да се отскубне ще ѝ донесе болка. И счупени кости, може би.

Розовелка все още я държеше за дясната ръка. Студените ѝ пръсти лежаха върху мястото, където се усещаше пулсът.

Трябва да се измъкна. И то бързо.

— Знам какво правите тук — каза тя. — Търсите книгата. Но аз си мислех, че вампирите не могат да я прочетат.

Джон спря и погледна спътничката си, а тя повдигна вежди и отговори.

— Анджела? — запита той.

— Не можем — отговори тя. — Тук сме само като... наблюдатели. А за обикновено дете ти май си много добре осведомена. Нямах осемнайсет, нали? Не трябва ли някой да те закриля? Семейството ти?

Изглеждаше истински притеснена. Бе откачено.

— Студентка съм — каза Клеър. — Предварителен прием.

— А — каза Анджела, като очевидно съжаляваше. — При това положение сигурно си самостоятелна. Твърде неприятно, наистина.

— Защото ще ме убиете ли? — Клеър се чу да изрича думите като в някакъв сън и си спомни какво ѝ бе казала Ева. „Не ги поглеждай в очите!“ Твърде късно. Тези на Анджела бяха меки, тюркоазени и много красиви. Клеър почувства как я обзема сладостно и топло сънливо чувство.

— Вероятно — призна Анджела. — Но първо ще те почерпим с чай.

— Кафе — каза Джон. — Все още харесвам кофеина.

— Той разваля вкуса.

— Придава му наситеност — Джон млясна с устни.

— Защо не ме оставите да разгледам кашоните? — помоли Клеър, като отчаяно се опитваше да се измъкне от сънливото състояние. Вампирите я водеха през лабиринт от кашони и кутии, всички маркирани със знака „X“ и с инициали. — Хора трябва да намерят книгата, нали? Щом не можете вие да я прочетете?

— Какво те кара да мислиш, че ти можеш да я прочетеш, малката? — попита Анджела. Акцентът ѝ бе мазен, не от Калифорния, не точно и от Средния запад, не приличаше на нищо определено. Архаичен. Звучеше остаряло. — Ти филология ли следваш?

— Не, но знам какъв знак търсите. Мога да го разпозная.

Анджела се протегна и леко и замислено прокара нокти по кожата от вътрешната страна на ръката на Клеър.

— Не, нямам татуировка. Но съм я виждала. — Тя цялата трепереше, ужасена по някакъв смътен, неясен начин, а умът ѝ препускаше в търсене на изход. — Аз мога да го позная. Ти не можеш, нали? Дори не можеш да го нарисуваш.

Ноктите на Анджела се забиха леко като предупреждение.

— Не бъди толкова отворена, малката. Не бива да ни се присмиваш.

— Не се присмивам. Вие не можете да го видите. Затова не сте го намерили. Не само защото не можете да прочетете книгата, нали?

Анджела и Джон отново си размениха мълчаливи и многозначителни погледи. Клеър едва преглътна, опита да се сети за нещо, което да ѝ послужи като добър аргумент, за да не я ухапят (може би ако не пия чай или кафе?), и за миг си помисли колко ли ще е вбесен Шейн, ако вземат да я убият. В университета. Посред бял ден.

След поредната купчина кашони вампирите свиха и там, на широкото, се намираше врата, която не водеше към стълби, а към асансьор. Имаше и овехтяло ученическо бюро, и стол и...

— Професор Уилсън? — изломоти тя.

Той вдигна поглед и примигна зад очилата. Професорът, който водеше курса ѝ за класиците в английската литература, в понеделник, сряда и петък от два часа, и макар да бе скучен, си владееше материала. Имаше повехнал вид — оредяла прошарена коса, избледнели сиви очи и склонност да се облича в цветове, които го правеха още по-безличен. Днес бе облякъл бяла риза и сиво сако.

— А, ти си... — той щракна няколко пъти с пръсти, — в уводния или този за Шекспир...

— Класици в английската литература.

— Да, точно така. От време на време променят името на курса, за да заблудят студентите да се запишат пак в него. Нойберг, нали? — В очите му проблесна страх. — Да не би да са те изпратили да ми помагаш?

— Аз... — Светлина в тунела! Може би точно сега идеята да остави грешно впечатление бе чудесна. — Да, възложиха ми. Госпожица Самсън... — Госпожица Самсън бе жената дракон на английската катедра, това бе всеизвестно. Никой не се съмняваше в нея. Ако това бе извинение, то висеше на косъм, но нямаше по-добро за момента. — Търсех ви.

— И вратата беше отворена? — попита Джон, като я погледна. Тя упорито не отместваше поглед от професор Уилсън, който нямаше да я хипнотизира да каже истината.

— Да — твърдо отговори тя. — Отворена беше. — Хубавото на съда на гърба ѝ бе, че прилича на термос, каквито студентите разнасяха из университета — пълни със супа, кафе или нещо друго. А не на нещо, с което се разбиват брави. Течният азот би трябвало да се е изпарил досега и доказателствата да са изчезнали.

Надяваше се да е така.

— Е, тогава — каза Уилсън и намръщено я погледна. — Сядай и се залавяй за работа, Нойберг. Много неща има за вършене. Нали знаеш какво търсиш?

— Да, сър. — Джон вдигна ръката си от рамото ѝ. След миг на неохота и Анджела я пусна и Клеър отиде до бюрото, придърпа един дървен стол и внимателно остави раницата си и термоса на пода.

— Кафе? — с надежда предложи Джон.

— Не, благодаря — каза тя учтиво и придърпа първия том от купчината към себе си.

* * *

Стори ѝ се странно, че работата бе интересна и колкото повече стоеше в компанията на вампирите, толкова по-малко се плашеше от

тях. Анджела не можеше да стои на едно място, ту потропваше с крак, ту неспокойно си сплиташе косата или пък оправяше купчини с книги. Наистина бяха само наблюдатели, защото, когато професор Уилсън и Клеър довършиха някоя купчина с книги, те просто я отнасяха, слагаха ги в кашони и носеха нови томове за проверка.

— Откъде се вземат тия книги? — зачуди се Клеър на глас и кихна, докато отгръщаше корицата на книга със заглавие „Поземлен регистър на окръг Атакоса“. Книгата бе изписана със старинен хубав почерк. Имена, дати, размери. Нищо подобно на това, което търсеха.

— От къде ли не — отвърна професор Уилсън и затвори книгата, която бе прелистил. — Книжарници за книги втора употреба. Антикварни магазини. Търговци на книги. Те имат мрежа по целия свят и всичко идва тук за проверка. Ако не е това, което търсят, заминава отново. Дори, казват, че печелят от това. — Той се прокашля и повдигна книгата, която разглеждаше. — Джон? Тази е първо издание на Луис Карол. Мисля, че трябва да я отделиш.

Джон услужливо я взе и я сложи на един куп, където бяха сортирани книгите „редки и ценни“.

— От кога се занимавате с това, професоре? — запита Клеър. Изглеждаше уморен.

— От седем години. По четири часа на ден. Скоро някой ще дойде да ни смени.

„Ни“? Искаше да каже, че и тя ще може да излезе? Е, това бе добре. Клеър се надяваше, че поне ще може да пъкне някоя бележка на професора с думите: „Ако намерите тялото ми, значи ме е убила госпожица Розовелка в библиотеката“, но тези думи звучаха като взети от онази настолна игра, която родителите ѝ толкова харесваха.

— Без разговори в час — обади се Джон и се засмя.

Зъбите му се показаха. Бяха по-дълги от тези на Брандън и изглеждаха някак по-страшни. Клеър преглътна и се съсредоточи върху книгата пред нея. На корицата пишеше „Местни зърнени култури в Новия свят“. Цяла книга за зърнените култури. Леле! Чудеше се как професор Уилсън е запазил разсъдъка си през тези години. „Царевицата е от семейство житни и е местна култура за американските континенти.“ Тя продължи да прелиства страниците. Още за царевицата. Не знаеше, че може да се изпише толкова много за едно растение.

Чу как до нея професор Уилсън тихо изруга и изненадана вдигна поглед. Лицето му бе преbledняло, имаше само две червени петънца в горната част на скулите. Той пресилено се усмихна и показа пръста си, по който се виждаше червена ивица.

— Порязах се на хартията — каза той. Гласът му звучеше пискливо и напрегнато и Клеър видя Анджела и Джон да се приближават и оглеждат пръста на професора със зловеща съсредоточеност. — Дребна работа. Няма нищо. — Бръкна в джоба си, извади кърпичка и уви разкъравения пръст в нея. В опита си да се превърже, бутна книгата, която преглеждаше на пода. Клеър автоматично се наведе да я вземе, но Уилсън я подбутна с крак и я отместа, за да не я стигне. Той се наведе и в мрака под масата подмени книгите.

Клеър наблюдаваше зяпнала. Какво, по дяволите, прави той? Преди да направи нещо глупаво, с което да го издаде, от асансьора в другия край на стаята се чу звън и после вратите му се отвориха.

— Ах — каза Уилсън с очевидно облекчение. — Време е да си вървим, значи. — Протегна се под масата, взе скритата книга и я пъкна в чантата си толкова сръчно, та Клеър не бе сигурна, че правилно е видяла. — Хайде, Нойберг.

— Тя не. — Каза Джон, като се усмихваше весело. — Тя остава след училище.

— Но... — Клеър прехапа устни и отправи отчаян поглед към професора, който се намръщи и пристъпи от крак на крак. — Сър, не мога ли и аз да дойда с вас, моля?

— Да, разбира се — каза той. — Щом аз казвам. Г-н Харгроув, ако не ви харесва, отнесете въпроса до управата. Имам занятие.

Можеше да му мине номерът, ако Анджела не го наблюдаваше така зорко и подозрително. Тя го спря на средата на пътя до асансьора, отвори чантата му и извади книгата, която бе скрил. Прелисти я мълчаливо, после я подаде на Джон, който направи същото.

И двамата погледнаха професора със спокоен, хладен, странно доволен поглед.

— Е — каза Анджела, — не съм сигурна, но мисля, че това е нарушение на правилата, професоре. Да се изнасят книги от библиотеката, без да се регистрират. Какъв срам.

Тя нарочно отгърна първата страница и прочете: „Бяха хубави времена, бяха лоши времена...“ и после внимателно запрелиства страниците, като спираше на случайни места, за да прочете няколко реда от текста. На Клеър всичко ѝ звучеше нормално. Тя се дръпна, когато Анджела ѝ подаде книгата.

— Чети! — нареди вампирката.

— Тъъ... къде?

— Където и да е.

Клеър прочете няколко реда от страница 229 с разтреперан глас.

— „Приказка за два града“ — отбеляза Джон. — Нека позная, професоре... първо издание?

— Изключително запазена — каза Анджела и изтръгна книгата от разтрепераните ръце на Клеър. — Мисля, че професорът си е измислил много хубав план за пенсиониране, който се състои в това да ни прецаква от приходи, които ни принадлежат.

— Ха! Не ми изглеждаше чак толкова тъп. При всички тези научни степени.

Това са просто книжни умници. Никога не знаеш какво им се върти в главите, докато не ги отвориш.

Двамата разговаряха, сякаш професорът не беше там.

Бледата кожа на професор Уилсън вече блестеше от пот.

— Момент на слабост — рече той. — Наистина се извинявам. Няма да се повтори, кълна се.

— Извинението се приема — отговори Анджела и се спусна напред, опря ръка в гърдите му и го блъсна на пода. — И, между другото, ти вярвам.

Тя го сграбчи за китката, вдигна я към устата си и спря, за да откачи златната верижка на часовника и да я хвърли на пода. Когато верижката падна, ужасените очи на Клеър зърнаха символа на циферблата на часовника. Триъгълник. Делта?

Шокът ѝ премина, когато чу писъка на професора. Възрастните мъже не бива да крещят така. Не бе редно. Уплахата я ядоса и тя остави раницата си с книги, свали термоса от рамото си и отвъртя капака.

После заля с течен азот гърба на Анджела. Когато Джон се обърна към нея и изръмжа, тя плисна остатъка в лицето му, като се целеше в очите. Анджела се мяташе и пищеше на пода, а Уилсън се

изправи на крака. Джон се протегна да го хване, но Клеър бе успяла да нарани и него и той го изпусна. Уилсън сграбчи чантата си, тя взе раницата си с книгите и хукнаха към асансьора. Там стоеше един много изненадан професор, зяпнал от изумление. Не го познаваше. Уилсън му извика да се дръпне, скочи в асансьора, натисна копчето за надолу така яростно, че Клеър се опасяваше, че ще се счупи или ще блокира.

Вратите се затвориха и асансьорът потегли надолу. Клеър се опита да успокои дишането си, но не успя, стана ѝ зле. Все пак бе по-добре от професора. Той изглеждаше ужасно, лицето му бе посивяло като косата и дишаше учестено и трудно.

— О, боже — едва каза той. — Това не е на добре.

И после бавно се свлече по стената на асансьора, докато се озова на пода, с разкочани крака.

— Професоре? — Клеър се спусна напред и се наведе над него.

— Сърцето — задъхано каза той и издаде някакъв задавен звук. Тя разхлаби вратовръзката, но това не помогна. — Слушай. Моята къща. Рафтът с книги. Черна подвързия. Върви.

— Професоре, спокойно, всичко е наред...

— Не. Не мога да ги оставя да я вземат. Рафтът с книги. Черна...

Очите му се разшириха, той изви гръб, издаде ужасен звук и после...

После просто умря. Нищо вълнуващо, никакви речи, никаква тържествена музика, която да ѝ подсказже какво се случва. Той просто си отиде и макар тя да сложи разтрепераните си пръсти на шията му, знаеше, че няма да усети пулс, защото той изглеждаше различно. Приличаше на гумена кукла, не на човек.

Вратите на асансьора се отвориха. Клеър грабна раницата си и празния термос и хукна към другия край на пустия тухлен коридор, където през аварийния изход излезе навън в яркия слънчев следобед.

Остана там няколко секунди, като трепереше, дишаше задъхано и плачеше, после се опита да измисли къде да отиде. Анджела и Джон смятаха, че се казва Нойберг, което бе добре. Не бе добре за самата Нойберг, ако имаше такава, но те накрая щяха да разберат коя е Клеър. Трябваше да се прибере вкъщи преди това.

Рафтът с книги. Черна подвързия.

Професор Уилсън бе прекарал в тази стая седем години и през цялото време се е ровил в книгите. Вероятно е вземал онези, които е смятал, че ще имат стойност на черния пазар.

Ами ако?...

Не. Не може да бъде.

Освен... освен ако можеше? Ако преди година или преди пет години професор Уилсън бе открил книгата, която вампирите толкова искат да притежават, и бе решил да я задържи за черни дни? В крайна сметка и тя планираше да направи същото, само че за нея бурните времена вече бяха настъпили.

Трябваше й адресът му.

Сградата по изкуства и комуникации не бе далеч и тя пробяга почти целия път, докато болката във все още натъртения ѝ глезен и изгорения гръб не я принудиха да намали темпото. Няколко стъпала я изведоха пред кабинетите, тя мина край този на професор Уилсън, който бе затворен и заключен, и спря до отрупаното бюро в преддверието. На табелката пишеше Вивиан Самсън, но всички я наричаха жената — дракон, а жената, която седеше зад бюрото, си бе заслужила прякора. Беше стара, дебела и пословично сприхава. Пушенето бе забранено във всички сгради в университета, но жената дракон държеше препълнен пепелник в края на бюрото си и запалена цигара висеше от ъгъла на начервените ѝ устни. Прическата ѝ бе като кошер, сякаш бе излязла от стар филм. На бюрото имаше и компютър, но той не бе включен и доколкото Клеър можеше да се досети от дългите ѝ, ярко лакирани в червено нокти, жената дракон не докосваше клавиатурата.

Тя не обърна внимание на Клеър и продължи да чете отвореното пред нея списание.

— Тъъ... извинете? — обади се Клеър. Усещаше, че от бягането в жегата лепне от пот, и все още ѝ бе зле от това, което се случи в библиотеката. Жената дракон обърна една страница от списанието. — Трябва ми...

— В почивка съм. — Ръката с червените нокти извади цигарата от начервените устни, за да изтръска пепелта в пепелника. — Дори не трябва да съм тук. Проклети докторанти. Ела след половин час.

— Но...

— Без но. В почивка съм. Къш.

— Но професор Уилсън ме изпрати да взема нещо от къщата му, обаче не ми даде адреса и закъснявам за час, и моля ви...

Жената дракон затвори списанието.

— О, за бога. Ще му извия врата, когато се върне. Ето. — Тя взе една визитка от картотеката и я даде на Клеър, като я гледаше мрачно. — Ако си някоя откачалка, не е мой проблем. Кажи на Негово величество, че ако иска да се натиска със студентки, да се сеца да им каже проклетия си адрес. Разбра ли?

— Разбрах — каза Клеър с тих глас. *Да се натиска със...* Няма да мисли за това сега. Не сега. — Благодаря.

Жената дракон издуха облак дим от ноздрите си и повдигна вежди, които така бяха оскубани, че бяха по-скоро намек за вежди, вместо истински.

— Добре си възпитана. Хайде, заминавай, преди да се сетя, че не трябва да съм на работа в момента.

Клеър побягна, като стискаше визитката с изпотени пръсти.

— Знаеш ли — каза Шейн двадесет минути по-късно, — бих се чувствал много по-спокоен за нас двамата, ако не смяташе, че трябва да молиш точно мен за помощ при влизане с взлом.

Стояха на задната веранда на професора и Клеър надничаше през тъмния прозорец в също толкова тъмната дневна. Обзе я внезапно чувство за вина, че се гласят да влязат с взлом, но тя бе позвънила на Шейн, преди сърцето ѝ болезнено да се свие, и сега пак си спомни как той казва „за нас двамата“.

Не смееше да го погледне, сигурно нямаше точно това предвид. Сигурно означаваше по-скоро приятелство или нещо такова. Държеше се с нея като с дете. Като със сестра. Не искаше... не е възможно...

Ами ако беше възможно?

Не беше за вярване, че подобни мисли я занимават точно сега, пред прага на къщата на покойник.

Споменът за отпуснатото, безжизнено тяло на професор Уилсън я отрезви и тя най-после успя да се дръпне от прозореца и да погледне Шейн в очите, без да трепери като изплашено врабче.

— Е, нямаше как да помоля Ева — обясни тя логично. — На работа е.

— Разумно. Хей, какво е това? — посочи Шейн нещо зад гърба ѝ. Тя се извърна и погледна. Чу се шум от счупено стъкло и когато отново се обърна, той вече отваряше задната врата. — Готово. Сега вече можеш да кажеш, че не си знаела, че ще го направя. Не могат да те обвинят в съучастничество.

Е, не съвсем. Тя все още носеше металния съд на рамо. Чудеше се дали вампирите са се свързали вече и дали някой се е сетил да разпита асистента в лабораторията по химия. Надяваше се да не е така. Той беше мил и по свой начин смел. Клеър не хранеше илюзии, че няма да я предаде, ако положението стане напечено. В Морганвил не бяха останали много герои.

Един от последните герои се обърна на вратата и каза:

— Влизаш или не, хлапе, денят си отива.

Тя последва Шейн и прекрачи прага на къщата на професор Уилсън.

Бе много откачено... личеше си, че преди няколко часа е бил тук жив и къщата сякаш го чакаше. Може би не бе толкова откачено, а по-скоро тъжно. Влязоха през кухнята — купичка за корнфлейкс, стъклена чаша и чаша за кафе се отцеждаха на сешоара за чинии. Професорът поне бе закусил. Когато пипна кърпата под сешоара, тя бе още влажна.

— Хей — обади се Шейн. — Какво ще търсим тук?

— Рафтове с книги.

— Ето. Открих ги. — Шейн звучеше странно. Тя го последва в другата стая — бе дневната и стомахът ѝ се сви. Защо не се бе сетила? Та той е професор. Разбира се, че имаше купища книги... и ето ги натъпкани от пода до тавана, по всички стени. Струпани тук-там на земята. Натрупани по масите. Тя бе помислила, че Стъклената къща е читателски рай, но това...

— Имаме два часа — каза Шейн. — После изчезваме. Не искам да рискуваме да си на улицата след здрач.

Тя кимна сковано и отиде до първите рафтове.

— Той каза, че книгата е с черна подвързия. Може би това ще е от помощ.

Но не позна. Започна да вади всички подвързани в черно книги и да ги трупа на масата. Шейн направи същото. Докато се срещнат по средата на рафтовете, бе изтекъл един час, а купчината бе огромна.

— Какво, по дяволите, търсим? — попита той като се взираше в купа. Тя предположи, че „не знам“ не е отговор, към който ще се отнесе с уважение.

— Виждал ли си татуировката на ръката на Ева?

Шейн реагира така, сякаш са забили вилица в задните му части.

— Търсим книгата? Тук?

— Аз... — Тя се предаде. — Не знам. Може би. Струва си да опитаме.

Той просто поклати глава, изражението му казваше нещо средно между „ти си луда“ и „ти си удивителна“. Но не в добрия смисъл. Тя придърпа един стол и започна да прелиства книгите една след друга. Нищо... нищо... нищо...

— Клеър. — Шейн звучеше странно. Подаде ѝ книга с черна кожена подвързия. — Погледни.

Бе твърде нова. Търсеха стара книга, нали? Това беше... това беше Светото писание. С кръст на корицата.

— Виж вътре — настоя той.

Тя я отвори. Първите няколко позлатени страници бяха стандартни, същите познати думи, с които бе израснала и в които още вярваше. Ева бе казала, че в Морганвил има няколко църкви, нали? Може би се провеждат служби в църквите. Трябва да провери.

На средата на „Изход“ страниците бяха изрязани в средата и вътре в библията бе скрито малко томче. Старо. Много старо. Корицата бе от изцапана мръсна кожа и на нея бе гравирани символ.

Онзи символ.

Клеър извади томчето от Библията и го отвори.

— Е? — попита Шейн след няколко секунди. — Това ли е?

— Тя е... — преглътна трудно. — На латински е.

— И? Какво пише?

— Не знам латински!

— Шегуваш се. Смятах, че всички гении разбират латински. Това не е ли международният език на умниците?

Тя взе напосоки една книга и я запрати по него. Шейн се дръпна. Книгата плъсна на пода. Клеър прелисти няколко страници от малкото томче. Бе написано на ръка с избеляло червеникаво мастило, с онази красива и съвършена калиграфия отпреди стотици години.

Наистина държеше книгата в ръцете си.

А тя възнамеряваше да я фалшифицира.

— Трябва да тръгваме — обади се Шейн. — Сериозно. Не искам да съм тук, когато дойдат полицаите.

— Мислиш ли, че ще дойдат?

— Е, ако милият професор Уилсън е ритнал камбаната, след като тайничко е крал от вампирите, да, мисля, че ще изпратят няколко полицаи да опишат стоката. Така че е по-добре да изчезваме.

Тя върна малката книжка в Библията и опита да я сложи в раницата си, но се спря, обзета от истинско отчаяние. Твърде много неща имаше в раницата.

— Трябва ни друга чанта. Нещо малко — каза тя.

Шейн дойде с една найлонова торбичка от кухнята, пъхна Библията в нея и я изтика навън. Клеър огледа за последен път самотната дневна на професор Уилсън. На полицата над камината тиктакаше часовник, и всичко очакваше присъствието на един човек, чийто живот беше свършил.

Права бе. Наистина е тъжно.

— Първо бягай — каза Шейн, — после скърби.

Свършеният девиз за Морганвил.

* * *

Успяха да стигнат до дома си около половин час преди да се стъмни, но като завиха на ъгъла на улица „Лот“, където готическата снага на Стъклената къща правеше другите по-нови къщи наоколо да изглеждат като джуджета, погледът на Клеър веднага бе привлечен от синята кола, спряна до бордюра. Изглеждаше й позната.

— О, боже — извика тя и замръзна на място.

— Да спреш да вървиш не е добра идея. Хайде, Клеър, да...

— Това е колата на родителите ми! — каза тя. — Родителите ми са тук! О, боже!

Последните думи прозвучаха доста пискливо и тя щеше да се обърне и да побегне, ако Шейн не я беше сграбчил за тениската и не я беше върнал обратно.

— По-добре да приключиш с тая работа — заяви той. — Ако са те издирили и са дошли чак дотук, няма да си отидат, без да те видят.

— О, боже. Пусни ме! — Шейн я пусна. Тя оправи тениската си на раменете, погледна го ядно, а той ѝ направи дълбок поклон.

— След вас, моля — каза той. — Ще ти пазя гърба.

Поне за момента тя повече се тревожеше за това, което я очаква пред нея.

Когато откряхна входната врата, чу разтревожения глас на Ева.

— Сигурна съм, че ще е тук всеки момент, знаете, тя е на лекции и...

— Млада госпожице, дъщеря ми не е в час. Ходих на лекциите ѝ. Целия следобед не е влизала в час. А сега ще ми кажеш ли къде е, или да извикам полицията?

Баща ѝ звучеше гневно. Клеър преглътна с мъка, устоя на желанието да отстъпи, да затвори вратата след себе си и да избяга, главно защото Шейн бе зад нея. За него ситуацията бе прекалено забавна, за да ѝ позволи да избяга, и тя тръгна по коридора към мястото, откъдето се чуваха гласовете. Там бяха само Ева и баща ѝ, а къде...

— Клеър! — би разпознала този вик на облекчение навсякъде. Преди да успее да каже „Здравей, мамо“, потъна в прегръдката ѝ и в облак от Л'Ореал. Парфюмът се задържа по-дълго от прегръдката, която се превърна в разтърсване на Клеър, сякаш бе парцалена кукла.

— Клеър, какви си ги вършила? Какво правиш тук?

— Мамо...

— Толкова се разтревожихме за теб след ужасната злополука, но Лес не можеше да се освободи от работа до днес...

— Не беше кой знае какво, мамо...

— Трябваше да дойдем да те видим, но стаята ти в общежитието е празна, нямаше те в час... Клеър, какво става с теб? Не мога да повярвам, че си постъпила така!

— Как? — попита тя, като въздъхна. — Мамо, ще спреш ли да ме друсаш? Започва да ми се вие свят.

Майка ѝ я пусна и скръсти ръце. Не беше много висока — само с около 4–5 см по-висока от Клеър, дори и на токчета, а баща ѝ, който гледаше намръщено към Шейн в дъното, беше висок колкото него, но два пъти по-широкоплещест.

— Заради него ли? — запитва баща ѝ. — Да не те е забъркал в някоя каша?

— Не съм аз — каза Шейн. — Просто лицето ми е такава.

— Млъкни! — изсъска Клеър. Тя усещаше, че за разлика от нея той намира ситуацията за забавна. — Шейн е просто приятел, татко, като Ева.

— Ева? — Родителите ѝ се спогледаха объркани. — Искаш да кажеш...

Двамата едновременно хвърлиха ужасени погледи към Ева, която стоеше със скръстени ръце и се опитваше да изглежда колкото се може по-скромна в дрехите, които ѝ придаваха вид на готическа балерина по полата имаше черна мрежа, а по блузата червен атлаз. Тя мило се

усмихваше, но обичите с черепа и червеното червило (от Миранда ли го бе взела?) разваляха впечатлението.

Майка ѝ каза тихо:

— Клеър, ти имаше такива чудесни приятелки. Какво стана с Елизабет?

— Тя отиде в Тексаския университет, мамо.

— Това не е причина да не сте приятелки.

Логиката на мама. Клеър реши, че Шейн е бил прав — нямаше измъкване от тази ситуация. Защо да не скочи в басейна, акулите си кръжаха, каквото и да прави.

— Мамо, Ева и Шейн са двама от съквартирантите ми. Тук. В тази къща.

Последва тишина. Майка ѝ и баща ѝ онемяха.

— Лееес? — проточи майка ѝ. — Да не би тя да каза, че живее тук?

— Млада госпожице, ти не живееш тук — каза баща ѝ. — Ти живееш в общежитието.

— Не. Аз живея тук и решението си е мое.

— Това е незаконно! В правилника се казва, че трябва да живееш в студентския град, Клеър, не можеш просто...

Навън нощта настъпваше, неусетно и бързо като убиец.

— Мога — каза Клеър. — И го правя. Няма да се върна там.

— Е, няма да давам толкова пари, за да се настаниш в някаква стара къща с шайка... — Баща ѝ се чудеше какви думи да употреби, за да изрази лошото си мнение за Ева и Шейн. — Приятели! А те учат ли?

— Завърших една специалност и ще започвам друга — подхвърли Шейн.

— Млъквай! — Клеър почти се разплака.

— Добре, стига толкова. Събирай си нещата, Клеър. Идваш с нас.

Веселото настроение се изпари от лицето на Шейн.

— Не, не идва — отсече той. — Не и през нощта. Съжалявам.

Лицето на баща ѝ почервения, вбеси се още повече и я заплаши с пръст:

— Затова ли си тук? По-големи момчета? Живеят под същия покрив?

— О, Клеър — въздъхна майка ѝ. — Още си малка за това. Ти... — обърна се тя към Шейн.

— Шейн — подсказа ѝ той.

— Шейн, сигурна съм, че си много добро момче... — не звучеше особено убедена — ... но трябва да разбереш, че Клеър е много специално момиче и е много малка.

— Тя е дете! — намеси се баща ѝ. — Тя е на шестнайсет! И ако си се възползвал от нея...

— Татко! — Клеър си помисли, че лицето ѝ е червено като неговото, но по други причини. — Стига толкова! Шейн ми е приятел. Стига сте ме излагали!

— Излагаме те? Клеър, помисли ли как се чувстваме ние? — изрева баща ѝ.

В последвалата тишина Клеър чу Майкъл кротко да казва от стълбите:

— Смятам, че е по-добре всички да седнат.

* * *

Не всички седнаха. Шейн и Ева избягаха в кухнята, откъдето Клеър чу тракане на тенджери и яростен шепот. Тя неловко седеше на дивана между родителите си и гледаше печално към Майкъл, който седеше на фотьойла. Той имаше спокоен и хладнокръвен вид, но това бе напълно естествено. *Мамо, тате, това е Майкъл, той е мъртъв...* Сигурно щеше страшно да помогне.

— Казвам се Майкъл Глас — заговори той и протегна ръка към бащата на Клеър като към равен. Изненадан, баща ѝ взе ръката му и се здрависа. — Вече се запознахте с другите двама съквартиранти, Ева Росър и Шейн Колинс. Сър, знам, че сте загрижен за Клеър. И така трябва. За пръв път живее сама и е по-малка от повечето студенти, които учат в колежа. Не ви виня, че се тревожите.

Баща ѝ, обезоръжен, реши, че ще се прави на упорит.

— А кой, по дяволите, си ти, Майкъл Глас?

— Тази къща е моя — каза той. — Дадох стая под наем на дъщеря ви.

— На колко си години?

— Навърших осемнайсет. Ева и Шейн също. Ние се познаваме отдавна, и честно казано, не искахме да допускаме друг човек в къщата, но... — Майкъл сви рамене. — Имахме свободна стая, а да си поделяме разходите на четири е много по-добре. Дълго мислих, преди да позволя на Клеър да остане. Направихме събрание в къщата по този повод.

Клеър примигна. „Ама той наистина ли? Вярно ли е това?“

— Дъщеря ми е непълнолетна — каза баща ѝ. — Не съм доволен. Изобщо.

— Разбирам, сър. И аз не бях доволен. Дори присъствието ѝ тук представлява опасност за нас, нали разбирате. — Не бе нужно Майкъл да се задълбочава, баща ѝ напълно разбираше. — Но тя имаше нужда от нас и не можехме да ѝ откажем.

— Искаш да кажеш, не можехте да откажете парите ѝ — каза баща ѝ и се намръщи.

Вместо отговор Майкъл се изправи, отиде до една дървена кутия, оставена на рафта, и извади един плик. Подаде го на баща ѝ.

— Ето какво ми е платила — рече той. — Цялата сума. Запазих я, в случай че реши да си тръгне. Не става въпрос за пари, господин Денвърс, а за безопасността на Клеър.

Майкъл я погледна и тя прехапа устни. Надяваше се да избегне това, отчаяно се надяваше, но вече не виждаше как. Кимна леко и се отпусна на възглавниците на дивана, като се опитваше да се смали.

— Общежитието на Клеър е само за момичета — вметна майката на Клеър. Тя се протегна и погали разсеяно косата на Клеър, както правеше, когато беше малка. Клеър го изтърпя. Всъщност тайничко малко ѝ харесваше и едва се сдържа да не се отпусне на рамото на майка си и да се остави в прегръдките ѝ. Да се почувства защитена. — Тя е в безопасност там, нали? Онова момиче, Моника, каза...

— Говорила си с Моника? — рязко каза Клеър и погледна майка си ококорено. Майка ѝ се намръщи, в тъмните ѝ очи се четеше загриженост.

— Да, разбира се. Опитвах се да открия къде си, а Моника много ми помогна.

— Сигурно — измърмори Клеър. Представи си как Моника стои и се усмихва на майка ѝ с невинен и мил вид, и се отврати.

— Тя ми каза, че живееш тук — довърши майка ѝ все така намръщена. — Клеър, мила, защо напусна общежитието? Знам, че не си безразсъдна. Не би го направила, ако няма причина.

Майкъл каза:

— Имаше. Тормозеха я.

— Тормозеха? — майка ѝ повтори думата, сякаш не знаеше какво означава.

— От това, което Клеър ми разказа, започнало е безобидно — всички първокурснички са тормозени от по-големите момичета. Гадно, но не е опасно. Но тя си навлече враждебността, на когото не трябва и я нараниха.

— Нараниха? — възкликна баща ѝ, който намери за какво да се хване.

— Когато тя дойде тук, цялата бе в синини — обясни Майкъл. — Честно казано, исках да извикам ченгетата. Тя не ми позволи. Но не можех да я пусна да се върне там. Не ставаше дума просто за малко бой... Мисля, че животът ѝ бе в опасност.

Ръката на майка ѝ бе застинала в косата на Клеър и тя леко изохка.

— Не беше чак толкова зле — подхвърли Клеър. — Искам да кажа, вижте, няма нищо счупено. Бях с навехнат глезен известно време и с насинено око, но...

— Насинено око?

— Мина ми, мамо, виж! — Тя примигна. Погледът на майка ѝ изпитателно огледа лицето ѝ с мъчително внимание. — Честно, мина ми. Вече всичко е наред.

— Не — каза Майкъл. — Не е. Но Клеър се оправя и ние я пазим. Особено Шейн. Той... той имаше сестричка и сега специално се грижи за безопасността на Клеър. Дори нещо повече, мисля, че Клеър се грижи за себе си. А тя трябва да се научи да го прави, не сте ли съгласни?

Майкъл се наведе напред, леко склучил ръце и подпрял лакти на коленете. В светлината на лампите косата му бе наситено златиста, а очите — ангелско сини. Никой не е изглеждал толкова надежден като Майкъл Глас.

Разбира се, той бе мъртъв. Клеър трябваше да си прехапе езика, за да не го изтърси от чиста уплаха в тази напрегната ситуация.

Майка ѝ и баща ѝ се замислиха. Знаеше, че трябва да каже нещо важно. Нещо, което да ги откаже да я приберат вкъщи насила.

— Не мога да си тръгна — каза тя. Думите ѝ идваха от сърцето и тя говореше сериозно. Гласът ѝ изобщо не трепна — за пръв път. — Мамо, татко, знам, че се страхувате за мен, и аз ви обичам. Но трябва да остана. Майкъл не ви каза, но те се изложиха на риск заради мен и съм длъжна да остана, докато нещата се уредят и се уверя, че няма да имат неприятности заради мен. Трябва да го направя, разбирате ли? И аз мога да го направя. Трябва.

— Клеър — каза майка ѝ с тих задавен глас. — Ти си на шестнайсет! Още си дете!

— Не съм — отвърна тя протичко. — Аз съм на шестнайсет и половина и няма да се откажа. Никога не съм се отказвала, знаете това.

Наистина знаеха. През целия си живот Клеър се бе борила със съдбата и родителите ѝ знаеха. Знаеха колко е упорита. Нещо повече, знаеха колко важно е това за нея.

— Не ми харесва — рече баща ѝ, но сега звучеше по-скоро нещастен, а не ядосан. — Не ми харесва да живееш с по-големи момчета. Извън студентския град. И искам онези, които са те наранили, да спрат.

— Аз трябва да ги спра — обясни Клеър. — Мое задължение е. И други момичета стават жертви на тормоз в общежитието, не става въпрос само за мен. Трябва да го направя и заради тях.

Майкъл леко повдигна вежди, но не каза нищо. Майка ѝ си избърса очите с кърпичка, но и тя не продума. Ева се появи на вратата, сложила голяма престилка с щамповани големи червени устни и надпис „Целуни готвача“, погледна ги колебливо и притеснено се усмихна на родителите на Клеър.

— Вечерята е готова! — съобщи тя.

— О, не можем — отвърна майката на Клеър.

— По дяволите, защо да не можем — възпротиви се баща ѝ. — Умирам от глад. Това чили ли е?

* * *

По време на вечерята се чувстваха неловко. Баща ѝ от време на време издаваше неопределени звуци по повод вкуса на чилито. През повечето време Шейн сякаш едва сдържаше смеха си. Ева бе толкова притеснена, че Клеър си мислеше, че ще подскочи от стола, а Майкъл... Майкъл бе спокоен. Майкъл се държеше като възрастен. През живота си Клеър никога не се бе чувствала такова дете на голямата маса с възрастните.

— Е, Майкъл — каза майката на Клеър, като внимателно хапваше чили от лъжицата си. — Ти с какво се занимаваш?

„Обитава къщата, в която е умрял“, помисли си Клеър и прехапа устни. Бързо отпи глътка кола.

— Аз съм музикант — отговори той.

— О, така ли? — тя се разведри. — На какъв инструмент свириш? Аз обичам класическа музика.

Сега дори Майкъл се почувства неловко. Шейн се изкашля в салфетката, после пресуши една кола на големи глътки, за да сподави напирания смях.

— Пиано и китара — отвърна Майкъл. — Най-вече китара. Акустична и електрическа.

— Хм! Бива ли те? — попита бащата на Клеър.

Раменете на Шейн се тресяха.

— Не знам — отговори Майкъл. — Много се старая.

— Много е добър! — намеси се Ева с грейнал и искрящ поглед. — Честно, Майкъл, не бъди толкова скромнен. Страхотен си! Въпрос на време е да направиш нещо голямо и ти го знаеш.

Майкъл изглеждаше... смутен и объркан. Това не можеше да скрие болката му, помисли си Клеър.

— Някой ден — каза той и сви рамене. — Хей, Шейн, благодаря за вечерята. Страхотна беше.

— Да — додаде Ева. — Не беше зле.

— Лютивичко — вметна баща ѝ, сякаш това бе недостатък. Клеър със сигурност знаеше, че той добавя лютив сос на почти половината си ястия. — Може ли още малко?

Ева скочи, сякаш бе на пружини.

— Аз ще ви сипя!

Мястото на баща ѝ бе в края на масата, най-близо до кухнята, и той вече бе станал и се бе отправил натам.

Майкъл и Шейн се спогледаха. Клеър се намръщи, като се опитваше да отгатне за какво толкова се безпокоят.

Седяха мълчаливи, когато хладилникът се отвори, задрънчаха бутилки и после се затвори. Баща ѝ се върна, в едната ръка държеше ледена кола. В другата държеше бира. Той сложи бирата в средата на масата и загледа навъсено Майкъл.

— Би ли ми обяснил защо има бира в хладилника, когато в къщата живее шестнайсетгодишна? — запита той. — А да не говорим, че никой от вас не е толкова голям, че да му е позволено да пие бира.

Е, това беше! Има дни, в които просто не върви, помисли си Клеър.

* * *

Имаше на разположение два дни само защото баща ѝ се съгласи да я пусне да отиде до „Учебен отдел“ и да подаде документи за прехвърляне. Майкъл направи всичко по силите си, но този път не бяха достатъчни нито ангелският му вид, нито пълната откровеност. По едно време и на Шейн вече не му бе забавно и започна да вика. Ева се бе прибрала в стаята си.

Разгневена, Клеър плака много.

Всъщност бе толкова бясна, че почти не я интересуваше, че баща ѝ и майка ѝ ще пътуват с колата през Морганвил по тъмно, без Защита и без да са предупредени. Обаче Майкъл се погрижи за това, като им каза, че в района има крадци на коли. Това бе най-доброто, което можеха да измислят, а и Клеър не можеше да очаква повече.

Баща ѝ я изгледа така, сякаш ги е разочаровала.

Никога преди не ги бе разочаровала и това съвсем я вбеси, защото изобщо не го заслужаваше.

Майкъл и Шейн стояха на вратата и гледаха как родителите ѝ бързат към колата си в тъмното. Видя, че Шейн държи голям, ръчно издялан кръст в дясната си ръка и бе готов да се притече на помощ, макар че и той бе бесен. Обаче не му се наложи. Майка ѝ и баща ѝ се качиха в колата и отпътуваха в притихналата над Морганвил нощ, а Майкъл затвори и заключи вратата, после се обърна към Клеър.

— Съжалявам — каза той. — Можеше да мине и по-добре.

— Мислиш ли? — рязко отвърна тя. Очите ѝ пареха и се бяха подули, а тя чувстваше, че ще се разпадне, толкова бе ядосана. — Няма да си тръгна. Няма начин.

— Клеър — Майкъл сложи ръце на раменете ѝ. — Докато не навършиш осемнайсет, нямаш право да казваш това, разбра ли? Знам, че си почти на седемнайсет, че си по-умна от деветдесет процента от хората по света...

— И сто процента по-умна от всички в тази къща — допълни Шейн.

— Но това няма значение. Някога ще има, но не сега. Трябва да постъпиш, както ти казват. Ако решиш да им се опълчиш, ще стане лошо, а не можем да си го позволим. Аз не мога да си го позволя. Разбираш ли? — Той я погледна в очите и тя кимна. — Съжалявам. Повярвай, не исках да става така, но поне ще напуснеш Морганвил. Ще си в безопасност.

Той я прегърна. За миг Клеър остана без дъх, а после мигът отмина и Майкъл отиде в дневната.

Погледна Шейн.

— Е, аз няма да те прегръщам — каза той.

Стоеше близо до нея, толкова близо, че трябваше доста да отметне назад глава, за да го погледне в очите. За няколко дълги мига не си казаха нищо, той просто я наблюдаваше. Тя чу, че в дневната Ева разговаря с Майкъл, но тук в коридора бе съвсем тихо. Чуваше учестеното биене на сърцето си и се чудеше дали и той го чува.

— Клеър — най-последно промълви той.

— Знам — каза тя. — На шестнайсет съм. Вече съм го чувала.

Той я прегърна. Не точно като Майкъл, не знаеше на какво се дължи, но бе различно. Това не бе обикновена прегръдка, бе... чувстваше я по-интимна.

Той не стоеше на разстояние, това може би бе разликата. И тя се отпусна в прегръдките му с напрегната въздишка, опряла лице на гърдите му и почти мъркаше от облекчение. Шейн опря брадичка върху главата ѝ.

Почувства се много дребна до него, но това не я притесняваше. Не я правеше слаба.

— Ще ми липсваш — прошепна той и тя пак отметна назад глава, за да го погледне.

— Така ли?

— Даа. — Тя наистина си помисли, че ще я целуне, но тъкмо тогава Ева извика:

— Шейн! — той трепна, отдръпна се и се превърна в стария нахакан Шейн.

— Ти внесе вълнуваща атмосфера — довърши той и се отдалечи с големи крачки по коридора, а в нея напираше истинска ярост.

Момчета! Защо са толкова задръстени?

* * *

Нощта настъпи с обичайните си номера — зловещо скърцане на горния етаж, свистене на вятъра през прозорците, потрепване на клоните на дърветата. Клеър не можа да заспи. Не можеше да се примири с мисълта, че тази хубава стая щеше да е нейна само още две нощи и после ще я отведат в къщи, унижена и победена. Сега вече родителите ѝ няма да я пуснат да отиде никъде. Ще трябва да чака още година и половина, което означаваше, че трябва отново да пише есета, за да кандидатства, да започва всичко отначало.

Поне вече нямаше значение, че изпуска занятията, помисли си тя и удари няколко пъти възглавницата, за да ѝ придаде по-удобна форма.

Ако бе заспала дори и съвсем леко, нямаше да чуе почукването на вратата, толкова тихичко бе то, но тя бе напрегната и неспокойна, измъкна се от леглото, отиде до вратата, отключи и отвори.

Шейн. Стоеше до вратата, очевидно искаше да влезе, но не се осмеляваше, не бе го виждала толкова несигурен. Бе облечен с широка тениска и долнище на анцуг, с боси крака, и тя почувства, че я залива гореща вълна на... нещо непознато. Сигурно с тия дрехи спеше. Или с по-малко.

Е, трябваше да престане да мисли за това.

Само след миг осъзна, че тя самата стои облечена в огромна тениска, една от старите тениски на Майкъл, която покриваше бедрата ѝ наполовина. Полугола, нямаше да е пресилено описание.

— Здравей — каза тя.

— Здравсти — отговори Шейн. — Събудих ли те?

— Не. Не можах да заспя. — Бе ѝ неловко от разхвърляното легло зад нея. — Тъ, искаш ли да влезеш?

— По-добре да не влизам — тихо рече той. — Клеър, аз... — Поклати глава, а кестенявата му коса се полюшна до лицето му. — Дори не е редно да съм тук.

Но не си тръгна.

— Е — каза тя, — аз ще седна. Ако искаш да стоиш прав, твоя работа.

Тя се върна до леглото и седна, като внимаваше за позата. Седна с прибрани крака, културно и благоприлично. Пръстите ѝ едва достигаха килима. Чувстваше се пламнала от възнение.

Погледна ръцете си с неподдържани нокти и притеснено ги зачопли.

Шейн пристъпи в стаята.

— През следващите два дни не искам да напускаш къщата — каза той. Тя изобщо не очакваше да чуе точно това. — Баща ти вече си мисли, че те напиваме и правим оргии в къщата. Съвсем не ми се иска да те изпратим вкъщи с белези от ухапване по врата. Или в ковчег. — Гласът му стана по-тих. — Не бих го понесъл. Наистина. Знаеш това, нали?

Тя не вдигна поглед. Той пристъпи една крачка и тя видя босите му крака и анцуга.

— Клеър! Трябва да ми обещаеш.

— Не мога — каза тя. — Не съм малко момиченце. И не съм сестра ти.

Той гърлено се засмя.

— О, да. Това го знам. Но не искам пак да те наранят.

С топла шепа хвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ.

Светът замря в съвършен покой. Клеър дори си помисли, че сърцето ѝ е спряло.

Устните му бяха топли, меки и сладки и чувството я заслепи, почувства се неловко и се изплаши. *Никога не съм... никой... не го правя, както трябва...* Мразеше се, яд я бе, че не знае как да го целуне, знаеше, че я сравнява с другите момичета, с по-хубавите момичета, които бе целувал.

Целувката свърши. В гърдите сърцето ѝ биеше бързо като малко пърхащо птиче. Бе пламнала и толкова сгорещена...

Шейн допря челото си до нейното и въздъхна. Дъхът му стопли лицето ѝ и този път тя го целуна, изправи се на крака и се остави на инстинкта си.

Ръцете им бяха склучени, пръстите преплетени и тялото ѝ пулсираше от вълнение.

Когато откъснаха устни, за да си поемат въздух, той се отдръпна. Лицето му бе пламнало, а очите му искряха. Клеър чувстваше устните си подути, топли и сладостно влажни. Помисли си: *О, трябваше да използвам и езика.* Да приложи теорията на практика бе трудно, когато умът ѝ напълно отказа.

— Слушай — каза Шейн. — Това... не биваше да се случва.

— Вероятно не — призна тя. — Но след два дни си заминавам. Щях да съм пълна глупачка, ако не те бях целунала.

Този път изобщо не бе сигурна кой кого целуна. Земното притегляне ли се промени, звездите ли избухнаха? Усещането бе такова. Този път ръцете му бяха свободни, те обгърнаха лицето ѝ, галеха косата ѝ, шията ѝ, раменете ѝ...

Тя издиша в отворената му уста и той изстена. Изстена! И представа си нямаше, че това чувство може така да те разтърси, да премине като светкавица по кожата и нервите ти.

Ръцете му спряха на кръста ѝ.

Когато докоснаха езици, нежно и предпазливо, краката ѝ омекнаха. Гръбнакът ѝ изпука, като че ли костите ѝ бяха изсъхнали. Шейн обгърна кръста ѝ с дясната си ръка, държеше я близо, а лявата ръка постави отзад на главата ѝ.

Е, това вече си бе целувка! Истинска целувка. А не целувка при сбогуване, това си беше *Здравей, хубавице!* и леле, не бе и подозирала, че човек се чувства така.

Когато я пусна, тя седна на леглото отмаляла и си помисли, че ако я последва, тя ще се поддаде и...

Шейн направи две големи крачки назад, после се обърна и излезе в коридора. Отдалечи се от нея. В мечтателен унес тя наблюдаваше как силните големи мускули на гърба му се движат под тениската, когато той дълбоко си поемаше дъх.

— Хубаво — каза той най-после и се обърна. Но си остана там, в коридора. — Но това наистина не биваше да се случва. И няма да го обсъждаме, нали? Никога.

— Добре — съгласи се тя. Сякаш от пръстите ѝ струеше светлина. Пръстите на краката ѝ излъчваха светлина. Цялата бе изпълнена с топла слънчева светлина. *Никога не се е случвало.*

Той отвори уста, затвори я, после затвори очи.

— Клеър...

— Знам.

— Заклучи вратата — каза той.

Тя стана и я притвори. Хвърли му последен поглед през пролуката, после плътно я затвори и пусна резето.

Зад вратата се чу тупване. Шейн се бе свлякъл на пода, досети се тя.

— Мъртъв съм — измърмори той.

Тя се върна на леглото и лежа до сутринта, изпълнена със светлина.

На сутринта от Шейн нямаше и следа, но тя стана много рано, всъщност тъкмо след като Майкъл се бе превърнал в мъгла. Взе си душ и грабна от шкафа една вафла за закуска, изми чиниите, които бяха оставени в мивката след злополучната вечеря с родителите ѝ снощи — това не бе ли задължение на Майкъл? — и изпразни раницата си, за да напъха термоса (ако го върне в лабораторията по химия, деянието се превръща във взето назаем и вече не е кражба) и Библията със скритата в нея тайна.

После се сети, *няма да ми е от полза, ако ми я откраднат*, пак я извади и я остави на лавицата, като я пъхна между един овехтял том от световната енциклопедия и някакъв роман, за който не бе чувала. После излезе, заключи вратата и тръгна към университета.

Когато пристигна в междучасието, в лабораторията по химия бе оживено и не ѝ бе никак трудно да се пъхне в хранилището и да върне термоса на мястото му, след като внимателно бе изтрила всички отпечатъци. Вече изпълнила този морален дълг, побърза да отиде до „Учебен отдел“, за да попълни документите за напускане на университета. Никой не се изненада. Предположи, че много хора напускат. Или изчезват.

Бе вече обяд, когато отиде в кафенето „Комън Граундс“. Ева току-що бе пристигнала и се прозяваше със сънлив поглед. Изненада се, като видя Клеър, и ѝ подаде чаша чай.

— Мислех, че не бива да напускаш къщата — каза тя. — Майкъл и Шейн казаха...

— Трябва да говоря с Оливър — рече Клеър.

— Той е отзад — Ева посочи. — В офиса. Клеър? Нещо не е наред ли?

— Не — отвърна тя. — Мисля, че този път за разнообразие всичко ще бъде наред!

Вратата с надпис „Офис“ бе затворена. Тя почука, чу топлия глас на Оливър да казва „влез“ и влезе. Той седеше зад малко бюро в малка

стая без прозорци, пред него имаше компютър, който работеше. Усмихна й се и се изправи да се ръкува с нея.

— Клеър — каза той. — Радвам се да видя, че си в безопасност. Чух за някакви неприятности.

Оливър бе облечен с шарена тениска с надпис „Благодарните мъртви“, дънки с избелели кръпки на коленете — не толкова, за да е модерен, а по-скоро защото дънките имаха дупки, прецени тя. Изглеждаше уморен и загрижен и изведнъж й хрумна, че с Майкъл си приличат по нещо. Но като изключим факта, че той е тук и през деня, значи не е призрак. Или пък може би е?

— Брандън е много нещастен — подхвана той. — Опасявам се, че ще последва отмъщение. Брандън обича да напада в гръб, не открито, така че бъди нащрек и за приятелите си. Това включва и Ева, разбира се. Помолих я да бъде извънредно бдителна.

Тя кимна, сърцето й бе заседнало в гърлото.

— Ами ако имам нещо за размяна?

Оливър седна и се облегна на стола си.

— Размяна срещу какво? С кого?

— Аз... нещо важно. Не искам да уточнявам повече.

— Опасявам се, че трябва да го направиш, ако искаш да съм ти посредник. Не мога да се пазаря, ако не знам какво предлагам.

Тя забеляза, че още държи чашата за чай и я остави в края на бюрото.

— Хм, предпочитам сама да свърша тая работа. Но не знам към кого да се обърна. Предполагам, че към някой, който заповядва на Брандън. Или към някой още по-високопоставен.

— При вампирите има йерархия — съгласи се Оливър. — Според вашия обществен ред Брандън е от висшата средна класа, но не е от върха. Има две фракции, трябва да знаеш. Брандън е част от... по-тъмната, така да се каже. Зависи от гледната точка. Разбира се, от човешка гледна точка никоя фракция не е снежнобяла. — Той сви рамене. — Мога да ти помогна, ако ми разкажеш. Повярвай, не бива да се опитваш да се свържеш с тях сама. А и не съм сигурен, че те ще го позволят.

Тя прехапа устни, като си мислеше за това, което Майкъл й бе казал за сделките в Морганвил. Не я биваше в тая работа. А и не знаеше правилата.

Оливър ги знаеше, иначе отдавна да е мъртъв. Освен това, бе шеф на Ева, а тя го харесваше. Пък и два пъти я спаси от ухапване от Брандън. Това не беше без значение.

— Добре — рече тя. — У мен е книгата.

Прошарените вежди на Оливър се изпъкнаха в права линия.

— Книгата?

— Знаеш за какво говоря. Книгата!

— Клеър — бавно започна той. — Надявам се, разбираш какво говориш. Защото тук не бива да грешиш и изобщо не бива да лъжеш. Ако блъфираш, ще убият и теб, и приятелите ти. Без пощада! И други са се опитвали да пробутват фалшификати или да се преструват, че е у тях, после бягат. Всички са мъртви. До един! Разбираш ли?

Тя пак преглътна с мъка. Устата ѝ бе пресъхнала. Опита се да си спомни чувствата от миналата нощ, топлината и светлината, които я изпълваха, но денят бе студен, труден и страшен. И Шейн не бе тук.

— Да — отговори тя. — Разбирам. Но тя е у мен и не мисля, че е фалшификат. И искам да направя размяна.

Оливър не потрепна. Тя се опита да отмести поглед, но у него имаше нещо толкова сурово и изискващо, че я обзе истински страх.

— Добре — каза той. — Но не можеш да го направиш сама. Много си млада и уязвима. Ще се заема с това вместо теб, но ми трябват доказателства.

— Какви доказателства?

— Трябва да видя книгата. Снимай поне корицата и някоя вътрешна страница, за да докажеш, че е истинска.

— Мислех, че вампирите не могат да я прочетат.

— Не могат, поне така се твърди. Символът е важен. Подобно на символите за Защита, и той има свойства, които хората не разбират. В конкретния случай, това обърква чувствата на вампирите. Само хората могат да четат думите в книгата, но една снимка ще отстрани съмнението и вампирите ще могат да видят символа в действителност. Технологиата е чудесно нещо! — той погледна часовника. — Този следобед имам среща, която не мога да отложам. Ще дойда у вас довечера, ако не възразяваш. Освен това, бих искал да поговоря с Шейн и Ева. И с другия ти приятел, онзи, който не е идвал тук — Майкъл беше, нали? Майкъл Глас.

Клеър машинално кимна, леко обезпокоена, без да разбира защо. Всичко е наред, нали? Оливър беше от добрите.

А и нямаше представа към кого друг да се обърне, не и в Морганвил. Към Брандън? Да бе. Добра идея, как ли пък не.

— Добре, довечера — отвърна тя.

Стана и излезе, беше ѝ необичайно студено. Ева я погледна, намръщи се, понечи да я последва, но на бара имаше много хора. Клеър бързо се отправи към вратата и избяга, преди Ева да я притисне с въпроси. Тя просто не искаше да говори за това. Едно гадно чувство ѝ подсказваше, че току-що е направила ужасна грешка, но не знаеше каква, нито защо, или как.

Толкова бе погълната, толкова замислена и замаяна от горещото слънце, което обещаваще безопасност, плюс хората на улицата, та забрави, че опасностите в Морганвил не дебнат само през нощта. Първото предупреждение, което получи всъщност, бе шумът от двигател, после с един удар я зашеметиха и я блъснаха в загрятата от слънцето врата на микробус, която се отвори с плъзгане.

От едната страна я блъскаха, от другата я дърпаха, а тя само успя да извика, преди да я напъхат в микробуса, и тогава върху нея се нахвърлиха много тела и вратата на колата се затръшна. Падна на пода, когато колата ускори и чу възклицания и смях. На момичета.

Някой бе коленичил на гърдите ѝ и ѝ пречеше да диша. Тя опита да се обърне и да го избута, но не успя. Когато погледът ѝ се проясни, видя, че върху нея бе коленичила Джина, със свеж грим и съвършен вид, като изключим откачения блясък в очите. До нея бе коленичила Моника и се подсмиваше жестоко. Дженифър шофираше. В колата имаше още няколко момичета, които Клеър си спомняше от сблъсъка в мазето на общежитието. Очевидно Моника още събираше нови попълнения, а тези двете направо бяха приети в Школата за напреднали психари.

— Махни се от мен! — изкрещя Клеър и се опита да удари Джина; Моника хвана ръцете ѝ и ги тръшна силно над главата ѝ, от което я заболя. — Махни се, кучко!

Моника я удари в стомаха, като ѝ изкара останалия въздух, и Клеър се задави. Тежестта от тялото на Джина невероятно много ѝ пречеше да диша. Може ли да се убие човек по този начин? Да го задушиш по този начин? Може би, ако е дребен като нея...

Колата продължи напред, като все повече я отдалечаваше от безопасната зона.

— Ти — каза Моника, като се наведе над нея, — ти наистина ме вбеси, невзрачно същество такова. Не забравям подобни неща. И приятелят ми не ги забравя.

— Брандън? — изхриптя Клеър. — Боже, поне си намери някой, който има пулс.

За тези си думи получи още един удар и този път толкова много я заболя, че се разплака, вбесена и безпомощна. Джина я хвана за врата и започна да стиска. Не достатъчно силно да я убие, но достатъчно да я заболи и още повече да затрудни дишането ѝ.

Можеха да продължат така с часове, ако решат. Но Клеър си помисли, че кроят още много неща.

Разбира се, че бе така, защото Моника бръкна в джоба си и извади запалка, от онези газовите, с ярък и силен пламък. Приблужи я до лицето на Клеър.

— Ще си направим барбекю — каза тя. — Печена откачалка. Ако останеш жива, ще си с отворотителен вид. Но не се тревожи, защото едва ли ще оживееш.

Клеър използва последните си сили и се разпищя, това сепна Моника, а Дженифър, която шофираше, направо се изплаши, извърна се да погледне назад и докато се обръщаше, завъртя волана. Грешка!

Микробусът се наклони надясно и се блъсна в нещо твърдо. Клеър отскочи, с Джина върху себе си, която сякаш бе яхнала вълшебен килимче, удари се в тапицираната облегалка на седалките, а когато микробусът спря, Моника и Джина паднаха една върху друга.

Клеър се съвзе от уплахата и се спусна към вратата на колата. Успя да се измъкне. Микробусът се бе забил в задната част на друга кола, паркирана встрани, и алармите на останалите коли се разпищяха. Чувстваше се замаяна и едва не падна, после чу Моника разярено да крещи след нея. Това бързо ѝ помогна да се съвземе. Хукна.

Тази част на града бе безлюдна — магазините бяха затворени, на улицата се виждаха само няколко пешеходци.

Никой дори не я погледна.

— Помощ! — извика тя и размаха ръце. — Помогнете ми, моля...

Хората продължаваха да вървят, сякаш бе невидима. Тя изхлипа за миг ужасена, после сви зад ъгъла и рязко спря.

Църква! Не бе виждала църква през целия си престой в Морганвил, а ето една тук! Не бе голяма — скромна бяла сграда, с малка камбанария. Нямаше кръст, но несъмнено бе църква.

Хукна през улицата, после по стъпалата и се блъсна във вратата. И отскочи. Бе заключено.

— Не — извика тя и заудря по вратата. — Не, хайде, моля те!

На табелката на вратата пишеше, че църквата е отворена от залез до полунощ. Какво, по дяволите...?

Не смееше да мисли повече. Скочи от стълбите и изтича от другата страна, после мина отзад. До контейнера за боклук имаше заден вход със стъклен прозорец. И той бе заключен. Тя се огледа и видя отчупен клон, взе го и замахна като с бейзболна бухалка.

Тряс!

Одраска ръката си, докато се опитваше да я пъкне и отвори вратата, но успя и я затръшна след себе си. Заключи, огледа се трескаво и откри парче черен картон, с който закри празното място на счупения прозорец. Надяваше се да не се забележи на пръв поглед.

Отдръпна се, изпотена, болеше я от удара при катастрофата и от бягането и понечи да влезе в параклиса. Несъмнено бе параклис, с абстрактни витражи и дълги редици дървени столове, но нямаше кръст, нито разпятие, никакви символи. Истинска Унитарянска църква, реши тя.

Поне нямаше никой.

Клеър се отпусна на една пейка по средата на църквата, а после легна и се опъна в цял ръст на червената кадифена тапицерия. Сърцето ѝ биеше лудо и тя се чувстваше ужасно изплашена.

Никой не знаеше къде е. А ако се опита да излезе, Моника и приятелките ѝ щяха...

Щяха да я изгорят жива.

Тя потръпна, избърса сълзите от лицето си и се опита да мисли, да измисли как да се измъкне от тук. Може би имаше телефон. Можеше да се обади на Ева или на Шейн? И на двамата, реши тя. Ева заради колата, Шейн за охранител. Клетият Шейн. Прав беше, трябва да престане да го вика всеки път, когато ѝ трябва груба физическа сила. Някак си не бе честно.

Клеър застина и спря да диша, когато чу леко прошумоляване в параклиса. Сякаш се движат завеси. Лек шепот като от развята от повея на климатика завеса. Или...

— Здравей — каза много бледата жена, която се бе навела над пейката и гледаше към Клеър. — Ти сигурно си Клеър.

* * *

Щом вцепенияващият ужас поотмина, Клеър се сети коя е. Знаеше, че я е виждала — бе я зърнала за миг, това беше жената, вампирката, която докараха с лимузината след края на работния ден в „Комън Граундс“.

— Проследих те — рече жената. — Макар че, честно казано, безкрайно харесвам тази църква. Много спокойно място, не мислиш ли? Свято място, което дарява присъстващите с известна закрила от опасности.

Клеър облиза устни и усети солен вкус на пот и сълзи.

— Искаш да кажеш, че няма да ме убиеш тук?

Усмивката на жената не изчезна. Напротив, стана по-широка.

— Точно така, скъпа. Същото се отнася и за охраната ми. Уверявам те, и те са тук. Никога не ме оставят сама. Това е част от проклятието на поста, който заемам.

Тя се усмихна и елегантно наклони глава. Всичко у нея бе изискано, от бляскавата златиста коса до дрехите, с които бе облечена. Клеър не обръщаше особено внимание на дрехи и мода, освен на дрехите на момичетата, които ѝ нанасяха побой, но тези приличаха на дрехите от официалните снимки от младостта на майка ѝ. Или на баба ѝ.

— Казвам се Амели — продължи вампирката. — Ти, в известен смисъл, вече ме познаваш, макар и да не го съзнаваш. Моля те, дете, не гледай така уплашено. Напълно те уверявам, че нищо лошо няма да ти се случи, докато си с мен. Винаги ясно предупреждавам, преди да упражня насилие.

Клеър не знаеше как да промени изплашения си вид, но склучи ръце в скута си, за да не треперят. Амели въздъхна.

— Ти си съвсем нова в нашия град — каза тя. — Но не съм виждала човек, който да разбуня толкова много стършели за толкова кратко време. Първо Моника, после Брандън, след това пък чувам, че си се обърнала за съвет към скъпия ми Оливър, а сега виждам, че бягаш да спасиш кожата си през моите улици... е, намирам, че си забавна. Замислих се за теб, Клеър. Коя си? Защо те има?

— Аз... съм никоя — каза Клеър. — И напускам града. Родителите ми ме отписаха от колежа.

Изведнъж идеята ѝ се стори наистина добра. Не толкова бягство, а по-скоро отстъпление.

— Така ли? Е, ще видим. — Амели сви рамене, но при нея този жест бе непредсказуем. — Знаеш ли коя съм?

— Важна особа.

— Да. Много важна. — Очите ѝ гледаха твърдо в слабата светлина, нямаха определен цвят — може би сиви? Или сини? Властни, но не поради цвета си. — Аз съм най-старият вампир на света, скъпа. В известен смисъл съм единственият важен вампир. — Тя каза това без особено чувство на гордост. — Макар че други могат да са на различно мнение, разбира се. Но те, за жалост, жестоко грешат.

— Не разбирам.

— И не очаквам да разбереш. — Амели се наведе напред и постави слабите си елегантни бели ръце на дървената пейка пред нея, после подпря брадичка на ръцете си. — Ти по някакъв начин си се замесила в издирването на книгата. Мисля, че знаеш за коя книга говоря.

— Аз... въ... да. — В никакъв случай нямаше да признае какво стои на рафта вкъщи. Вече бе допуснала тази грешка. — Искам да кажа знам за...

— Вампирите — подсказа ѝ услужливо Амели. — Това не е тайна, скъпа.

— Че вампирите я търсят.

— И ти случайно попадна на дейността в библиотеката, където се ровим в хиляди томове, за да я открием?

— Тя твоя ли е? — примигна Клеър.

— В известен смисъл. Да кажем, че ми принадлежи толкова, колкото и на всеки жив. Ако аз в точния смисъл на думата съм жива. Старата дума бе немъртъв, разбираш ли, но немъртви са всички живи

твари, нали? Не обичам неточните неща. Мисля, че това е наша обща черта с теб, госпожице. — Амели наклони глава на една страна. На Клеър това ѝ напомни малко страшничко за научно-популярен филм. Богомолката оглежда храната си. — Вампир е толкова овехтяла дума. Мисля да поръчам на университета да измислят друг термин, нещо по — как е модерно да се казва сега — по-благоприятен за потребителите термин, който да ни описва.

— Аз... какво искаш? — изломоти Клеър. И после нелепо прибави — Извинявай. — Защото знаеше, че е прозвучала грубо, а тази вампирка колкото и страшна да е, не се беше държала грубо.

— Няма защо. Подложена си на голям стрес. Ще ти простя нарушаването на добрия тон. Искам само истината, дете. Искам да знам какво си открила за книгата.

— Аз... хъм... нищо.

Последва дълго мълчание. В него Клеър долови далечни шумове, сякаш някой се опитва да отвори предната врата на църквата.

— Жалко — рече тихо Амели. — Надявах се да мога да ти помогна. Изглежда няма да мога.

— Ааа... това ли е всичко? Това ли е краят?

— Да, опасявам се, това е. — Амели пак седна и скръсти ръце в скута си. — Можеш да се върнеш, откъдето дойде. Желая ти късмет, скъпа. Ще ти трябва. За жалост, животът на смъртните е много крехък и много кратък. А твоят може да е и по-кратък от обикновено.

— Но...

— Не мога да ти помогна, ако нямаш какво да ми предложиш. Животът в Морганвил си има правила. Не мога да осиновявам заблудени твари, просто защото са обаятелни. Сбогом, малка Клеър. На добър час.

Клеър и представа си нямаше какво означава „обаятелен“, но схвана посланието. Каквато и врата да се бе отворила, за добро или зло, сега се затръшна. Тя се изправи, зачуди се какво да каже, реши, че ако не казва нищо, може да е най-доброто в случая... и чу задната врата да се отваря с трясък.

— О, мамка му! — прошепна тя. Амели я погледна укорително. — Извинявай!

— Ние се намираме в божи храм — каза тя сурово. — Никой от вашето поколение ли не е научен на добри обноски?

Клеър се скри зад една пейка. Чу бързи стъпки, а после гласа на Моника.

— Госпожо! Съжалявам, не знаех, че сте...

— Но съм — отсече хладно Амели. — Ти беше Морел, нали? Все не мога да ви запомня.

— Да, Моника Морел.

— Очарователно. — Гласът на Амели стана леден. — Ще се наложи да те помоля да напуснеш, госпожице Морел. Нямах място тук. Това място е мое. Знаеш правилата.

— Съжалявам, госпожо. Не мислех...

— Често се случва, предполагам. Върви!

— Но... момичето... тя...

Гласът на Амели изсъска, сякаш суграшица пада по заледен прозорец.

— Осмеляваш се да ми възразяваш?

— Не! Не, много съжалявам, госпожо, няма да се повтори. Съжалявам.

Гласът на Моника заглъхна. Тя отстъпваше по коридора. Разтреперана, Клеър остана на мястото си. Едва не изпищя, когато бледото тяло на Амели се извиси над пейката и тя се вторачи в нея. Изобщо не я бе чула да се движи.

— Предлагам да си идеш направо къщи, малка Клеър — каза Амели. — Бих те завела, но това би означавало много повече, отколкото мога да си позволя сега. Бягай, бягай към къщи! Побързай! И... ако си ме излъгала за книгата, знай, че много хора биха пожелали толкова ценно нещо, по много причини. Увери се защо я искат, преди да им я дадеш.

Клеър бавно свали ръце от главата си и се настани на пейката с лице към вампирката. Все още бе изплашена, но Амели не изглеждаше... ами... зла. Просто сдържана. Направо ледена. И стара.

— Каква е тази книга?

Лицето на Амели бе излиняло като стара коприна.

— Животът — каза тя. — И смъртта. Не мога да ти кажа повече. Няма да е благоразумно. — Усмивката изчезна, остана само хлад. — Сега наистина мисля, че трябва да тръгваш.

Клеър скочи и побягна, като се оглеждаше през рамо почти на всяка крачка. Видя да се появяват и други вампири, не бе забелязала

нито един от тях. Единият бе Джон от библиотеката. Той ѝ се ухили не особено дружелюбно. Едното му око бе млечно бяло.

Тя побягна.

* * *

Очевидно Моника и приятелките ѝ не бяха поели в посоката, в която бягаше Клеър. А тя наистина тича през целия път до улица „Лот“. Когато зави зад ъгъла, дробовете ѝ вече изгаряха и почти се разплака от благодарност, когато зърна голямата къща.

И Шейн, който седеше на предните стълби.

Той стана, без да продума. Клеър се хвърли към него, той я хвана, притисна я до себе си за няколко мига, после я отдалечи да я огледа за наранявания.

— Знам — каза тя. — Каза ми да не ходя. Съжалявам.

Той кимна мрачно.

— Да влизаме вътре!

Щом влязоха и заключиха вратата след тях, тя разказа всичко, което се бе случило. Моника, микробусът, запалката, църквата, вампирката. Той не я попита нищо. Всъщност, дори не примигна. Думите ѝ свършиха, а той продължи да я гледа безизразно.

— Дано харесваш стаята си — каза най-после той, — защото ще те заключа там и няма да те пусна да излезеш, докато родителите ти не те натоварят в колата.

— Шейн...

— Сериозно говоря. Без повече глупости, Клеър. Ще останеш жива, каквото и да ми струва това. — Безспорно бе вбесен. — А сега трябва да ми разкажеш за Майкъл.

— Какво?

— Сериозно говоря, Клеър. Разкажи ми веднага. Защото не го откривам никъде, и знаеш ли какво? Не го откривам през деня. По дяволите, почувства ли това? — Бе го усетила. Студен полъх, който мина по кожата ѝ. Майкъл се опитваше да ѝ каже нещо. Вероятно *По дяволите, не му казвай!* — Не можем да се справим, ако не сме откровени един с друг. — Адамовата му ябълка подскочи, докато преглътна. — Той един от тях ли е? Трябва да знам.

— Не, Шейн, не е.

Шейн затвори очи и се опря на стената, хванал главата си с две ръце.

— Боже, благодаря ти. Щях да се побъркам. Мислех си... искам да кажа, едно е да си нощна птица, но Майкъл... аз... мислех...

— Почакай — каза Клеър и си пое дълбоко дъх. Отново я обзе хлад. Майкъл... сигурно се опитва да я спре. Не му обърна внимание. — Стига, Майкъл. Той трябва да знае.

Шейн свали ръце от главата си и се огледа, после се намръщи.

— Майкъл го няма. Проверих. Проверих из цялата проклета къща.

— Напротив, тук е. Студеният полъх. — Тя протегна ръка и я раздвижи из ледения въздух. — Мисля, че стои... точно тук. — Тя погледна часовника си. — Ще е отново между нас след два часа, когато залезе слънцето. Тогава ще можеш да го видиш.

— За какво говориш, по дяволите?

— За Майкъл. Той е призрак.

— О, я стига! Глупости! Пичът редовно седи с нас и вечеря!

Тя сви рамене, вдигна ръце и отмина.

— Искаше да знаеш. Добре. Вече знаеш. А между другото, аз съм добре.

— Какво искаш да кажеш с това, че е призрак? — Шейн я настигна, заобиколи я и ѝ пресече пътя. — О, хайде, Клеър. Призрак? Той е истински, колкото мен.

— Понякога — съгласи се тя. — Попитай го. Не, по-добре го наблюдавай на зазоряване. И после ми кажи какъв е, защото единственото, което мога да го нарека, е призрак. Работата е там, че не може да напуска къщата, Шейн. Не може да ни помогне. Затворен е тук, а през деня дори не може да говори с нас. Той просто... се носи из въздуха. — Тя отново раздвижи ръка из студения въздух. — Спри, Майкъл. Знаем, че си ядосан. Но той трябва да знае.

— Клеър! — Шейн я сграбчи и я разтърси просто защото се чувстваше безпомощен. — Клеър, говориш на въздуха!

— Все едно. Пусни ме, имам работа.

— Каква работа?

— Да си приготвя багажа. — Тя се дръпна и се качи на горния етаж, като вземаше по две стъпала наведнъж. Когато бе ядосан, Шейн

винаги затръшваше вратата на стаята си, сега и тя го изпробва. Помогна.

Студеният полъх я последва.

— По дяволите, Майкъл, излез от стаята ми, извратеняк такъв! — Може ли да си извратен, ако си мъртъв? Сигурно може, ако през половината от времето имаш нормално тяло. — Предупреждавам те, че ще се събличам!

Студеният полъх определено остана на мястото си, докато тя не вдигна края на тениската до ръба на сутиена си и чак тогава се оттегли. „Страхливец!“, каза си тя и закрачи напред-назад из стаята. Разтревожена и доста изплашена.

Шейн заудря по вратата, но тя се изтегна на леглото, закри лицето си с възглавница и се престори, че не го чува.

Настъпи мрак, синя пелена покри небето. Наблюдаваше как слънцето се скрива наполовина зад хоризонта, после отключи вратата си и изхвърча навън. Шейн току-що излизаше от стаята на Майкъл. Все още търсеше някой, който не можеше да бъде намерен. Не и по начина, по който той си представяше.

— Майкъл! — изкрещя Клеър от другия край и усети как студеният полъх я обвива като ледено одеяло. Шейн се извърна и тя почувства, че мъглата се сгъстява, става плътна и тежка и после наистина го видя — бледо сиво привидение във въздуха.

Вратата на Ева рязко се отвори.

— Какво, по дяволите, става тук? — изкрещя тя. — Ей, бихте ли снижили шумотевицата до рева на самолет.

... и тогава Майкъл просто се появи. Между тримата. Просто изникна от гъстата и тежка мъгла и придоби цвят и тегло.

Ева изпищя.

Майкъл се свлече на ръце и колене, опитвайки се да повърне. Падна настрани, после се обърна по гръб и се взря в тавана. „По дяволите!“, изпъшка той и остана легнал, като едва дишаше. Очите му бяха влажни и издаваха ужас, а Клеър осъзна, че за него това е ежедневно преживяване. Всяка вечер. По-страшно от всичко, което можеш да си представиш.

Клеър погледна към Шейн в дъното на коридора. Той бе замръзнал на място, с отворена уста, и приличаше на карикатура. Същото се отнасяше и за Ева.

Клеър се приближи, подаде ръка на Майкъл и каза:

— Е, надявам се, това дава отговор на въпросите.

Той ѝ хвърли сърдит, безмълвен поглед и пое ръката ѝ, за да се изправи. Залитна, подпря се на стената и поклати глава в отказ, когато Клеър понечи да го подкрепи.

— Само минутка — каза той. — Това напълно ме изтощава.

Ева се обади с висок, писклив глас:

— Призракът! Ти си призракът, за който говореше Миранда. О, боже, Майкъл, ти си призрак! Негодник!

Той кимна, като все още се бореше за въздух.

Ева върна нормалния си глас и изписка:

— Това е най-якото нещо, което съм виждала в живота си!

Шейн изглеждаше блед. Блед, потресен и — както можеше да се очаква — вбесен.

Майкъл го погледна в очите, двамата се гледаха мълчаливо известно време, преди Шейн да проговори:

— Значи затова ме помоли да се върна.

— Аз... — Майкъл се закашля. Когато понечи да се свлече отново, Ева се притече и праметна ръката му през рамо. Той се изненада, но му стана приятно. — Не, просто защото...

— Разбирам, човече — каза Шейн, — разбирам. — Какво, по дяволите, се случи, докато ме нямаше?

Майкъл само поклати глава.

— По-късно.

Клеър разбра, че проблемът не бе в гнева на Шейн. Той се обърна и заслиза тежко по стълбите, преди тя да успее да каже нещо, но видя очите му и разбра.

Той бе изгубил Алиса. Сега смяташе, че е изгубил и Майкъл. Тя не познаваше това чувство, не отблизо, можеше да си го представи, но досега някак си бе предпазена. Никой от близките ѝ не бе починал, бабите и дядовците ѝ бяха живи. Бе виждала скръб само по телевизията, във филмите и в книгите.

И представа си нямаше какво да му каже. Смяташе, че той ще го приеме в реда на нещата, както обичайно прави, но...

— Клеър — каза Майкъл. — Не го оставяй да излезе.

Тя кимна, остави Ева да подкрепи Майкъл по коридора, и двамата вече се бяха успокоили на тема жив — умрял — немъртъв...

Тя предположи, че ако някой призрак трябва да има гадже, е, тогава Ева е най-добрият избор.

Шейн стоеше прав на долния етаж, просто си стоеше. Не обръщаше внимание на нищо и никого. Тя протегна ръка, готова да го потупа по рамото, да му каже, че е до него, дори и да не може да помогне, когато някой почука на входната врата.

— Кълна се, че ако е Миранда... — промърмори той. Бе свил ръце в юмруци.

— Не, мисля, че е за мен — рече Клеър и се спусна край него по коридора. Първо провери през шпионката и наистина там стоеше Оливър, доста смутен. Вероятно си имаше основание... Боже, да се мотаеш из Морганвил след здрач е все едно да си окачиш на врата табелка с надпис „Изяж ме“.

Тя отключи вратата и отвори.

— Нямам много време — каза той. — Къде са Шейн и Ева?

— Вътре — отвърна тя и отвори още по-широко, общоприетия жест за „заповядай, влез“. Той не влезе, а вдигна ръка и помахаше във въздуха с озадачено изражение. — Оливър?

— Съжалявам, но трябва да ме поканиш — каза той. — Тази къща има много сериозна защита. Не мога да вляза, ако не ме поканиш.

— О, извинявай. — Тъкмо щеше да го покани да влезе, когато ѝ хрумна, че да каниш някого, без първо да си се допитал и до другите обитатели на къщата, не е добра идея. Още повече, че ѝ оставаше още един ден тук. — Хм, ще изчакаш ли за секунда?

— Не, Клеър, наистина не мога — каза нетърпеливо Оливър. Все още бе облечен в хипарските дрехи, с които го видя в кафенето, но някак си изглеждаше различен, странен. — Моля те, покани ме. Нямам време да чакам.

— Но аз...

— Клеър, не мога да ти помогна, ако не ми се довериш. А сега, бързо, преди да е станало твърде късно, пусни ме да вляза.

— Но аз... — Тя пое дълбоко въздух. — Добре. Каня те...

— Не! — Зад нея се чу ужасяващ вик, тя се дръпна встрани и закри уста с ръка, за да заглуши писъка си. Отгоре ѝ връхлетя не Шейн, а Майкъл. Шейн го следваше, Ева също. — Клеър, дръпни се!

Майкъл приличаше на ангел на отмъщението, а с ангелите не се спори. Клеър бързо се дръпна назад, все още закрила с ръка устата си, а Майкъл мина край нея и се спусна към вратата. Границата на неговата територия.

Оливър изглеждаше разочарован, забеляза тя, и не особено изненадан.

— А, Майкъл. Радвам се да те видя отново. Виждам, че добре оцеляваш.

Майкъл нищо не каза, но от мястото си Клеър видя погледа, който отправи към Оливър, и този поглед я изплаши. Не мислеше, че Майкъл е способен да се ядоса толкова.

— Защо си дошъл? — попита той напрегнато.

Оливър въздъхна.

— Знам, че няма да ми повярваш — подхвана той, — но всъщност взех присърце интересите на малката ти приятелка.

Майкъл горчиво се засмя.

— Да бе, сериозно.

— И на приятеля ти Шейн... — Погледът на Оливър се плъзна край Майкъл и се спря на Шейн, после на Ева. — И разбира се, на милата сладка Ева. Такава добра служителка.

Майкъл бавно се обърна и погледна Ева, чиито очи се бяха разширили, и Клеър се надяваше това да е от ужас. Или поне от смущение.

— Вие се познавате? — изтърси Ева. — Но, Майкъл, ти каза, че не познаваш Оливър и...

— Не го познавах — каза Майкъл и се обърна, — докато той не ме уби.

— Да — обади се Оливър и сви рамене. — Съжалявам. Нищо лично, беше експеримент, който не завърши сполучливо. Но съм доволен, че си оцелял, макар и не в този вид, в който се надявах.

Майкъл издаде звук, какъвто Клеър се надяваше да не чуе нито от жив, нито от мъртъв. Сега Ева закри уста с ръка, после бързо я махна и извика:

— О, боже, Оливър!

— Нека обсъдим моралните ми недостатъци по-късно — каза той. — Сега ме пуснете да вляза в къщата, колкото се може по-бързо.

— Сигурно се шегуваш — възкликна Майкъл. — Тук един мъртъв ни е напълно достатъчен. Няма да те пусна да убиеш и останалите.

Оливър дълго и безмълвно го гледа.

— Надявах се да успея да го избегна — каза най-после той. — Малката Клеър е цяло чудо. Тя твърди, че е намерила книгата. Мисля, че има обещаващо бъдеще в Морганвил... ако преживее нощта.

Майкъл бе на път да повърне. Стрелна с поглед Клеър, после погледна встрани.

— Няма значение. Върви си. Никой няма да те покани.

— Така ли? — Оливър се усмихна широко и зъбите му бавно и лениво се показаха. За Клеър нямаше по-страшна гледка от тези зъби и непреклонната откровеност в погледа му. — Мисля, че някой ще го направи, рано или късно.

— Бих казал само през трупа ми, но ти вече се погрижи за това. — Майкъл се озъби. — Благодаря за посещението. А сега чупката, пич!

Той понечи да затвори вратата. Оливър вдигна ръка — не че искаше да го спре физически, просто като предупреждение — и зъбите му се прибраха, след което лицето му пак стана мило и бъдещо доверие. Като лицето на готин учител, заради когото си струва да се прежалиш и да ходиш на училище. *Това — помисли си Клеър — бе най-голямото предателство.*

— Чакай. Те знаят ли защо са тук, Майкъл? Защо рискува да им разкриеш тайните си? — Майкъл не спря. Вратата се затваряше. — Шейн, чуй ме! На Майкъл му трябваше някой жив тук, за да задейства защитата на къщата. Мислиш, че го е грижа за теб? Не! За него вие сте само тела! И пулсиращи сърца. Той не е по-различен от мен!

— Освен, че не смуче кръв, изрод такъв! — изкрещя Шейн и тръшна вратата в лицето на Оливър. Майкъл пусна резето с треперещи пръсти. — За бога, човече, защо не ни каза?

— Аз... какво? — попита Майкъл, без да го поглежда. Бе пребледнял и изплашен, забеляза Клеър.

— Всичко! Как се случи това, Майкъл? Как стана... — Шейн направи някакъв неопределен жест. — Той се опита да те превърне във вампир ли?

— Така мисля. Но не се получи. Стигнах само до тук. — Майкъл едва преглътна и се обърна към него. — Той е прав за защитата. Къщата не осигурява защита, ако няма жив човек в нея. Аз не се броя. Аз... съм само част от къщата. Ти наистина ми бе нужен.

— Все едно, човече. Това не ме интересува. Яд ме е, че някаква проклета пиявица те е изсмукала, докато съм бил далеч от тук.

— Но той не може да е вампир — каза изведнъж Ева. — Не може. Той ми е шеф! И... и работи през деня. Как е възможно това?

— Питай него — отвърна Майкъл. — Когато пак отидеш на работа.

— О, да бе, като че ли току-що не напуснах работа. — Ева се приближи до Майкъл и го прегърна. И той я прегърна, сякаш това бе най-естественото нещо на света. Сякаш постоянно са го правили — което, призна Клеър, може би е така, просто тя не е знаела. Майкъл погали косата ѝ. — Боже, много съжалявам!

— Ти не си виновна — каза той. — Вината е изцяло негова.

— Ти, как...?

— Свирех в „Комън Граундс“. Не знаех, че е собственикът, работех с едно момче, Чад...

— О, да. Чад умря — отбеляза Ева.

— Интересно как ли е станало? — язвително вметна Шейн.

— Този Оливър, не знаех, че се казва така, каза, че е музикант и си търси стая под наем. Мислех, че идеята е добра. Дойде да види къщата. — Майкъл силно стисна очи, толкова мъчително бе отново да си спомни случилото се. Но така нямаше да прогони образите в главата си, бе сигурна Клеър. — Щом го поканих вътре, разбрах. Почувствах го. Но бе твърде късно, а и той имаше приятели.

Шейн изруга, една груба дума отекна от стените като изстрел. После се подпря на стената отмалял и с наведена глава.

— Трябваше да съм тук — каза той.

— Тогава и двамата щяхме да сме мъртви.

— И ще бъдете — чу се гласът на Оливър през вратата. — Ева, скъпа. Чуй ме. Чуй гласа ми! Покани ме.

— Остави я на мира! — изрева Майкъл и се обърна към вратата.

Клеър видя, че с лицето на Ева нещо става — сякаш волята ѝ се изпари и светлината в погледа ѝ угасна. О, не, помисли си тя вцепенена, и се опита да предупреди Майкъл.

Преди да успее да го направи, Ева каза:

— Да, Оливър, влез.

Ключалката щракна с ясен отекващ звук, вратата се отвори в нощта и Оливър прекрачи прага.

Клеър дори не видя кога Майкъл се придвижи, толкова бе бърз. Дотогава го бе смятала за нормално момче, наистина, е, да... което изчезва в мъгла през деня. Но никой не се движи толкова бързо. Не и човек.

А и никой не е толкова силен. Майкъл сграбчи Оливър за раменете, повдигна го във въздуха и го запрати с главата напред по коридора, за да го блъсне в стената на другия край. Клеър се отмести от пътя. И Шейн и Ева постъпиха така, макар че Ева се спусна след Оливър, а не встрани. Шейн я хвана за глезена и я дръпна назад, а тя риташе и пицеше.

Майкъл последва Оливър. Докато вампирът се изправяше на крака, Майкъл се стовари отгоре му. Оливър бе силен и бърз, но в тази къща Майкъл бе неукротим, а и бе безкрайно вбесен.

— Глупак такъв! — изкрещя му Оливър. — Разбираш ли какво казах? Клеър е взела книгата.

— Не ме интересува!

— Трябва да те интересува! Ако не я предадете, ще ви разкъсат, за да си я получат! Опитвам се да ви спася.

Майкъл така светкавично му заби няколко юмручни удара в лицето, че Клеър дори не успя да примигне. Оливър пак падна, като се вкопчи с нокти в пода, после се претърколи и гневно се втрени в тях през разрошената си прошарена коса. В крайна сметка вампирите също кървят, с тази разлика, че кръвта им не е толкова червена, обаче бе гъста. От ъгъла на устата му потече струйка, а той ръмжеше, озъбен, като се опитваше да се вкопчи в Майкъл и да го ухапе. Майкъл го удари толкова силно, че единият от зъбите му се счупи и се търкулна по пода като кинжал от слонова кост. Оливър извика от болка и изненада и се претърколи, опитвайки се да се защити.

— Ева! — извика Майкъл и го повлече за единия крак по коридора към вратата. — Отмени поканата си! Веднага! — Сега Оливър се съпротивляваше яростно, като оставяше дълги драскотини

от ноктите си по пода, ръмжеше и се опитваше да се освободи. — ЕВА!

Шейн се спусна към Ева, изправи я на крака и здраво я разтърси. Това не подейства. Тя просто гледаше в пространството пред себе си с безизразно лице.

Клеър отмести Шейн и здраво зашлеви Ева.

Ева изпищя, хвана се за ударената буза и примигна.

— Хей, какво става, по дяволите? — После погледна към дъното на коридора, където се водеше ожесточената битка и зяпна от изумление.

— Ева! — извика пак Майкъл. — Поканата! Оттегли я веднага!

— Но аз не... — Ева мигом спря да възразява. — Ей, Оливър! Измитай се от къщата ни!

Оливър застина неподвижен, като мъртвец. Майкъл го хвана за ръката и крака, вдигна го и го изхвърли навън в мрака. Клеър чу как тялото му тупна на тротоара, чу го да ругае, докато се изправя на крака и се връща до вратата.

Силна вълна го отхвърли от нея.

— Не си добре дошъл — процеди Майкъл. Имаше рана на лицето, от която отстрани на врата му се стичаше гъста струйка, и дишаше тежко. — И между другото, Ева напуска.

Той затръшна вратата в изкривеното лице на Оливър и разтреперан се свлече на пода до вратата. Вече не изглеждаше толкова всемогъщ. Изглеждаше ужасен.

— Майкъл? — попита Ева задъхано. — Добре ли си?

— Превъзходно — каза той и се изправи. — Ева, стой далеч от вратата. Той успя да те омагьоса веднъж, може пак да го направи. Клеър! Ти също. Стой далеч от вратата. — Сграбчи я за ръката и я поведе по коридора, който бе в пълен хаос, подът надран, стените ожулени и също надрани — и я бутна да седне на дивана. — Клеър!

— Ъъъ... да? — Нещата се развиваха прекалено бързо. Не знаеше какво очаква да чуе той.

— Книгата!

— О, да. Ами... виж, на онзи етаж в библиотеката, където проверяват книгите, а професор Уилсън крадеше книги и...

Той вдигна ръка и я спря.

— У теб ли е книгата?

— Да.

— Моля те кажи, че не си я донесла тук.

Тя примигна.

— Всъщност, донесох я.

Майкъл седна на фотьойла, наведе се напред и зарови глава в ръцете си.

— Мили боже, Исусе Христе! Не ти ли прави впечатление какво се случва в този град? Наистина ли книгата е у теб?

— Така мисля.

Стана и тръгна да я донесе, но той вдигна глава и я хвана за китката, когато минаваше край него.

— Не! Да си стои, където е. Колкото по-малко знаем, толкова по-добре. Трябва да измислим какво да правим, защото Оливър не се шегува. Не би дошъл тук, ако не възнамеряваше да ни убие за тази книга. Всъщност пое голям риск. Той знае колко мощна е защитата на къщата.

— Ти затова ли успя да го победиш? — поинтересува се Шейн.
— Защото, както знаеш, аз съм най-добрият ти приятел, но ти не си такъв звяр, човече.

— Благодаря, задник такъв. Да, аз съм част от къщата, което означава, че мога да ползвам всичко, което къщата предлага. Защитата е силна. Много силна.

— Полезна информация. Какъв е планът?

Майкъл пое дълбоко въздух, после издиша.

— Чакаме да настъпи денят — каза той. — Ева, виждала ли си някога Оливър навън през деня?

— Хм... — тя напрегнато се замисли. — Не. Повечето време прекарва в офиса или зад бара, но стои далеч от прозорците. Не мислех, че вампирите са будни през деня.

Клеър се сети за църквата, където се бе скрила, когато Моника я преследваше, и за елегантната древна старица, която седеше на пейката.

— Мисля, че могат да останат будни, ако са стари — каза тя. — Той сигурно е много стар.

— Това не ме интересува, няма да ни победи — отсече Шейн. — Чакаме да съмне и извеждаме от тук Клеър с книгата.

— Тя не може да се прибере вкъщи. Първо там ще я потърсят — каза Ева.

Клеър се втрещи.

— Ами родителите ми? Какво ще стане с родителите ми?

Секунда-две всички мълчаха, после Шейн отиде и седна до нея.

— Мислиш ли, че ще ни обърнат внимание, ако им кажем истината?

— Какво, за Морганвил? За вампирите? — Тя се засмя и смехът ѝ прозвуча истерично. — Майтап ли си правите? Никога няма да повярват.

— Освен това — каза Ева, седна от другата ѝ страна и я хвана за ръка, — дори да ги убедиш, те ще забравят всичко, щом напуснат града. Трудно е да си предпазлив, когато не си спомняш, че те преследват.

— О, да — съгласи се Шейн. — Добре тогава. Изключваме бягството, първо, защото не можем да хвърлим родителите на Клеър на вълците вампири, нали?

Майкъл и Ева кимнаха.

— Същото важи и за Клеър. Дори да я изведем от града, тя ще забрави защо бяга. Ще я хванат.

Майкъл кимна.

— Тогава какво правим?

— Разменяме книгата — отвърна Клеър. Всички я погледнаха. — Какво? И без това щях да го направя. В замяна на някои неща.

— Какви например? — запита удивен Майкъл.

— Например, Брандън да освободи Шейн от сделката. А Моника и откачалките ѝ да ме оставят на мира. И... защита за общежитията в студентския град, така че студентите да са в безопасност. — Тя се изчерви, защото всички я бяха зяпнали, сякаш я виждат за пръв път. — Оливър така разбра за книгата. Аз издъних работата. Опитвах се даключа сделка, но го смятах, нали разбирате, за свестен човек, който може да помогне. Не знаех, че е от вампирите.

— О, той не е един от тях — каза Майкъл. — Той е въплъщение на всички тях.

Шейн се намръщи.

— А ти откъде знаеш?

— Защото в известен смисъл и аз съм от тях — отговори Майкъл. — И нещо в мен ме кара да изпълнявам заповедите му.

— Но част от теб не го слуша, нали? — осмели се да каже Ева.

— Не, но той определено командва парада.

Шейн стана и отиде до прозореца, дръпна завесата и погледна навън.

— Тия не се шегуват!

— Какво виждаш?

— Стълпотворение от вампири, човече. Ела да видиш.

Майкъл отиде до прозореца, после и Ева се приближи. Когато и Клеър се мушна между тях, ахна, защото навън се виждаха десетки силуети, всички прави или седнали, но вторачени в къщата. Неестествено тихи. Ева се втурна към друг прозорец.

— И тук е така — извика тя. — Чакайте!

— Шейн — каза Майкъл и посочи с глава към Ева. Шейн хукна след нея. — До тук с плана да се измъкнем тихомълком. Ще прекараме нощта тук. Повечето от тях ще трябва да се изпарят през деня. Тези, които останат, няма да могат да стоят на слънце, надявам се, така че може би ще имаме повече възможности.

— Майкъл... — На Клеър ѝ се плачеше. — Не знаех. Мислех, че правя нещо добро. Наистина.

Той я прегърна.

— Знам. Не си виновна. Може би идеята е била глупава, но поне е мила. — Целуна я по бузата. — По-добре си почини. Ако чуеш гласове, опитай да не им обръщаш внимание. Ще ни подложат на изпитание.

Тя кимна.

— Какво ще правим?

— Не знам — каза той тихо. — Но ще измислим нещо.

* * *

Клеър се сви в единия край на дивана и се зави с одеялото, Ева зае другия. На никого не му се прибираше в стаята му. Шейн крачеше напред-назад, като разговаряше шепнешком с Майкъл, който нито

веднъж не си взе китарата. И двамата изглеждаха напрегнати. Готови за всичко.

Клеър не искаше да заспива — мислеше, че е твърде изплашена да заспи, но накрая се унесе, а нощта се изгърколи към зазоряване. Чу да ѝ шепнат гласове — Майкъл, помисли си тя, после Шейн. „Стани — казваха те, — стани и отвори вратата. Отвори прозореца. Пусни ни вътре. Можем да ви помогнем, ако ни пуснете.“

Хлипаше насън, изпотена и побояна, и усети ръката на Шейн на челото си.

— Клеър. — Тя отвори очи и видя, че седи до нея. Изглеждаше уморен. — Сънуваш кошмари.

— Де да бяха само сън! — промърмори тя, опита се да преглътне и откри, че изгаря от жажда. Усецаше, че я тресе и е отмаляла. Тъкмо сега ли намери да хване грип!

— Майкъл! — Гласът на Оливър се дочу слабо от входната врата. — Трябва да видиш нещо, момчето ми. Погледни през прозорците!

— Това е капан — каза Шейн веднага и се протегна да сграбчи Майкъл за ръката, когато той мина край него. — Не отивай, човече.

— И какво ще направи? Ще ми се плези ли?

— Ако започнеш да изпълняваш, каквото ти каже, трудно ще спреш. Просто не го прави.

Майкъл се замисли за няколко секунди, после се отскубна и отиде до прозорците.

Погледна навън и се намръщи. Червени и сини светлини проблясваха по стъклата и се отразяваха върху кожата му.

— Какво става? — попита Клеър и стана.

— Сериозно, хора. Престанете да играете по свирката им!

— Полиция — каза Майкъл. Бе объркан и стреснат. — Отцепили са цялата улица. Евакуират хората.

— Какви хора? Вампирите? — Ева искаше да разбере. И тя се подреди на прозореца.

— Шшт — обади се Шейн сърдито. — Хубаво. Не ме слушайте. Ако някой вампир ви нареди да скочите от скала...

— Евакуират квартала — каза Майкъл. — Отърват се от свидетели.

— О, по дяволите! — изруга Шейн, скочи и протегна шия да погледне през рамото на Клеър. — Колко точно сме загазили?

— Ами, полицаите не са вампири. Защитата няма да им попречи да влязат.

Докато Клеър гледаше, към шестте полицейски коли с пуснати кървавочервени и сини светлини се присъединиха два дълги камиона на пожарната. По един от двете страни на улицата.

Майкъл и дума не пророни, но присви очи.

— О, по дяволите! — прошепна Шейн. — Няма да посмеят.

— О, напротив — каза Майкъл. — Ще го направят. Ако тази книга е толкова важна, ще направят всичко, за да я получат.

Лицето на Оливър изведнъж се появи на прозореца. Всички изпищяха, дори и Майкъл, и се дръпнаха. Шейн се опита да скрие Клеър зад себе си. Тя го плесна, за да я пусне.

Искаше да чуе какво има да казва Оливър.

— Почти пет часа е — каза Оливър. Стъклото на прозореца заглушаваше гласа му. — Времето ни изтича, Майкъл. Или ме поканете вътре и ми дайте книгата, или ще стане много неприятно.

— Чакай! — Клеър сви ръце в юмруци. — Искам нещо в замяна.

Оливър я огледа и отхвърли предложението ѝ.

— Съжалявам, скъпа, но тази възможност бе пропиляна. Сега играта загрубя. Или дайте книгата, или ще дойдем да си я вземем. Уверявам те, че това е най-доброто предложение, което ще получите в този живот.

Майкъл рязко дръпна щорите.

— Шейн! Ти, Ева и Клеър вървете в стаята до килера. Бързо!

— Няма начин! — заяви Ева. — Няма да те оставя.

Той я хвана за ръка и вторачи поглед в нея така, че на Клеър ѝ омекнаха краката, макар да бе на известно разстояние.

— Те не могат да ме наранят, освен ако не наранят самата къща. Не могат да ме убият, освен ако не разрушат къщата. Разбираш ли? Вие сте уязвимите. И аз искам да сте в безопасност.

Целуна ръката ѝ, погледна срамежливо към Шейн и Клеър и после я целуна по устните.

— Хм — обади се Шейн. — Досещах се. — Той хвана Клеър за ръка. — Майкъл е прав. По-добре да ви заведе на сигурно място, момичета.

— Шейн, ти също.

— Няма начин.

— Сега не е време да доказваш каквото и да е, пич. Просто се погрижи за тях. Аз мога да се грижа за себе си.

Може би — помисли си Клеър. А може би просто искаше да не са там, в случай че не успее.

И в двата случая нямаше възможност да протестира. Шейн ги заведе с Ева в кухнята, натовари ги с вода и пакетирана храна като вафли и разни десертчета и им помогна да занесат нещата в тъмното мрачно скривалище, където Клеър бе прекарала първото си утро в Стъклената къща.

Клеър не бе сигурна дали Шейн следва съветите на Майкъл, сигурно бе така, но тъкмо внасяха и последните запаси през малката тясна врата, когато се чу силен трясък от счупено стъкло в дневната.

— Какво, по дяволите, става? — изтърси Шейн и се измъкна навън да провери. Клеър тръгна след него, а когато се обърна, видя, че Ева ги следва.

Но не стигнаха далеч, защото прозорецът на кухнята се разби на парченца и Клеър и Ева се обърнаха да погледнат.

Там стоеше Оливър. Чуха, че се чупят още стъкла из цялата къща.

— Момичета — каза той. — Съжалявам, че се налага да правя това. Наистина. Но не ми оставяте избор. Последна възможност. Поканете ме да вляза и всичко ще завърши мирно.

— Ухапи ме! — подразни го Ева. — О, почакай... не можеш, нали? Не и от там.

Очите му блеснаха, а зъбите се показаха. Плашеше ги. Така плашат гърмящите змии, когато тракат с опашки, и кобрите, когато разперят кожата на главата си. Недвусмислено им показваше, че не са му забавни.

— Книгата или животът — каза той. — Това е единственото предложение, което ще получиш, Клеър. Предлагам бързо да вземеш решение.

— Няма страшно — каза Ева. — Не могат да влязат.

Оливър кимна, посивялата му чуплива коса се развяваше на топлия нощен вятър.

— Вярно е — каза той. — Но не съм сам.

И се дръпна, а един полицаи в униформа счупи останалата част от прозореца с палка и скочи на перваза, за да влезе.

Ева и Клеър изпищяха и побягнаха.

* * *

Дневната бе осеяна със счупени мебели, разпилени хартии и боричкащи се тела — Шейн удари някакъв мъж в черно сако, който изхвъркна през прозореца и падна в ръцете на ръмжащи вампири. Майкъл се биеше с други двама, които сам вдигна и изхвърли. Когато Ева и Клеър се втурнаха в стаята и едната пое на ляво, а другата надясно, полицаят, който ги преследваше, се натъкна на Майкъл и също бе изхвърлен.

— Влизат! — Ева изпищя, затръшна вратата на кухнята и я залости като постави стол под дръжката. Майкъл грабна най-близкия библиотечен шкаф, не този с Библията, забеляза Клеър, и го издърпа, за да закрие прозореца, после го подпря и с дивана.

— На горния етаж! — извика той. — Вървете!

Шейн грабна Клеър за ръка и хукна по стълбите, почти я влачеше и тя пропусна едно стъпало, спъна се, като повлече и него, точно навреме обаче, защото бухалката, която бе насочена към главата му, не улучи, а се удари в стената и се чу трясък от дърво. Някой се криеше най-горе на стълбите. Бе висока жена. Шейн грабна бейзболната бухалка и я заплаши с нея, като я прогони по коридора. Клеър позна Лилиан, едно от момичетата в общежитието.

— Недей! — извика Лилиан и вдигна ръце да се защити, а Шейн свали бухалката.

— По дяволите — изплю се той с отвращение. — Не мога да ударя момиче. Ето, Клеър. Ти я удари.

Хвърли ѝ бухалката. Клеър я хвана и тронаво зае позиция за батиране, като съжали, че не бе полагала особено старание в часовете по физическо. Лилиан пак изпищя и се втурна през отворената врата в стаята на Ева. Ева, която идваше по стълбите, също изпищя, но по различна причина.

— Ей! Това е моята стая, кучко! — И тя връхлетя в стаята, сграбчи Лилиан за косата, завъртя я, изхвърли я в коридора, после я изтика към стълбите. — Майкъл! Тази трябва да изхвърчи навън!

И отново я бутна. Лилиан, залитайки, слезе по стълбите, пак изпищя, после скоростно напусна къщата с ускорителния тласък от Майкъл.

— Проверете стаите — задъхано нареди Шейн. — Щом една се е промъкнала, сигурно има и още. Не рискувайте. Викайте за помощ!

Клеър кимна и забърза към стаята си. Там бе тихо, слава богу, прозорците бяха невредими, не се виждаше никой скрит в гардероба или под леглото. Същото важеше и за банята, макар че се поизплаши от завесата на душа. Чу трясък от другата стая. Шейн бе открил някого. Тя изтича в коридора да му се притече на помощ, после се поколеба като видя, че вратата на Ева е открената. Преди малко тя я бе затворила.

Отвори я бавно, много тихо и се огледа зад вратата... До стената видя Ева и Миранда, която бе опряла нож в гърлото ѝ. Клеър първо забеляза синините и белезите от ухапване по врата, после видя бледите сини очи, когато момичето обърна глава към нея.

— Недей! — каза Миранда. — Трябва да го направя. Чарлс така казва. За да спра виденията. Искам да спрат, Клеър. Разбираш, нали?

— Пусни я, Миранда. Моля те. — Клеър с мъка преглътна и влезе в стаята. От хола се чуваше борбата. Шейн и Майкъл бяха заети. — Ти не искаш да нараниш Ева, тя ти е приятелка.

— Много ми се насъбра — рече Миранда. — Толкова хора умират, а аз нищо не мога да направя. Чарлс каза, че това ще помогне да се отърва от виденията. Трябва само да...

— Какво? Да убиеш Ева? Стига, ти не искаш... не искаш да... — Изплашена погледна към Ева за помощ. Едно бе сигурно — бледият вид на Ева не се дължеше на грима.

— Да — каза тихо Ева. — Аз съм ти приятелка, Мира. Знаеш го.

Миранда толкова силно тръсна глава, че тъмната ѝ коса се развя. Ножът потрепна до гърлото на Ева и тя силно стисна очи, прошепна нещо, което прозвуча като „Чарлс“, и когато отново отвори очи, изглеждаше различно. Не бе изплашена, бе съсредоточена.

Ще направи нещо. Трябва да...

Клеър нямаше време да довърши мисълта си, просто се задейства, когато Ева замахна и удари Миранда по лакътя. В момента, в който ножът се отдалечи от гърлото на Ева, Клеър сграбчи кичур от косата на Миранда и дръпна силно, като я повлече назад. Миранда

изпищя и яростно замахна към тях. Вдигнатата ръка на Ева бе порязана и потече кръв, а Клеър се дръпна назад, ахна изненадана, но продължаваше да държи косата на Миранда, като се опитваше да стои далеч от ножа.

Миранда замахна с ножа и отрязва кичура коса само на сантиметри от кокалчетата на пръстите на Клеър.

О, не...

Миранда се спусна към нея с вдигнат нож, а Клеър се блъсна в черното нощно шкафче, падна на черната атлазена завивка и видя насочения към нея нож.

— Хей! — извика Ева, завъртя Миранда и силно я зашлеви два пъти през лицето. Когато Миранда се опита да я наръга с ножа, тя удари ръката ѝ в стената и изви китката ѝ, докато Миранда не отвори юмрук и ножът тупна на дървения под.

Миранда се разплака. Издаваше безнадеждни и безпомощни звуци, и ако Клеър не бе така ядосана и изплашена, можеше и да я съжали.

— Не искам повече тези видения, не искам... той каза, че ще ги спре...

Ева я сграбчи за ръката, отвори вратата на дрешника, напъха Миранда вътре и подпря един дървен стол под дръжката, за да не се отваря. Бе вбесена и наистина наранена. От ръката ѝ течеше кръв навсякъде — не шуртеше на струйка, но течеше доста обилно. Клеър грабна една черна хавлиена кърпа, която лежеше на бюрото, и я притисна към раната. Ева примигна, сякаш бе забравила за нея и я задържа.

— Може би той просто я е омагьосал. Като теб, когато... — Ох, може би не бе тактично да повдига въпроса, помисли Клеър.

— Затова я зашлевих — каза Ева. — Но не мисля, че е само това. Миранда винаги си е била малко луда. Само че си мислех... е, не я мислех за чак толкова луда.

Ева изглеждаше по-добре. Цветът на лицето ѝ все пак се върна, но веднага след това Клеър помисли, че тя изглежда твърде добре.

Погледна към счупения прозорец. Навън, над хоризонта се прокрадваше тънка ивица слънчева светлина и небето бе станало тъмносиво.

— Майкъл! — изтърси тя. — О, боже!

Тя остави Ева и изтича в коридора. Шейн току-що излизаше от стаята си и тръскаше дясната си ръка. Кокалчетата му бяха покрити с кръв.

— Къде е Майкъл? — извика тя.

— На долния етаж — отговори той. — Какво, по дяволите, е това?

С ужас Клеър осъзна, че още държи кичур от отрязаната коса на Миранда. Направи гримаса и го хвърли, после изтръска ръката си, за да се отърве от полепналите косми.

— По-добре да не знаеш. О, между другото, Миранда е затворена в дрешника на Ева.

— Е, едно хубаво нещо да чуя. Съжалявам, но това хлапе не ми харесва.

— И аз не си падам по нея — призна Клеър. — Хайде, трябва да отидем при Майкъл.

— Повярвай, той се справя чудесно и без нас.

— Не е вярно — каза тя мрачно. — Слънцето изгрява.

За миг Шейн не схвана, но после се усети. Хукна преди тя да му извика да я изчака.

Стигна до основата на стълбите секунди след него и го видя да препуска към мястото, където Майкъл хващаше друг натрапник, вероятно човек, който бе проникнал в къщата през счупената предна врата.

— Не ми трябва! — извика им той и запрати типа на огромно разстояние. — Качете се на горния етаж. Шейн, покажи й къде.

Шейн не му обърна внимание, втурна се край него и излезе в коридора. Пазеше предната врата. Майкъл го последва и бе облян от утринната светлина, която струеше през задния прозорец.

Извърна се и погледна към светлината, после безмълвно погледна Клеър. Тя видя откровения страх в очите му.

— Не! — извика той. — Не сега!

Бе й напълно ясно, че не може да каже или да направи нещо да помогне.

— Колко...?

Ужасеното изражение на лицето му почти отговори на въпроса й, но той все пак каза:

— Пет минути. Може и по-малко. По дяволите!

Вампирите сякаш знаеха това, защото се чу тракане по прозореца зад етажерката, която го закриваше. Етажерката обезпокоително се клатеше напред-назад, после се наклони опасно напред. Майкъл се озова между нея и пода, хвана я и я върна на мястото ѝ, после я подпря отново с дивана.

— Назад! — заповяда ѝ Майкъл и тя се оттегли към стълбите. Чуваше, че Шейн пак се бие в коридора. — Клеър, ти и Ева трябва да намерите начин да залостите всичко. Да го запечатате! Не позволявайте на Шейн...

Не бе сигурна какво щеше да каже, защото тъкмо тогава изстена и се преви и тя разбра, че са го загубили. Изглеждаше все по-блед. Превърна се в мъгла. Изчезна със затихващ вик.

Ева тичешком спря до нея с широко отворени очи.

— Изчезна — прошепна тя, сякаш не можеше да повярва. — Напусна ни.

— Няма как да го избегне. — Клеър я хвана за ръка. — Хайде, Ева, да завлечем библиотечния шкаф до вратата. Трябва да го залостим там.

Ева вцепенено кимна. Сякаш цялата ѝ борбеност я бе напуснала и Клеър знаеше защо. Каква надежда ѝ оставаше сега? Майкъл се оправяше с нещата, но без него?

— Помогни ми — каза тя на Ева и имаше предвид с всичко, с което може.

Ева ѝ се усмихна леко и стисна пръстите ѝ:

— Да, разбира се.

* * *

Тримата успяха да залостят предната врата доста здраво, като сложиха библиотечния шкаф и го подсилиха с още два, поставени под ъгъл. Спогледаха се — изпотени, задъхани и изплашени.

Стана тихо. Неестествено тихо.

— Е? — Ева погледна зад ъгъла. — Не виждам нищо.

— Можеш ли да отидеш в тайния килер до кухнята? — попита Клеър. — Не чувам никого...

— Твърде рисковано е — каза Шейн. Той грабна телефона от струпаната в безпорядък купчина и започна да набира, после го пусна. — Прерязали са кабела.

Ева извади мобилния си телефон от калъфа на колана. Шейн го грабна, провери сигнала и вдигна ръка победоносно.

— Хайде — промърмори той, като крачеше и напрегнато слушаше. — Вдигни, вдигни, вдигни...

Спря внезапно.

— Татко? — О, по дяволите, телефонният секретар. — Татко, слушай, ако получиш това съобщение, Шейн е. Аз съм в къщата на Майкъл Глас в Морганвил и ми трябва операция *страх и ужас*, човече, ела веднага. Знаеш защо.

Затвори телефона и го хвърли на Ева.

— На горния етаж, и двете! Влезте в тайната стая. Майкъл? Тук ли си?

Клеър потръпна от внезапен хладен полъх.

— Тук е.

— Наглеждай ги — каза Шейн. — Аз... имам план. — Каза го така, сякаш и за него бе изненада. — Момичета. На горния етаж. Веднага!

— Но...

— Марш! — от Майкъл се бе научил да крещи заповеди и това вършеше работа, защото Клеър вече вървеше към стълбите без желание. Студеният полъх остана наоколо и тя видя и Ева да потръпва.

На горния етаж също бе тихо, освен тропането на Миранда по вратата, което се чуваше отдалеч.

— Това не ми харесва — отбеляза Клеър. — Оливър знае, че Майкъл нищо не може да направи след разсъмване, нали?

— Не знам — каза Ева и прехапа долната си устна. По-голямата част от грима и или се бе изтрил, или измил от потта, дори и устните ѝ имаха нормален естествен цвят, май за пръв път, откакто Клеър я познаваше. — Права си. Откачено е. Защо точно сега да се откажат?

— Не са — чу се глас, който Клеър разпозна, преди да види лицето. Вратата на спалнята на Майкъл се отвори и от там се усмихна Моника Морел. Джина и Дженифър стояха зад нея.

Всички държаха ножове и това бе много по-страшно от Миранда, колкото и луда да бе тя.

Ева застана между Клеър и Моника и започна да я кара да отстъпва по коридора.

— Влез в стаята си — каза Ева. — Заклучи вратата.

— Няма да ти свърши работа — каза Моника, като се надигна, за да погледне зад Ева. — Знаеш ли защо? Знаеш ли?

На Клеър не ѝ се наложи да пита. Чу вратата зад нея да се отваря, завъртя се и видя мъж в полицейска униформа, който пристъпи в коридора с изваден пистолет.

— Запознай се с брат ми Ричард — изкикоти се тя. — Нали е сладур?

Може и да е, но Клеър виждаше само пистолета, който бе голям, лъскав и черен. Досега не бяха насочвали пистолет към нея, а това я плашеше много повече от ножовете.

— Млъквай, Моника — каза той и кимна към другия край на коридора. — Дами. Надолу, моля. Не искаме да се пролива кръв. — Звучеше по-скоро раздражен, сякаш масовото нахлуване в нечия къща само бе забавило сутрешното му кафе.

Клеър отстъпи, докосна Ева и прошепна:

— Какво да правим? — тя питаше и Майкъл, колкото и безполезно да бе това.

— Предполагам трябва да слезем долу — рече Ева. Звучеше пораженчески.

Хладният полъх се усети по-силно.

— Това май е „не“? — повя топъл въздух. — Това „да“ ли е? — още топъл полъх. — Шегуваш се, Майкъл. Да останем тук? Хубаво, но вече си призрак, — а те двете как щяха да се бият с три момичета с ножове и полицаи с пистолет?

Ева припадна. Направи го толкова убедително и така добре, че Клеър не бе напълно сигурна, че припадъкът не е истински. Моника, Джина и Дженифър я погледнаха, намръщиха се, а Клеър се наведе и започна да ѝ вее в лицето.

— Поряза се — каза тя. — Изгубила е много кръв.

Надяваше се това да е преувеличено, но не бе сигурна, защото черната хавлия бе паднала от ръката на Ева и изглеждаше подгизнала.

— Остави я — каза братът на Моника. — И без това ни трябваш ти.

— Но тя кърви! Трябва ѝ...

— Тръгвай. — Той я блъсна и тя едва не се набодне на ножа, който Джина държеше. — За бога, Моника, изчезвай! Мисля, че мога да се справя с едно момиче.

Моника му се намръщи.

— Оливър каза, че когато всичко свърши, е наша.

— Да, когато свърши. Но засега не е, затова не се меси!

Тя му показа среден пръст, после се отмести, за да мине Клеър. Тя мина много бавно, разтреперана, започна да риде и веднъж започнала, нямаше спиране.

— Виждаш ли? — каза Моника през рамо на Дженифър. — Казах ти, че е страхливка.

Клеър се преви, застана и много целенасочено повърна върху обувките на Моника. Оказа се напълно достатъчно. Моника изпищя ужасена и я зашлеви, Джина я сграбчи, Дженифър се отдръпна, а Ричард, объркан от този момичешки бой, отстъпи няколко крачки, за да не застреля по погрешка не когото трябва.

— Хей — силно и ядосано извика Шейн. Той бе на стълбите и ги гледаше през парапета. — Стига толкова. Ще ви дам проклетата книга. Само ги оставете на мира.

— Не е честно — промърмори Моника, като го гледаше свирепо. И той отвърна на погледа ѝ така, сякаш с удоволствие поне веднъж би престъпил правилото да не се удрят момичета... — Ричард, застреляй го!

— Не — каза Ричард отегчено. — Аз съм полицаи. Стрелям само, по когото ми наредят, а ти не си шефът.

— Ще стана. Един ден.

— Значи ще го застрелям, когато станеш — каза той. — Шейн, нали? Ела тук.

— Първо ги пусни.

— Няма да стане, затова си докарай задника тук, преди да съм решил, че нито една не ми трябва. — Ричард сложи ръка на спусъка за убедителност. Шейн бавно се изкачи до най-горното стъпало и спря.

— Къде е? — попита Ричард.

— Книгата ли? На сигурно място. И то такава, че ако ме вбесиш, никога няма да я намериш, Дик.

Ричард стреля. Всички, дори и Моника, изпищяха, а Клеър се огледа шокирана. Не бе я улучил. Във вратата на стаята на Майкъл

зееше голяма дупка.

О! Нарочно бе стрелял встрани.

— Приятел — каза Ричард уморено, — не съм в настроение. Не съм спал от трийсет и шест часа, сестра ми е луда...

— Хей! — изропта Моника.

— ... и ти не си голямата ми любов от гимназията.

— Той не е голямата ми любов от гимназията, Ричард!

— Работата е там, че не ми пука нито за теб, нито за приятелите ти, нито за проблемите ти, защото за мен в това няма нищо лично. Моника ще те убие, защото е луда. Аз ще те убия, защото ме предизвикваш. Разбрахме ли се?

— Е, въпросът е малко личен — каза Шейн.

Ричард се прицели право в Клеър. Не беше много по-различно, но тя го усети, все едно бе в светлината на прожектора, а не в сянка, и чу Шейн да казва:

— Пич, шегувам се, разбра ли? Шегувам се.

Тя не смееше да мигне или да отмести поглед от пистолета. Мислеше, че ако продължи да се взира в него, това би му попречило да я застреля. Знаеше, че няма смисъл, но...

С периферното си зрение видя как Шейн се протяга зад гърба си и изважда книга от рафта. С черна кожена подвързия. О, не. Той наистина ще... но не бива. Не и след всичко, което преживяха. Макар и да нямаше отговор как би могъл да го избегне.

Шейн повдигна лявата си ръка да покаже, че не държи нищо в нея, и подаде черната Библия с дясната си ръка.

— Това ли е? — попита Ричард.

— Заклевам се!

— Моника, вземи я.

Тя я взе, като изгледа намръщено Шейн.

— Ти не си голямата ми любов от гимназията, идиот такъв.

— Страхотно. Значи мога да умра щастлив.

— Ще застрелям следващия, който проговори, освен сестра ми — каза Ричард. — Моника?

Тя отвори Библията.

— Има дупка в нея. И друга книга. — Спря и започна да я разглежда. — О, боже! Това наистина е книгата. Убедена бях, че ни будалка.

— Не е толкова глупава. Дай да видя.

Моника наклони отворената Библия към него и у Клеър изчезна и последната надежда, защото това бе корицата с издраскания гравирани символ.

Шейн го бе направил. Предаде книгата. Някак си очакваше по-добър развой на нещата.

— И така. Квит сме, нали? — напрегнато запита Шейн. — Няма да стреляш?

Ричард се пресегна, взе Библията от Моника, затвори я и я сложи под мишница.

— Без стрелба — съгласи се той. — Не се шегувах. Ще те убия, ако ме предизвикаш. Така че, благодаря, не ми трябва да пиша обяснения.

Той мина край Шейн, отправи се към стълбите и заслиза.

— Хей, чакай! — каза Шейн. — Няма ли да си вземеш и откачената сестра?

Ричард спря и въздъхна.

— Добре. Моника, хайде тръгвай.

— Не искам — заинати се тя. — Оливър ми каза, че са мои.

— Оливър го няма, а аз съм тук и ти казвам, че трябва да вървим. Веднага. — Когато тя не помръдна, той се обърна. — Веднага. Върви, ако не искаш да се пържиш.

Тя подигравателно изпрати въздушна целувка на Клеър и Шейн.

— Даа. Приятно барбекю!

Моника последва брат си по стълбите. Джина тръгна след нея, само Дженифър остана и имаше странно безпомощен вид дори с нож в ръка. Наведе се и го остави на пода, повдигна ръце и каза:

— Моника подпали пожар. Трябва да се измъкнете, докато е време, и бягайте, колкото сили имате. Вероятно няма да ви помогне, но... съжалявам.

След което си отиде. Шейн гледа вцепенен след тях за миг, после коленичи до Ева.

— Хей. Добре ли си?

— Подремвам си — рече Ева. — Помислих, че ако остана на пода, за вас ще е по-лесно. — Но беше изплашена. — Помогни ми да стана.

Шейн и Клеър я хванаха от двете страни и я изправиха. Тя замаяно се олюля.

— Правилно ли разбрах? Ти всъщност предаде книгата.

— Можеш ли да си представиш, направих го! И затова останахте живи! Мрази ме, ако искаш!

Щеше да каже и още нещо, но спря, намръщи се и кимна към коридора.

Тънка струйка дим се виеше изпод вратата на спалнята на Клеър.

— О, боже! — възкликна тя и хукна към стаята. Дръжката бе гореща. Тя веднага я пусна и се отдръпна. — Трябва да се махнем от тук.

— Вярваш ли, че ще ни оставят да се измъкнем? — попита Шейн. — Няма начин да оставя тази къща да изгори. Ами Майкъл? Той не може да я напусне.

Дори не се бе сетила за това. Бе потресена. Майкъл е в капан. Ще умре ли, ако къщата изгори? Възможно ли е?

— Пожарни! — извика тя. — Навън има пожарни коли...

— Да, за да пазят от пожар всичко наоколо — каза Ева. — Бъди сигурна. Това е удобното решение за тях. Стъклената къща лумва в пламъци заедно с проблемните ѝ обитатели. Никой няма да ни се притече на помощ.

— Тогава ние ще трябва да си помогнем — каза Шейн. — Хей, Майкъл! Тук ли си?

— Тук е — каза Ева. — Студено ми е.

— Можеш ли да направиш нещо?

Ева изглеждаше обърквана.

— Да? Не? О, може би. Казва, може би.

— „Може би“ не ни устройва. — Шейн отвори вратата към стаята на Ева и грабна черното одеяло от леглото. — Одеяла, кърпи, каквото и да е, вкарайте ги в банята и ги намокрете обилно. А, и освободете Миранда. После можем да я мразим.

Клеър изрита стола изпод дръжката на вратата. Тя се отвори и Миранда се показа задавена от кашлица. Само ги погледна и хукна към стълбите.

— Дрехите ми! — извика Ева и грабна много закачалки с дрехи, после хукна към стаята на Майкъл и ги струпа на куп.

— Не се разсейвай, Ева! — извика Шейн. Бе пуснал водата да тече във ваната и след секунди се върна, като влачеше подгизналия вързоп. — Дръпни се.

Отвори с ритник вратата и Клеър видя пламъците да поглъщат завесите и да се издигат към тавана. Леглото ѝ също бе в пламъци. Изглежда точно там Моника бе подпалила пожара.

— Внимавай! — извика тя и се поколеба, докато наблюдаваше как Шейн смъкна завесите, метна мокрото одеяло върху леглото ѝ и започна да гаси пламъците.

— Не стой там! — каза той. — Одеяла, кърпи, вода! Давай!
Тя хукна.

Цялата къща вонеше на дим и изгорени дюшеци, но като цяло можеше и да е по-лошо. В стаята на Клеър бе пълен хаос, а леглото и завесите бяха напълно съсипани. Виждаха се изгорели части от пода и поражения от дима по тавана.

Тишина.

Шейн хвърли още вода върху дюшека, който вече бе съвсем подгизнал, и се свлече на пода до стената при Ева и Клеър.

— Сигурно се чудят защо вече не пищим в пламъците — подхвърли Ева. — Искам да кажа, логично е.

— Иди да погледнеш.

— Ти иди. Прекарах тежка нощ.

Клеър въздъхна, стана и отиде до здравия прозорец в другия край на стаята. Не видя нищо. Очевидно нямаше вампири, защото слънцето ярко грееше, но нямаше и подлизурковци — човеци.

— Може би са отпред — предположи тя.

В тишината съвсем ясно чу звънеца на входната врата.

— Стига бе — възкликна Шейн. — Да не сте поръчали пица? Браво! Умирам от глад.

— Ти си откачил — озъби се Ева.

— Да, защото съм гладен.

На долния етаж се чу трясък и усмивката на Шейн се стопи. Очите му потъмняха и погледът му се напрегна.

— Е, май бяхме до тук, предполагам — каза той. — Съжалявам. Последна битка да удържим крепостта.

Ева го прегърна и не каза нищо. Клеър отиде до тях и прегърна всеки поотделно, Шейн бе втори, та прегръдката с него да е по-продължителна. Нямаше много време, защото чу стъпки по стълбите и усети силен полъх наоколо си. Майкъл още бе при тях. Може би това бе неговата прегръдка.

— Да не се разделяме — чу да шепти Ева в ухото ѝ.

Кимна и я хвана за ръка. Шейн излезе отпред, вече й бе известно, че той постъпва така. Грабна бейзболната бухалка, която бе донесъл от дъното на коридора, и се приготви.

— Няма да ти потрябва — каза тих сдържан глас от коридора. — Ти сигурно си Шейн. Здравейте. Казвам се Амели.

Клеър възкликна и надникна зад широките му рамене. Бе русата вампирка от църквата, която изглеждаше спокойна и хладнокръвна, застанала пред тях със скръстени ръце.

— Остави това — каза Амели. — Уверявам те, няма да ти потрябва.

Тя се обърна и изчезна от вратата. Тримата се спогледаха.

„Замина ли си?“ — попита Ева безмълвно. Шейн се прокрадна до вратата и погледна навън, после поклати глава. „Какво прави?“

Това стана ясно само след миг, когато се чу леко щракване и в ламперията на другия край се видя отвор.

Амели отвори скритата врата и се качи по стълбите.

— Мисля, че имате въпроси — каза тя от горе. — Всъщност и аз имам няколко, затова би било благоразумно да се изслушаме. Ако ли не, можете да си вървите, разбира се, но трябва да ви предупредя, че Оливър не е доволен. А когато Оливър не е доволен, има склонност към детински отмъщения. Вие, както се казва, още не сте излезли от гората, малките ми.

— Да гласуваме — каза Шейн. — Аз съм да си тръгнем.

— Оставаме — рече Ева. — Знаеш, че бягството няма да ни спаси. Поне да чуем какво има да каже.

И двамата погледнаха Клеър.

— Имам право на глас? — изненадана попита тя.

— Защо да нямаш? Плащаш наем.

— О, така ли? — Не й се наложи да мисли по въпроса. — Днес тя ми спаси живота. Не смятам, че... е, може би е лоша, но знаете ли, не чак толкова. Предлагам да я изслушаме.

Шейн сви рамене.

— Както искате. След вас, моля!

* * *

Амели се бе настанила в старинното викторианско канапе. В стаята имаше още двама вампири, които бяха облечени в тъмни костюми и стояха тихо в ъгъла. Клеър преглътна с мъка и не се поддаде на желанието да промени мнението си. Амели ѝ се усмихна едва забележимо и изискано посочи стола до канапето.

— Клеър. А, и Ева, колко мило.

— Ти ме познаваш? — попита Ева изненадана. Тя огледа и другите вампири.

— Разбира се. Разбира се, че обръщам внимание на онези без Защита и покровители. Родителите ти са мои любимци.

— О, страхотно! И коя си ти, по дяволите? — попита Шейн, пряк както винаги.

Амели за миг го погледна изненадана.

— Амели — каза тя, сякаш това обясняваше всичко. — Мислех, че знаеш чий знак носиш от раждането си, скъпи.

Шейн, разбира се, изглеждаше вбесен.

— Не нося знаци.

— Вярно. Сега не носиш. — Тя сви рамене. — Но всички в този град някога го правеха, включително и твоите родители. В един или друг смисъл, ти си нечия собственост, тялом и духом.

За пръв път Шейн не отвърна с духовита забележка. Просто я гледаше с мрачен вбесен поглед. Това не я притесняваше.

— Имаш въпрос — каза Амели.

Шейн примигна.

— Да. Как влезе тук? Оливър не успя.

— Чудесен въпрос, добре изразен. Ако бях някой случаен вампир, нямаше да мога да вляза. Обаче, преди всичко, тази къща е моя. Аз я построих, както и още няколко като тази в Морганвил. Живея в тях като ги редувам и докато ги обитавам. Защитата на къщите ме закриля от всички врагове, човешки и вампирски. Когато отсъствам, те не допускат вампири, ако обитателите са хора, и, разбира се, хора, ако обитателите са вампири. Освен ако не са дадени нужните разрешения. — Тя наклони глава. — Това изчерпателен отговор ли е?

— Може би. — Шейн поразмисли върху отговора, после каза: — А защо не защити Майкъл?

— Той позволи на Оливър да влезе и с постъпката си се отказа от защитата на къщата. Все пак къщата направи, каквото можа да го

запази. — Амели разпери ръце. — Може би помогна фактът, че Оливър всъщност не се опитваше да го унищожи, а само да го промени.

— Във вампир — каза Ева.

— Да.

— Да! Винаги съм искала да разбера защо това не действа. Искам да кажа, вампирите хапят, но...

Амели не каза нищо. Изглежда, размишляваше или си спомняше нещо, но настъпи дълго и неловко мълчание, преди да каже:

— Деца, имате ли представа що е геометрична прогресия?

Клеър вдигна ръка.

— Колко вампири са нужни, за да превърнат хората по целия свят във вампири, ако е толкова просто? — Амели се усмихна, а Клеър понечи да каже нещо. — Скъпа, не очаквам да отговориш, макар че ако искаш да го пресметнеш по математически път и някой ден ми покажеш резултата, ще съм любопитна да видя. Истината е, че почти успяхме, когато бях по-млада и хората бяха по-малко на брой. Тогава се постигна споразумение, каквото напоследък съществува и между вас, човечите, че може би да опазим дивеча е разумна идея. Така ликвидирахме знанието как се създават вампири като просто отказахме да го предаваме. С течение на времето всички изгубиха това познание, освен старейшините, а сега го има само на две места.

— Тук ли? — запита Клеър.

— Тук — отговори Амели и докосна слепоочието си. — И там.

Тя посочи Шейн.

— Какво? — изтърсиха Клеър и Ева, а Клеър си помисли: *О, боже, аз го целунах, а той бил вампир.* Шейн също изглеждаше странно. Не точно объркан, а по-скоро гузен.

— Да — промълви той и пхна ръка в джоба на джинсите си. Извади малка книжка. На корицата пишеше: „Сонети на Шекспир“, както Клеър успя да прочете от мястото си. — Само за това се сетих.

Той наклони книгата и страниците се изплъзнаха, откъснати от корицата. Отрязани майсторски от двете страни на подвързията.

— Много хитро — каза Амели. — Ти им даде корицата, пълна с думи, които не искат, и запази важната част за себе си. Ами ако ти кажа, че търсят корицата, а не съдържанието?

Шейн изглеждаше поразен.

— Трябваше да поема риска.

— Мъдър ход — отбеляза тя. — Всъщност аз ви казах, че Оливър е недоволен, и причината е, че допусна това... — тя кимна към страниците — да се изплъзне между пръстите му. Затова ми се наложи да дойда при теб за услуга.

Очите му светнаха и той каза:

— Услуга? Нещо като сделка?

— Да, Шейн. Ще склуча сделка за това, което държиш в ръката си, и те уверявам, че е единствената важна сделка, тъй като аз съм единственият важен вампир. Ще взема книгата и ще унищожа последния писмен документ как се създават вампири, което ще ми осигури продължително оцеляване, тъй като враговете ми няма да посмеят да се надигнат срещу мен. — Тя се облегна на възглавничките, като внимателно го наблюдаваше. — В замяна на това ти и всички в тази къща ще получите моята Защита за колкото дълго време решите да се възползвате. Това ще анулира всякакви други по-незначителни договори, които сте склучили, като например споразумението ти с Оливър чрез Брандън.

— Оливър е шеф на Брандън? — запита Клеър.

— Шеф? — Амели се замисли и кимна. — Да. Точно така. Нито аз командвам Оливър, нито той — мен. Докато не разкрие тайните ми, той не може да ме измести от властта в Морганвил и не може да създаде свои последователи, които да победят моите. Ние сме с равни сили.

Шейн погледна книгата в ръката си.

— И това ще промени нещата.

— Да — каза тя тихо. — Накрая тази книга щеше да унищожи всички. И вампирите, и хората. Задължена съм ви и ще се отплатя, доколкото ми позволят обстоятелствата.

Шейн потъна в мъчително колебание, после погледна Ева. Тя кимна. И Клеър кимна, когато той потърси одобрението ѝ, и после вдигна книгата.

— Майкъл? — каза той. — Да или не? — След един дълъг миг, въздъхна. — Предполагам, че това е „да“. Е, всичко, което ще вбеси Оливър, е добро дело, затова... — Той я подаде на Амели.

Тя не се пресегна да я вземе.

— Разбирате, че щом приключим, връщане няма — каза с непоколебим и студен поглед. — Вашата Стъклена къща ще остане, но

вие сте неразделно свързани. Никой вече не може да напусне Морганвил. Няма да рискувам да загубя власт над знанията ви.

— Да, но пък, ако заминем сега, ще ни изпекат, нали? — Шейн продължаваше да държи книгата. — Вземи я. Оливър бе прав за едно — за нас тя означава само смърт.

— Напротив — каза Амели и бледите ѝ бели пръсти я поеха от него. — Всъщност, тя е вашето спасение.

Изправи се, огледа стаята и въздъхна.

— Това място ми липсва. Мисля, че и аз му липсвам. Някой ден ще се върна.

Амели натисна скрития в канапето механизъм за вратата и без да продума, си тръгна.

— Хей, ами полицаите? — попита Шейн. — Да не говорим и за всички ония, които се опитаха да ни убият днес.

— Оливър ги командва. Ще дам да се разбере, че не бива да ви безпокоят. Но и вие повече не трябва да нарушавате реда. Ако го направите, и то по ваша вина, ще съм принудена да преразгледам решението си. А това би било твърде неблагоприятно. — Тя му се усмихна широко, като показва зъбите си. — Сбогом, деца. В бъдеще се грижете по-добре за къщата.

Двамата вампири охранители тръгнаха с нея, пушек и тишина. Не се чу шум и по стълбите. Клеър преглътна.

— Тъъ... какво направихме току-що? — попита тя.

— Единственото, което можехме — отговори Шейн: — Ще проверя улицата.

Накрая всички заедно тръгнаха към долния етаж — Шейн с бухалката, Ева с ножа, който Дженифър бе оставила, а Клеър въоръжена с един крак от счупен стол със заострен край. Къщата бе безлюдна. Предната врата бе останала отворена, а на улицата полицейските коли потегляха, заобикаляйки големия черен кадилак. Една лимузина също потегляше. Тъмните стъкла на прозорците хвърляха заслепяващи отблясъци от слънчева светлина.

Само за секунди всичко свърши. Никакви коли, никакви вампири, наоколо нямаше никой. Никаква Моника. Никакъв Ричард. Никакъв Оливър.

— Мамка му! — изруга Шейн. Стоеше на верандата и гледаше какво виси до звънеца. Бе черна лакирана табелка със символ на нея.

Същият символ от корицата, която даде на Оливър. — Нима тя е написала и проклетата книга?

— Обзалагам се, че го е направила, за да се подсигури — каза Ева. — Убедена бях, че съм виждала знака. Има го на кладенеца в центъра на града. Това е знакът на Основателя.

— Тя е Основателя — каза Шейн.

— Е все някой трябва да е.

— Да, но предполагам, че този някой е мъртъв.

— Ами на практика — рече Клеър, — Основателя е мъртъв.

Това разсмя Шейн, Ева изсумтя, а после Шейн преметна ръка през рамото на Клеър.

— Още ли смяташ да напуснеш колежа? — попита той.

— Не и ако не мога да напусна града. — Клеър се плесна по челото. — О, боже! Не мога да напусна града. Никога не мога да го напусна. Ами следването? Калифорнийския технически? Ами родителите ми?

Шейн я целуна по челото.

— Проблеми на утрешния ден — каза той. — На този етап смятам да се радваме, че има утрешен ден.

Ева затвори входната врата. Тя пак се отвори от вятъра.

— Май ни трябва нова.

— Май ни трябва магазина за строителни материали и домашни потреби.

— В този магазин продават ли и колове? — попита Клеър. Шейн и Ева я погледнаха стъписани. — Тъп въпрос. Забравете.

При всичките счупени мебели, разбит прозорец, предна и задна врата, почистването им отне почти цял ден, а изнесоха и съсипания дюшек на Клеър на тротоара. Тъкмо щяха да седнат да вечерят, когато слънцето залезе зад хоризонта и Клеър чу едно тяло да тупва на пода, после как някой се опитва да повръща.

— Майкъл се върна — каза Ева, сякаш току-що си е дошъл от училище. — Вие започвайте да се храните.

Мина известно време, преди тя и Майкъл да се върнат, хванати за ръце. Усмехнат, Шейн стана и протегна ръка. Майкъл я плесна за поздрав.

— Не беше зле, братле — каза Майкъл. — Момичетата ти осигуриха достатъчно време за промяната.

— Проработи — констатира доволен Шейн. — Виждаш ли? Не всичките ми планове са скапани. Само повечето.

— Стига да сме в състояние да правим разликата. — Майкъл придърпа един стол. — Какво има... — О, не, шегувате се. Чили?

— Никой не пожела да отиде до магазина.

— Предполагам. — Майкъл затвори очи. — Ще кажа молитва. Може би и вие трябва да се помолите. Ще ни трябва чудо, за да преживеем това.

Дали сериозно го предлагаше, или не, но Клеър отправи молитва към небето, а смяташе, че и другите го направиха. Стори им се цяло чудо, когато някой позвъни на вратата.

— Поне стават по-вежливи, когато се опитват да ни убият — каза Шейн.

Майкъл стана и отиде до вратата. След миг колебание всички станаха и го последваха.

Майкъл отвори новата врата. Навън, на светлината от лампата на верандата, стоеше възрастен мъж с неподдържана брада и голям белег от едната страна на лицето, облечен в черни кожени дрехи на рокер.

Зад него стояха още двама, не толкова стари, много по-едри и с по-зъл вид.

Рокери. Клеър едва не се задави с чилито.

Възрастният мъж кимна.

— Синко — рече той, като погледна към Шейн. — Получих съобщението. Кавалерията е тук. — Влезе направо, прекрачи прага и въобще не обърна внимание на Майкъл, сякаш го няма там. — Крайно време бе и ти да се задействаш. Чакам обаждането ти от шест проклети месеца. Какво те забави? Толкова дълго ли ти отне да намериш главния кръвопиец?

Всички го последваха в дневната. Майкъл се обърна и погледна Шейн, който се бе изчервил и не поглеждаше никого в очите.

— Нещата се промениха, татко — измърмори той.

— Нищо не се е променило — отвърна бащата на Шейн и се обърна към тях с ръце на кръста. — Дойдохме да сритаме задници и да очистим няколко вампири, както отдавна бяхме замислили. Време е да отмъстим за Алиса и Моли. Това няма да се промени.

— Татко, сега нещата са различни, не можем...

Бащата на Шейн го сграбчи за косата, бърз като змия. По ръката му имаше татуировки, грозни тъмносини мацаници. Дръпна назад главата на Шейн.

— Не можем? Не можем? Ще изпепелим този град, момче, точно както се споразумяхме. И ти няма да се отметнеш от това решение.

— Хей — рязко каза Майкъл и протегна ръка към бащата на Шейн.

Когато го докосна, нещо се случи, нещо като електрически удар, който просветна в стаята със синьо-бяла светлина и от който космите по ръцете на Клеър настръхнаха. Майкъл отхвъркна назад и се удари в стената, твърде зашеметен да предприеме каквото и да било.

— Не! — извика Шейн и се опита да се отскубне. Не успя. — Татко, не!

Бащата на Шейн кимна на едно от приятелчетата си рокери.

— Да, той е от тях. Погрижете се!

Рокерът кимна в отговор, извади нож от колана си и се приближи към Майкъл.

— НЕ! — този път Шейн изкрещя с цяло гърло.

Клеър пристъпи нерешително и спря, когато широко отворените очи на Майкъл се вторачиха в нея. Ева пищеше, Шейн също.

Това е видяла Миранда, помисли си тя. Майкъл стоеше на килима, на мястото, което Миранда бе посочила, когато каза: „И той умря, точно... там...“ Явно не се отнасяше за първия път, когато е умрял. Ставаше дума за сега.

— Приятели, не се месете! — нареди рязко Майкъл, когато Ева се опита да се хвърли към него и да застане между него и рокера. Той отстъпваше, но сега изглеждаше уплашен. Не се страхуваше от вампирите и пазачите им, но този път...

Рокерът се движеше изумително бързо, само вампирите бяха по-бързи; тя дори не видя какво точно се случи, само чу трясъка, когато Майкъл падна на пода. Рокерът падна с него, като го държеше притиснат към пода с огромната си ръка, а с другата вдигна ножа.

— Татко, не! Ще направя, каквото поискаш.

— Млъкни — изръмжа бащата на Шейн и го метна към дивана. Той се просна там, а Клеър изтича при него и го прегърна. — Ще направиш, и още как! Вие тримата ще ми кажете кой е най-добрият начин да се добера до други вампири. Защото вече сме ние срещу тях, не го забравяйте!

— Тримата? — едва промълви Ева. Огромните ѝ очи се бяха вторачили в Майкъл, рокера и ножа.

— Тримата — каза бащата на Шейн и кимна на рокера.

Всички изпищяха, когато ножът се спусна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.